

မြတ်ဗုဒ္ဓသာသနာ့

မမသဒ္ဓါမောင်

အသက်လို

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ဒုတိယအကြိမ်၊

၂၀၁၅ ခု၊ မေ

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာစာအုပ်ဆက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ပြန်စစ်

- ၁၆၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဒါစောင်

၀၉၅-၀၃

အသက်လို့ / မမသဒ္ဒါစောင် - ရန်ကုန်

ရွှေစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၁၉၂ - စာ ၊ ၁၂၃ x ၁၈ ဓင်တီ ။

(၁) အသက်လို့

မမသဒ္ဓါမောင်

အသက်လုံ

BURMESE
CLASSIC

အသွင်ပုံစံ...

တစ်ခါတစ်ရံ အသွင်ပုံစံ အသွင်ပုံစံ

အသွင်ပုံစံအသွင်ပုံစံ...

အခန်း (၁)

ညအချိန်မတော်ကြီး ပြည်လာသည့်ဖုန်းကို ထကိုင်လိုက်ရင်း ဒယ်ဒီ
အသူ့ကို ဆေးအိတ်အသင့်ပြင်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ဆေးခန်းထဲပြေးဝင်၍
ညနေကျဆေးတို့ကို စနစ်တကျထည့်လိုက်၏။ တစ်ခါသုံးအပ်ဘူးကို
ဆွဲမလျော့ ထည့်ပြီးချိန်မှာ ဒယ်ဒီက ကားကို ရိုထောင်ထဲမှ အသင့်
ဆုတ်ပြီးနေလေပြီ။

“မွန်းရေ... အိမ်တံခါးကို သေချာပိတ်ထားနော်၊ ကိုယ့်အသံကြား
မှ ထွင်းပေး။ ညသိပ်နက်နေတော့ ကိုယ် သားကိုအဖော်ခေါ်သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကို”

သူ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ တက်အပြီးမှာ ဒယ်ဒီကားလေးက လေး
ညို့မှ ပစ်ခွင်းလိုက်သည့်မြားတစ်စင်းလို ခြံထဲမှထွက်ခဲ့ပြီး သုံးလမ်းကျော်
နီးထိန်းထဲသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ခဲ့သည်။ အချွန်အတက် စုလစ်မွန်းချွန်ငါးညို့
ချွန်ဝနေသော သစ်သားအိမ်ကြီးရှေ့ရှိ ဝင်းအဝမှာ ကားဟောင်းကို သုံး

အသံသယ

ချစ်သူထီးလိုက်စဉ် ခြံတံခါးကို လူကြီးတစ်ဦးက ပြေးဖွင့်ပေးလေ၏။ ဆင်
ဝင်အောက်သို့ ကားကိုမောင်းဝင်၍ ရပ်လိုက်ပြီးချိန်မှာ ကျွန်းတံခါးကြီးက
အဆင်သင့်ပွင့်နေလေပြီ။ အိမ်ထဲမှာ ခန့်ထည်သော လူကြီးတစ်ဦးက
ရပ်စောင့်နေလေ၏။

“မောင်ရင်က...”

“ကျွန်တော်က ဒေါက်တာသစ္စာရဲ့ သူငယ်ချင်း ဒေါက်တာကျော်သာ
ပါ... ဦး၊ သစ္စာ... ဆေးရုံမှာ Duty ဝင်နေလို့ ဦးတို့ဖုန်းဆက်တာကို
ကျွန်တော့်ကိုလွှဲပေးလိုက်လို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဪ... အထဲကိုလာခဲ့ပါ”

ကျွန်းလှေကားကြီးထက်မှ ဘီးဆံထုံးဖြင့်ကြီးထုံးထားသည့်
အဘွားကြီးတစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။

“ဟင်! ကိုသစ္စာလည်း မဟုတ်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဖမကြီးရေ၊ ကိုသစ္စာ မအားလို့ လူချိန်းပေးလိုက်
တာတဲ့”

“ဪ... ကြွပါ ဆရာ၊ ကလေးက အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ တော်တော်များ အဖျားတက်နေလို့လား”

“မပြောချင်တော့ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ခေါင်းလျှော်ပြီး ခြောက်အောင်
မသုတ်ဘဲ အိပ်ပျော်သွားလို့ ခုလိုဖြစ်ကုန်တာပါပဲ”

လှေကားကြီးမှတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်ကိုတက်လာခဲ့ပြီး အခန်းတို
ကို ဖွင့်လိုက်ပါ၏။ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့သည့်ရနံ့တစ်မျိုးက သူ့နှာခေါင်းထဲ
ဆီးကြိုတိုက်ခတ်လာလေ၏။ အင်း... အချိန်ကလည်း ညချိန်မတော်
လာရတာက ဘုန်းကြီးကျောင်းလိုလို၊ နတ်ကွန်းလိုလိုကြီးကို။ ရလိက်

ထဲအနံ့က အမွှေးအကြိုင်၊ ပုဒွေ၊ သူတို့သားအဖတော့ ဥစ္စာစောင့်တွေ
နေတဲ့အိမ်ကြီးကိုများ ရောက်လာခဲ့လေသလား။ ဖွ! လွဲပါစေ... ဖယ်ပါ
စေ။

“မိမိရေ... ဆရာဝန်လာပြီ၊ ခဏဖယ်ပေးဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်မယ်”

ဘီးဆံလုံးနှင့် နောက်ထပ် ခပ်လတ်လတ်အရွယ်အမျိုးသမီးကြီးက
ဓာတ်တင်ဘေးရှိခုံမှာ ထိုင်နေရာမှ ဖယ်ပေးလိုက်သဖြင့် ကုတင်ထက် ပက်
ထက်လေး အိပ်ပျော်နေသည့်လူနာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ သူ... ကြက်
သီးတွေ ပြန်ခနဲထသွားရင်း နှလုံးခုန်သံက ဒိန်းခနဲပြည်ဟီးသွားလေတော့
သည်။

ကြည့်ပါဦး... တစ်ပတ်ခွမ်းအင်္ကျီဖြူကို ချိတ်လုံချည်အနက်လေး
နှင့်တွဲဝတ်၍ လဲလျောင်းနေသည့် ဖြူဖျော့ဖျော့မိန်းကလေးကား သူဖတ်
ခဲ့ဖူးသည့်စာအုပ်တွေထဲမှ နတ်သမီးလေးတစ်ပါးလို အပြစ်ကင်းစွာ လှပ
ထွန်းနေ၏။ နက်မှောင်လွန်းပါသည့်ခံစားမှုတို့က မွေ့ရာခင်းအဖြူရောင်
ထက်မှာ တင်နေပုံက ကဗျာဆန်ဆန်။

ကျွန်တော်က ဘူးလေးထဲမှ Thermometer ကို ဂွမ်းဖြင့်သုတ်
၍ သူ၏လျှာအောက်သို့ထည့်ရန်ပြင်စဉ် မိမိဟု အခေါ်ခံရသည့်အမျိုးသမီး
ထံမှ အသံထွက်လေ၏။

“မယ်မယ်... ရွှေရွှေကိုကုန် ခီဆရာဝန်ငယ်ငယ်လေးလား။ မပြစ်
ဘူးထင်တယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျား ဆေးကုပေးမှာက ကျွန်တော်ပါ။ ကျွန်တော်
သားက အခုမှ 2nd MB တက်တုန်းပဲရှိပါသေးတယ်။ သားက ကူညီရုံ

၁၀ ဓမ္မသမ္ဗုဒ္ဓါစာစု

ပါပဲ”

“ဪ”

သူ ကောင်မလေး၏နှုတ်ခမ်းကို လက်ဖြင့်အသာဟလိုက်ပြီး လျှာ
အောက်သို့ ပြဒါးတိုင်ကို ထည့်လိုက်ပါ၏။ တော်တော် အသာအရေလှတဲ့
မိန်းကလေးပါလား။ နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ နုတ်မှောင်စိမ်းဖန်နေသည့်
ငရုတ်ကောင်းစေ့အရွယ် မွဲလေးကြောင့် သူမမျက်နှာလေးက ပို၍နန်းဆန်
နေလေ၏။

“Handred and three... ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီက သွေးပေါင်ချိန်နေရာမှ သူ့ကိုခေါင်ညှိတ်ပြလိုက်၏။ ဒီ
ကြောင့် အပူရှိန်တော်တော်များနေတာကို။ သူက ဆွေးသေတ္တာထဲမှ ဆေး
သုံးမျိုးကိုထုတ်၍ တစ်ခါသုံးအပ်ဖြင့် အသင့်ထည့်ပေးကာ Syringe
ထဲမှလေးကို ထိုးထုတ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဒယ်ဒီ ဆေးထိုးပေးနေတာ
ကို ကျောခိုင်းထားလျက် ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်ပါ၏။ ရက်
နှင့်အချိန်ကို အတိအကျအရင်သတ်မှတ်လိုက်ပါသည်။

“လူနာရဲ့အမည်ရယ်၊ အသက်ရယ်၊ အိမ်လိပ်စာရယ် သိပါရမယ်
ခင်ဗျာ”

အတွေးကြီးက သူ့ကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သဖြင့် ဒယ်
ထံမှ စကားသံထွက်လာလေ၏။

“ကျွန်တော့်သားက ဆေးခန်းမှာပြုစုတဲ့စာရင်းအတိုင်း အတိအကျ
လုပ်ပေးတာပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ... နာမည်က ရွှေအဆင်းပါ”

“ဗျာ”

“ရွှေအဆင်းလေး ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဟင့်အင်း... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဘွားဘွား၊ အသက်ကရော”

“(၁၆)နှစ်ပါ၊ လိပ်စာက...”

သူ ဘွားဘွားအေါ်မမကြီးပြောသည့်အတိုင်း ရေးမှတ်လိုက်ပြီးလျှင် အောက်ဘက်မှတ်ချက်နေရာမှာ (Pneumonia) (နမိုးနီးယား)ဟု ရေးလိုက်ပါ၏။ သောက်ဆေးပုလင်းလေးလုံးကိုထုတ်၍ ဆေးသုံးခွက်စာကို Plastic အိတ်ထဲထည့်လျက် Stapler ဖြင့် ချုပ်လိုက်သည်။

“ဒါက ဒီညအတွက်ရယ်၊ မနက်အတွက်ရယ်၊ နေ့ခင်းအတွက်ရယ် ဆေးသုံးခွက်စာပါ အဘွား”

“ဪ... အေးအေး”

သူ ဘွားဘွားကို ဆေးလှမ်းပေးလိုက်ပြီး ဖေဖေထံမှ သုံးပြုသော Syringe နှင့် ဆေးပုလင်းခွဲတို့ကို Plastic အိတ်ဖြင့် သေချာထည့်၍ ထွက်ခွာထဲ ပြန်ထည့်သိမ်းလိုက်ပါ၏။

“မနက်ဖြန်ညနေကို သစ္စာပဲ လာကြည့်ပေးပါလိမ့်မယ် ဒေါ်ဒေါ်။ အကယ်၍ အစာမစားဘဲ သောက်လို့ရပါတယ်။ လေဆေး ထည့်ပေးထားပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဆေးကုသခံက ဘယ်လောက်ကျပါသလဲကွယ်”

“အဲဒါ သစ္စာနဲ့ပဲရှင်းပါ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

“ညဉ့်ခန်းမှာ ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးလားကွယ်၊ တစ်ခုခုတိုက်ပါ”

“နေပါစေတော့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ည(၁၂)နာရီကျော်နေပြီလို့ပါ။ အိပ်မှာ ကျန်တော့ခန်းပဲ ကျန်ခဲ့တာမို့ မသောက်တော့ပါဘူး”

၁၂ ♡ မေသန္တိမောင်

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်”

သူနှင့် ဒယ်ဒီ ပြန်လာခဲ့တော့ သန်းခေါင်ကျော်နေလေပြီ။ ကား
ပြတင်းပေါက်မှ လေအေးတို့က တသုန်သုန်တိုက်ခတ်ဝင်ရောက်လာ၏။
မိုးပေါ်ကလမ်းကို မော့ကြည့်စဉ် နဖူးမှာ မှည့်နက်လေးရှိနေသည့်မျက်နှာ
လေးကို ကွက်ခနဲမြင်လိုက်ရ၍ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ပြူးလိုက်မိ၏။
ရွှေအဆင်းတဲ့...။ နာမည်ရော လူပါ ကျက်သရေ သိပ်ရှိတဲ့ချာတိတ်
လေးပါလား။

ဘဝဆိုတာ...

ကနိမ့်ကမြင့်နဲ့ ဘဝပြောင်းလဲလျော့နည်းနေတဲ့
စံသဘာဝကံရိုင်းကြီးတစ်ခုပါ။

အခန်း (၂)

“ဗျာ!”

ရုတ်တရက်မို့ သူ့နှာကိုပင် မယုံနိုင်ဘဲ ကြောင်နေမိ၏။ မာမိ သူ့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။

“သား... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မာမိ၊ ဒယ်ဒီ... ဒယ်ဒီ... Shock... ဖြစ်ပြီး လဲသွားလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံကိုအမြန်လိုက်မှပဲ”

“ဘယ်လို”

သူနှင့်မေမေ ဆေးရုံကိုရောက်တော့ ဒယ်ဒီက သတိရလျက်ရှိ ၏။ ဆေးရုံမျက်နှာကြက်ကို မော့ကြည့်လျက် ကြောင်တောင်တောက် နေသည့်ဒယ်ဒီကိုမြင်တော့ မာမိက မျက်ရည်မဆည်နိုင် ငိုချစ်လာ သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရယ်”

“ဖုန်းပြောပြီး ဗိုင်းခနဲလဲကျသွားတာပဲ သော်တာ၊ အာရုံကြောကို ထိသွားတာ။ အားလုံးကို သူကြားတော့ကြားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှမသိ ဘာမှပြန်ပြောနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုသစ္စာရယ်”

“ကျွန်တော် နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေးရှင်းပြပျံ့မယ် သော်တာ၊ အခုလောလောဆယ် သူ့ကို တစ်ပတ်လောက်တော့ ဆေးရုံတင်ထားပါ။ နောက်မှကျန်တာကို တိုင်ပင်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့။ သား... လမင်းသား ဆယ်”

သူ လေးလေးသစ္စာ ခေါ်ရာနောက်သို့ အသာထလိုက်လာခဲ့၏။ အခန်းပြင် Corridor အရောက်မှာ လေးလေးက သူ့ကိုတီးတီးမေးလိုက် သည်။

“လမင်းရေ... မနေ့က ရွှေနဲ့သာစံအိမ်က ကလေးကိုထိုးပေးခဲ့ ဆွဲစွည်းတွေနဲ့ သောက်ဆေးစာရင်းတွေ သားမှာ ရှိသေးရဲ့လား”

“ဗျာ! ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ လေးလေး”

“သားဖေဖေအတွက် အရေးကြီးလို့ပါ”

“ရှိတယ်... အိမ်ထဲက အမှိုက်ပုံးထဲမှာပဲ ထည့်ထားတာ၊ ဒီမနက် ဆွင်မပစ်ရသေးဘူး။ နဂိုအထုပ်အတိုင်းပါပဲ”

“အေး... အဲဒါကို သေချာသိမ်းထားပါ၊ ပြီးတော့ သားတို့ဆေး နှုတ်တမ်းစာအုပ်ပါ အရေးကြီးတယ်နော်”

“ဘာတွေလဲ လေးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ ဘာတစ်ခုမှ နား မထည်တော့ဘူး”

“ဒီလို သားရေ၊ မနေ့က သားဒယ်ဒီ ကုပေးခဲ့တဲ့ ကလေးမလေး

၁၆ ♡ မေသန္တရီမောင်

အောက်ပိုင်းသေသွားတယ်ကွယ်”

“ဗျာ! ဟာ... ဟုတ်ရဲ့လား လေးလေးရယ်”

“ဟုတ်လို့ပြောနေတာပေါ့ သားရယ်၊ အခု အဲဒီအိမ်က လူကြီးတွေက သားရယ်ဒီကိုတရားစွဲမယ်လို့ ဖုန်းဆက်ရင်း ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်တာပဲ”

“ဟာ! ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲဗျာ၊ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆေးစပ်ပေးတာပါ။ ဘာမှအမှားအယွင်းမရှိနိုင်ဘူး။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဗုတ်တယ်... ဒါကို လေးလေးလည်းသိတယ်။ အခုကိစ္စက သားကိုပါ ထိခိုက်မှာ။ ဘာမှမတတ်သေးတဲ့ ဆေးကျောင်းသားပေါက်စလေးစပ်ပေးတဲ့ဆေးကို မစစ်ဆေးဘဲ ရမ်းတိုလို့တဲ့”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တရားရင်ဆိုင်ရတော့မှာပေါ့၊ ဟာဗျာ! ဖေဆေးခန်းမှာ ကျွန်တော် အမြဲဝင်ကူပေးခဲ့တာ။ ဘာတစ်ခုမှ မမှားခဲ့ဖူးဘူး၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ”

“သိပ်လည်း စိတ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ သားရယ်၊ အမှန်က သူခေါင်လျှော့တဲ့ကိစ္စကြောင့်ဖြစ်တာ သေချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာက ရှားရှားပါးပါး ဒီမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။ ငွေကြေးကလည်း တစ်နိုင်တော့ ပြဿနာရှာတာပါပဲ။ လေးလေးလည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ အမှန်တကယ် ဒီကိစ္စကိုရင်ဆိုင်ရမှာက လေးလေးပါ။ အခုတော့ ဘာမဆိုင်ညှာမဆိုင် သားတို့သားအဖက ဓားစာခံဖြစ်ရတယ်လို့”

“လေးလေးရယ်၊ ဒယ်ဒီတော့ ဒုက္ခတွေခံစားနေရတာ သနားကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် မကြည့်ရက်ဘူး”

“စိတ်ကိုထိန်းပါ သား၊ ညနေ သားတို့အိမ်ကို လေးလေး လိုက်

အာခဲ့မယ်။ တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ် သားရယ်”

သူ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်၍ ငြိမ်သက်နေမိ၏။ ဘုရားရေ၊
ကြမ္မာက ဘယ်လိုများဖန်တီးလိုက်တာတဲ့လဲ။ နှလုံးသားကို စတင်လှုပ်
ဆတ်စေခဲ့သည့်မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိရင်း ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေမိ
သည်။

ဒယ်ဒီရယ်... ကျွန်တော်တို့မိသားစု ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျဖို့အတွက်
အဲဒီ ရွှေနံသစ်အိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ရတာလား။ ဒယ်ဒီ အခုလို
အတိတ်ဝေဒနာခံစားရဖို့ သူမ အခုလို မထင်မှတ်ဘဲ အောက်ပိုင်းသေခဲ့ရ
တာပေါ့လေ။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အမှိုက်ပုံးထဲမှ Plastic ထုပ်ကိုယူ၍ Tape
ဆက်ကာ Date ရေးထားလိုက်၏။ ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်မှမှတ်ချက်ကို
ယူ၍ဖြင့် သေချာမျဉ်းသားလိုက်ပါသည်။ မျက်ရည်တစ်ပေါက်က မှတ်ချက်
ရေးထားသည့်စာလုံးတွေအပေါ်ကို ကျသွားသည်။ ရက်စက်လှသည်လား
ထောကကြီးရယ်။ အေးအေးချမ်းချမ်းနေနေတဲ့ သူတို့မိသားစုကိုမှ မှန်
ဆိုင်းဝင်သလို စမွေ့ရက်ပြီပေါ့။

“သား... လေးလေး ရောက်နေပြီ”

စာကြည့်ခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းရှိနေရာမှ ဧည့်ခန်းဆီ လှမ်း
ခေါ်။ လေးလေးနှင့်အတူ သူစိမ်းနှစ်ဦးကိုပါ တွေ့ရလေသည်။ လက်ထဲ
မပါလာသည့် ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့်အထုပ်ကို စားပွဲပေါ်အသာတင်
လိုက်၏။

“သား... ဒါ လေးလေးရဲ့တူ၊ ဒုရဲအုပ်ကျော်စွာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

၁၁ ♡ မေသုဇ္ဈိမောဓ်

“သားတို့ကိစ္စကို သူ အများကြီးကူညီပါလိမ့်မယ်”

“ဒါ လေးလေးပြောတဲ့ပစ္စည်းတွေလား ကိုလမင်းသာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သိမ်းရပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒယ်ဒီရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ကုလက်စလူနာစာရင်းက ကျွန်တော် သတ်သတ်ကူးထားပြီးပါပြီ။ သိမ်းလိုက်ပါခင်ဗျာ”

“ကိုလမင်းသာတို့ ခံစားသွားကတော့ ကလေးမလေးက သတိထား နေသလား”

“သတိတော့ မလစ်ပါဘူး။ ကိုယ်တွေ တအားပူပြီး အဖျားအရမ်း တက်နေတာပါ”

“ခေါင်းလျှော်ပြီး အိပ်ပျော်သွားတာလို့ သိရတယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီ စစ်ဆေးကြည့်တော့ နဂါးနီးယားဖြစ်ချင်တဲ့ ခိုတာ သေချာလို့ ဆေးထိုးပေးခဲ့တာပါ”

“ထိုးပေးခဲ့တဲ့ဆေးအမျိုးအစားကရာ သေချာမှန်ကန်ရဲ့လား”

“ကျွန်တော် ဒယ်ဒီနှုတ်ထွက်စကားအတိုင်း ဆေးစစ်ပေးခဲ့တာပါ။ ဘာမှမှားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး။ ဆေးအမည်တွေကို မှတ်တမ်းထဲမှာ ရေးထားသလို ဆေးပုလင်းခွဲတွေမှာလည်း ပါပါတယ်။ မယုံရင် တိုက်ကြည့် နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

လေးလေးနှင့် ကိုရဲကျော်စွာက ကျွန်တော်ပြောသလိုပင် အမည်များကို သေချာတိုက်၍ စစ်ဆေးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်လှိုက်ကြည်

“ဆေးအမည်ကတော့ မလွဲပါဘူး”

“ဖြစ်တဲ့ရောဂါနဲ့ ကုသတဲ့ဆေးက မှန်ကန်ပါတယ်မောင်ရဲ့။ လေး

လေးကတော့ ကျော်သားဆေးကုထုံးကို ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျော်သာဟာ သူ့ဆရာဝန်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်လိုအမှားအယွင်းချိုးမှ မရှိခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ သူ့ကို နာမည်ကြီးဆေးခန်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေက လစာကောင်းကောင်းပေးပြီး ခေါ်တာတောင် သူမသွားခဲ့ဘူး။ တာဝန်ကျရာ ဆေးရုံမှာ Duty... အချိန်ပြည့်ဝင်တယ်။ သူ့ဆေးခန်းကို သူ့ခြံလေးထဲမှာပဲဖွင့်ပြီး၊ စေတနာသဒ္ဓါကြေးနဲ့ပဲ ဆေးကုသပေးနေတဲ့သူပါ။ အခု သူ့စီးနေတဲ့ကားက နိုင်ငံပိုင်ကားပါ။ ဒီလိုငွေငမ်းငမ်းတက် မယူတတ်တဲ့ ရိုးသားတဲ့ဆရာဝန်တစ်ဦးက ဒီလိုပြစ်မှုမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မပြုလုပ်နိုင်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်တို့လည်း တာဝန်အရ လုပ်တာပါ လေးလေး”

“အေး... လေးလေး နားလည်ပါတယ်။ အကယ်၍ပေါ့၊ အသားဆေးကို အကြောထဲ မှားထိုးမိခဲ့ရင်တောင် ခုလို အောက်ပိုင်းသေတဲ့အထိ ဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ရဲ။ အနည်းဆုံး အကြောထိပြီး ခြေတစ်ဖက် မသန်စွမ်းဖြစ်သွားမယ်... အဲဒါ ဖြစ်နိုင်ခြေ အများဆုံးပါ။ ခုဟာက သူ့ဦးနှောက်ထဲက အာရုံကြောတစ်ခုခုကို ထိခိုက်ပြီးဖြစ်တာလို့ လေးလေး ယူဆတယ်”

“လေးလေးပြောတာကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံပါတယ်။ ရုံးတော်မှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော် သေချာတင်ပြမှာပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါဘယ် ကိုရဲကျော်စွာ”

“ရပါတယ် ကိုလင်းသာ၊ ကျွန်တော်လည်း ဒေါက်တာလျော်သာ သတင်းကြားရတာ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒေါက်တာ အမြန်ပဲနေကောင်း

၂၀ ♡ အေးသောအောင်

ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ဗျာ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ဘဲ ငိုကြွေးသွားသည်။ မာမိ ညှပ်ခံထားသော ကော်ဖီနှင့်မုန့်များကိုပင် မစားနိုင်ကြတော့ဘဲ ကိုရဲကျော်စွာတို့ ထပြန်သွားလေ၏။

“သား... လမင်းသား၊ လေးလေးမိတ်ဆွေ ရှေ့နေတစ်ဦးကို ဒီကိစ္စတိုင်ပင်ပြီးပြီ။ ဘာမှမပူပါနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့ သားရယ်၊ ဘဝဆိုတာ ဆူကြွနိမ့်မြင့် ရှိစမြဲပို့ ဒါတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိအောင် သားကြိုးစားပါ။ ကျော်သားကို နှစ်ရှည်လများ ဆေးကုသဖို့လိုသလို သား ကျောင်းပြီးအောင် ဆက်စက်ဖို့လည်း ငွေလိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့...”

“ကျွန်တော့်အတွက်က အရေးကြီးပါဘူး လေးလေးရယ်။ ဒယ်ဒီအတွက်က ပိုအရေးကြီးတာပါ။ တကယ်လို့ အဆင်မပြေရင်တောင်မှ ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်အလုပ်လုပ်ပြီး ဒယ်ဒီကို ဆေးကုပေးမယ်”

“အို! အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့သားရယ်၊ သားကြိုးစားလာခဲ့သမျှ အလကားဖြစ်ကုန်မှာပေါ့”

“ဒါ အလကားမှမဟုတ်ဘဲ လေးလေးရယ်။ ဒယ်ဒီအတွက် ကျွန်တော် ဒီလောက်တော့ ပေးဆပ်ရမှာပေါ့။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒယ်ဒီဟာ အရေးအကြီးဆုံးပဲ။ ဒယ်ဒီဟာ ကျွန်တော့်အတွက် လမ်းပြကြယ်တစ်စင်းပါ။ ကျွန်တော် အားထားရာ သူရဲကောင်းတစ်ဦးပါဗျာ”

“အေးလေ... လောလောဆယ် အမှုကိစ္စက ပိုအရေးကြီးနေတာကို။ ကျွန်တာကို နောက်မှပဲ လေးလေးတို့စိစဉ်ကြတာပေါ့ ကဲ! လေးလေး

ပြန်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး”

လေးလေးပြန်သွားတော့ ဒီကိစ္စကို မာမိနှင့်ဆက်ဆွေးနွေးဖြစ်၏။
မာမိမှာ ခင်ပွန်းအတွက်ရော သားအတွက်ပါ ပူပန်နေရရှာလေပြီ။

“ကိုသစ္စာပြောသလိုပဲ သားသဘောကို မာမိလည်း လက်မခံဘူး
နော် သား။ မာမိနဲ့ဒယ်ဒီက သာမန်လူတန်းစားဘဝထဲမှာ ရှင်သန်ခဲ့ကြ
တဲ့သူတွေပါ သားရဲ့။ တိုက်အိမ်ကနေ တဲအိမ်ကိုပဲဆင်းရဲစဉ်းတော့၊ မာမိ
နေရဲတယ်။ နေဝံ့တယ်။ ဒါ ဘာမှအောက်ကျအရှက်ရစရာမှ မဟုတ်တာ။
ဒီတော့ သားဒယ်ဒီအမှုကိစ္စရှင်းပြီးရင် မာမိတို့ ဒီအိမ်ကိုရောင်းမယ်။
သားဒယ်ဒီကို ဆေးဆက်ကုမယ်။ သားလည်း ကျောင်းဆက်တက်ရမယ်။
မာမိပြောချင်တာ ဒါပဲ သား”

“မာမိရယ်... ဒီအိမ်လေးကို သားရောင်းတာ ဒယ်ဒီသိရင် ပိုပြီး
စိတ်ထိခိုက်မှာ။ မဖြစ်သေးပါဘူးဗျာ”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ သားရဲ့၊ သားဒယ်ဒီ နားလည်မှာပါ။ မာမိ
ကတော့ ဒီအတိုင်းပဲလုပ်ချင်တယ်။ ကိုသစ္စာ ဒီကိစ္စကိုကူညီမှာ မှန်ပေမယ့်
မာမိသားကို သူတစ်ပါးလောင်းရိပ်အောက်ကနေ ဆရာဝန်ဘွဲ့ရတာကို
မာမိ မလိုလားဘူး။ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး
ထိုစိတ်နဲ့ပဲ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်ပါ သား။ ကဲ! မနက်ဖြန် ရုံးချိန်းနော်၊
မာမိသားလည်း တစ်လလုံးလုံး ကျောင်းပျက်ရဦးမယ်။ စောစောအိပ်တော့
သား”

အခန်းထဲမှထွက်သွားသည့် မာမိကျောပြင်ကို ငေးမောနေရင်း သူ
တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

မ ချစ်မမြတ်

မာမိရယ်... မာမိရာ အိပ်ပျော်မှာမို့လို့လား။ အနာဂတ်အတွက်
ကျွန်တော် ရင်မောနေမိရင်း လက်သီးကို ကျွန်ကျွန်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်
မိသည့်။

ကလေးတို့က တိုက်ပွဲတစ်ခု...

အခန်း(၃)

တစ်လလုံးလုံး ရုံးချိန်းတွေ ဆင်းနေရသောကြောင့် စိတ်ရောလူပု
နှုန်းချိနေရ၏။ ရုံးချိန်းရောက်လာတိုင်း မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ရန်စောင်
ကြည့်တတ်သည့် ဦးသော်က၏မျက်ဝန်းတွေကို သူ ရွံ့ကြောက်ကြီးဖြစ်နေ
ရသည်။ နှစ်ဖက်စလုံးမှ ဒိတ်ဒိတ်ကျဲရှေ့နေတို့၏မေးခွန်းတွေ တစ်သိကြီး
ကို ဖြေအပြီးမှာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ထပ်ထပ်ချိန်းခဲ့သည့် ရက်ချိန်းတို့
သည် ယနေ့အမိန့်ချမှတ်မည့် နောက်ဆုံးရက်သို့ပင် ရောက်ခဲ့လေပြီ။

“အမိန့်ချမှတ်မယ်၊ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့သည့် တရားလို ဦးသော်က
(အဘ- ဦးမာယ) တင်ပြတိုင်ကြားခဲ့သည့် သေကြောင်းကြံစည်မှုတွင်
တရားခံ ဒေါက်တာကျော်သာ (အဘ- ဦးမင်းသာ)သည် နိုင်ငံတော်
တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နေသည့် နိုင်ငံအကျိုးပြုဆရာတစ်
ဦးဖြစ်ပြီး ဆေးကုသမှုသက်တမ်း ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလ၌ မည်သည့်ပြစ်မှု
မျိုးမှ တစ်စုံတစ်ရာ ကျူးလွန်မှားယွင်းခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ ယနေ့စပျက်ခဲ့သည့်

အဖွင့် ကာယကံရှင်၏ ခံစားနေရသောဝေဒနာနှင့် လျော်ညီသည့်ဆေးဝါး
များကိုသာ သုံးစွဲကုသခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေ၏။ ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်မှုဆိုင်ရာပါရဂူ
များ၏ လေ့လာစစ်ဆေးချက်များအရ ဆေးပညာတိုးတမ်းနှင့်အညီ မှား
ယွင်းမှုတစ်စုံတစ်ရာ မရှိသည့်အတွက် ဤတိုင်ကြားသည့်အမှုအား ရုံး
ဆော်မှ တရားဝင်ပယ်ချလိုက်၏။ တရားခံအား အမှုမှ ကွင်းလုံးကျွတ်
ထွက်စေ!”

မာမိက သူ့လက်မောင်းကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လျက် မျက်ရည်
အထွယ်ထွယ်ကျနေလေ၏။ ဦးသော်က၏မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်
ခန်းများကို သူ့အသာငေးကြည့်နေမိသည်။ ရုံးတော်မှထွက်ခဲ့စဉ် ဦးသော်က
အ ကားပေါ်တက်ခါနီး အံကြိတ်၍ပြောလိုက်သံကို နံဘေးမှဖြတ်သွားရင်း
အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရ၏။

“အင်းပေါ့လေ၊ တရားသဖြင့် အနိုင်ရသွားလို့ ငါတို့ရှုံးခဲ့တာ မှန်
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ရွှေလိုဥပြီး ပိုးမွှေးသလို မွေးခဲ့ရတဲ့ ငါတို့ရဲ့တစ်ဦးတည်း
သော ရွှေ့ဖိုးဆက်လေးကို ဘဝတုံးအောင်လုပ်ပြီး မျိုးဆက်ပြတ်စေခဲ့တဲ့
အတွက် သင်းတို့ကို ဘယ်တော့မှ မကျေဘူး။ ဒီကမ္ဘာကြီး ပျက်သုဉ်းစေ
ဦးတော့၊ ငါကတော့ သင်းတို့ကို ဥဒါန်းမကျေဘူးဟေ့”

ဪ... ဘိုးဘိုးရယ်၊ ဘိုးဘိုးတို့မြေးမလေးက ဘယ်သူမပြု မိမိ
နှုတ်သလို ရေခဲများပြီးဖြစ်လာတဲ့အကျိုးဆက်ကို ခံရတာပါပျား။ ကျွန်တော့်
အင်က တားရတ်ရာ လက်ဝင်လျှိုမိတဲ့အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာပါ။ အင်မတန်
တန်ဖိုးရှိတဲ့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ရဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားရတဲ့ အနာဂတ်
ကို မြင်မပေးနိုင်တော့ဘူးလား။ ကိုယ်ချင်းစာနာမပေးနိုင်ဘူးလားဦး။

အိမ်ရောက်သည်နှင့် သားအမိနှစ်ယောက်သား သိမ်းမည်သင့်

၂၆ ♡ မေသန္တရီမောင်

တာကို သိမ်းဆည်းကြ၏။ ဪ... လူမှန်း... ဘတ်စ်အရွယ်ကတည်းက ပျော်ရွှင်စွာနေခဲ့ကြတဲ့ သူတို့အိမ်ကလေးကို ကျောခိုင်းရတော့မှာပါလား။ ဒယ်ဒီအိမ်ခန်းထဲသို့ မာမိဝင်သွားသဖြင့် နောက်မှ အသာလိုက်လာခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီမျက်ဝန်းများက ယခုထိ ဘာခံစားမှုကိုမှ မပြသေးချေ။

“ကို... မွန်းတို့ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောင်းပစ်ဖို့ စီစဉ်ပြီးပြီ”

မျက်နှာကြက်ဆီ ငေးမောနေသည့်မျက်ဝန်းများက ရွေ့လျားခြင်း မရှိဘဲ ငေးကြောင်နေဆဲ။

“ကိုကို ဆေးကုဖို့ ကိုသားလေး ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့အတွက် မွန်း အခုလိုလုပ်လိုက်ရတာပါ။ အခိုက်အတန့်ကာလလေးတော့ မွန်းတို့ ဒုက္ခခံ လိုက်ကြတာပေါ့နော်။ သိပ်တော့ မကြာပါဘူးကွယ်။ အလွန်ဆုံး ကြာလှ နောက်ငါးနှစ်လောက်ပေါ့။ သား ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီဆိုရင် မွန်းတို့ အသက် ၅၅ချောင်လောက်ပါပြီ။ အဲဒီအခါမှ ဒီလိုအိမ်မျိုး၊ ဒီလိုခြံမျိုးကို မွန်းတို့ ပြန်ဝယ်ပြီးနေကြမယ်... နော်... ကို”

မာမိက ဒယ်ဒီလက်ဖျားလေးကိုဆုပ်ကိုင်လျက် မျက်ရည်ကို ကျိတ် သုတ်နေလေ၏။ သူ ဒယ်ဒီအခန်းလိုက်ကာကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ ညနေ ဆည်းသာနေက အခန်းထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

“မွန်းကိုနားလည်ပေးပါ ကိုရယ်”

“တင်း... တောင်!”

အိမ်ရှေ့လူခေါ် Bell သံကြောင့် သူ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် သွားတက်ကလေး လှစ်ခနဲပေါ်အောင်ပြုံးလို့ သည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ချို”

“ဟုတ်ပါ၊ ဖိုးလရယ်၊ နင့်မလည်း ငါ့ကို ဖုန်းလေးတောင်မှ တစ်ဆင့်ဆက်ဖော်မရဘူး။ အန်တီရော”

“ဒယ်ဒီအခန်းထဲမှာ”

“အန်ကယ် နေကောင်းတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း... လာလေ”

ချိနဲ့သားက သူနှင့်အတူ ဒယ်ဒီအခန်းထဲ လိုက်ဝင်လာခဲ့သည်။ သမီးက ခုံမှထပေးလိုက်ပြီး ဒယ်ဒီကုတင်ပေါ် ပြောင်းထိုင်လိုက်လေ၏။

“ထိုင်ပါ သမီး၊ မာမာ နေကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အန်တီတို့ကိစ္စအတွက် တိုင်ဝင်ချင်လို့ ဖိုးလကို လာတာပါ အန်တီ”

“ရှိစ်က ဘာများပြောဦးမှာလဲ သမီးရယ်”

“မာမာရော ပါပါပါ ပြောမှာ အန်တီရဲ့၊ ညဉ့်နက်သွားရင် ချီချီပို့ပေးမှာပါ”

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေအိပ်ပဲဟာ။ ကဲ၊ သား လိုက်တာလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘေမီ”

ချိနဲ့သား ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်စဉ် ရင်ထဲမှာ အောင့်သက်သည့် အသံက ဖြစ်ထွန်း၏။ ဪ... သူ့ဘဝက အစကတည်းက ပြည့်စုံတာမျိုးတစ်ခုလဲ။

“ငါအရင်ဆုံးပြောထားမယ်နော် ဖိုးလ၊ နင့်မာမိနဲ့ ငါ့မာမာဟာ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်၊ ပြီးတော့ နင်နဲ့ငါလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက တွေ့ပဲ။ ခုချိန်ထိ အတူ တစ်ကျောင်းတည်းတက်လာခဲ့တဲ့ သမီးရယ်”

၂၀ မသေချာမောင်

ကိုဦးပြီး မာမာနဲ့ပါပြောတာကို နင် တလေ... စား နားထောင်ပြီး လက်ခံပေးပါ”

“အေး... တခြားကိစ္စဆိုရင်တော့ စဉ်းစားပေးမယ်။ နင်နဲ့ငါ့ကို လက်ထပ်ပေးဖို့ဆိုရင်တော့ No! ပဲ”

“အောင်မာ! ခွေးကောင်၊ လေသိပ်ကျယ်မနေနဲ့။ နင့်လို ဘဝင်လေဟပ်နေတဲ့ ဆောင့်ကြွားကြွားအကောင်မျိုးကိုလည်း ငါက စိတ်ကူးမယ်မှတ်နေသလား။ ဟွန်း... \ ဝေးသေး”

“ငါသိပါတယ်၊ နင်က Roll No. (1) ရထားတဲ့ မင်းမင်းလတ်ကို ပဲ စိတ်ဝင်စားနေတာမဟုတ်လား။ ဟိုကောင် တစ်ချက်လေးကြည့်လိုက်တာနဲ့ ကြွေမယ့်ရုပ်”

“ကြည့်စမ်း! အယုတ်တမာကောင်၊ ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောရလားဟဲ့၊ နင်သာ လီလီကျော်ထွန်းကို ကျိတ်ခိုက်နေပြီးတော့”

“သွားစမ်းပါ... အဲဒီကောင်မလေးကသာ ငါ့လာကြိုက်နေတာ စာရင်းမရှိဘူး”

“ခွေးစုတ်! ခွေးနာ! ပြောလိုက်ရင် မိန်းကလေးတွေကို မှီချိုးပျစ်ချိုးနဲ့။ အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကိုပြန်ကြိုက်တဲ့သူ မရှိတာ”

“ငါကရော ကြိုက်ပါ ကြိုက်ပါ ပြောနေလို့လား”

“ကြည့်ပါလား... စကားကောင်းပြောနေတာတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ဘူး”

စိတ်ကောက်၍ နှုတ်ခမ်းစုသွားသည့်ချို့ကိုကြည့်ရင်း သူ့ပြုံးလှိုက်မိ၏။ ဤသူငယ်ချင်းမလေးဟာ အမြဲပဲ သူနှင့်ရန်ဖြစ်၊ နောက်တော့လည်သူ့ကိုမခိုင်ဘဲ အရှုံးပေးရတာတောင်မှ ဖွဲ့ကမလျော့။ ခဏခဏစိတ်ကောက်

ဦးတော့လည်း သူမဘာသာသူမ စိတ်ပြန်ပြေပြီး သူ့ကိုပြန်ခေါ်ခဲ့တာပဲ နှစ်ပေါင်းမနည်းတော့ချေ။

ကားက မြဲကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်ချလိုက်၏။ အိမ်ဝမှ အန်တီနို့တာ တာ အသင့်ကြိုနေလေသည်။

“လာ... သား”

“အန်ကယ်ရော ပြန်ရောက်ပြီလား အန်တီ”

“ရောက်ပြီ သားရေ၊ အပေါ်မှာ ရေချိုးနေတုန်း။ ထမင်းအတူတူ စားကြတာပေါ့။ ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်လိုက်... နော်”

သူ ဆက်တီမှာဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် ချိုက ကားထဲမှသစ်သီးထုပ်တွေ ကိုယူ၍ မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွားလေ၏။

“မာမာရေ... ဖိုးလက တခြားကိစ္စပြောသမျှကို စဉ်းစားမယ်တဲ့၊ ချီနဲ့လက်ထပ်ဖို့စဉ်ပေးရင်တော့ No! ပဲတဲ့။ ကြိုပိတ်ထားတယ်နော်”

“ဟဲ့!”

“ဟာ... ချိုကလည်း”

“ဟင်းဟင်း... ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာလေ ခုချိန်ထိ ပြောမနာ ဆိုမနာ ရန်ဖြစ်ကြတုန်း။ ဒီလိုသားရေ... အခု သားတို့အိမ်ကိုရောင်းဖို့ စဉ်တာ အဆင်ပြေပြီလား”

“လေးလေးပဲယူဖြစ်မယ်ထင်တယ် အန်တီ။ သူပဲစဉ်ပေးတာပဲ”

“သားတို့ ဘယ်မှာနေမယ်စိတ်ကူးလဲ”

“ဒယ်ဒီကျန်းမာရေးအတွက်က အဓိကပါ။ မြေကျယ်ကျယ်ငှေးနဲ့ သုံးချင်းအိမ်လေးလောက်နေရရင် ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေကိုတော့ သိပ်မသုံးဖြစ် သွား။ အိမ်ပဲငှားနေရနေရ ငွေကို လက်ကျန်ထားထားမှဖြင့်မှာ”

၃၀ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်တာပေါ့၊ သားဒယ်ဒီက နဂိုကတည်းက စေတနာဆရာဝန်ဆိုတော့ စုစုဆောင်းဆောင်းဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ အန်တီတို့နားလည်ပါတယ်”

“ဟော... ဖိုးလ ရောက်နေပြီကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်”

အန်ကယ်ဦးတင်အောင်က အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာပြီး သူ့ရှေ့ရှိရာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ရှိစုံ ပြောပြီးပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီလို သားရေ... ကိုသစ္စာကူညီတာက ကူညီတာတစ်ပိုင်းပေါ့၊ အန်ကယ်တို့လည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီပါနဲ့စေဦး။ သားတို့မိသားစုမာနကိုတော့ အန်ကယ် အသိအမှတ်ပြုပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်စိစဉ်ပေးမှာကိုတော့ လက်ခံစေချင်ပါတယ်ကွယ်”

“ဘာများလဲ အန်ကယ်”

“ဒီလို သားရေ၊ အန်ကယ်မှာ ဈေးပေါပေါနဲ့ရထားတဲ့ ခြံတစ်ကွက်ရှိတယ်။ တိုက်ပုလေးတစ်လုံးပါတယ်။ မြေက ပေ (၅၀ x ၈၀) ပေါ့။ သားတို့မိသားစု နေပျော်မှာပါ။ ရပ်ကွက်ကလည်း ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်ဆိုတော့လေ”

“ဈေးများရင်တော့ ကျွန်တော်တို့တတ်နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး အန်ကယ်”

“ဪ... ကိုယ်အချင်းချင်းတွေကို မတန်တဆဈေးနဲ့ ရောင်းပါ့မလား သားရေ။ ဒီလိုလုပ်... လောလောဆယ် သားတို့ ငွေတစ်ဝက်ချေပြီး ပြောင်းနေနင့်။ နောက် အေးအေးဆေးဆေးမှ ကုန်တာကို ပေးပေါ့”

“ဟာ... ကြာမှာပေါ့ အန်ကယ်”

“ကြာပါစေပေါ့ သားရဲ့၊ အခုလည်း အဲဒီခြံကို ဒီအတိုင်းပိတ်ထားတာလေ”

သူ ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွလိုက်မိသည်။ ခက်တာပဲ။ သူက မျှော်လင့်ချက်တစ်မျိုးနှင့် ဒီကိုလာခဲ့တာ။ အခုတော့ စေတနာဗရပွနှင့် ကူညီနေသည့် အန်တီတို့မိသားစုကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ။

“ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေတာလဲ သားရယ်”

“ဟိုလေ... အိမ်ကိစ္စကို ကျွန်တော် တခြားမှာပဲရှာကြည့်ပါမယ် အန်ကယ်။ ကျွန်တော် ချို့နဲ့လိုက်လာတာ အန်တီဆီက အကူအညီလိုချင်လို့ပါ”

“အမယ်လေး... ဘာကူညီရမှာလဲ... ပြောသာပြော။ အားနာမနေနဲ့။ အိမ်ကိုယူဖြစ်အောင်ယူပါ သားရယ်။ သားဒယ်ဒီအတွက်ပါ”

“ဟိုဥစ္စာပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့အလုပ်လုပ်ချင်လို့။ အဲဒါ...”

“ဟဲ့၊ ကျောင်းစာတွေ ဒီလောက်ပဲနေတဲ့ဟာ။ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ သားရယ်”

“အချိန်ပိုင်းအလုပ်ပါပဲ အန်တီ၊ ဒယ်ဒီအတွက် ဆေးဖိုးငွေကုန်ချိန်မှာ အိမ်မှာ ဝင်ငွေမရှိလို့မဖြစ်လို့ပါ။ ကျွန်တော်က ကျောင်းတောင်ထွက်လိုက်ချင်တာ”

“ဟာ၊ မလုပ်ပါနဲ့ ဖိုးလရား ဆေးကျောင်းဆိုတာ တက်ချင်တိုင်း တက်ခွင့်ရတဲ့ကျောင်းမျိုးမဟုတ်ဘူးလေကွယ်။ ဘယ်နှယ်”

“ကဲ၊ ဒီလိုလုပ်... အန်တီဆေးခန်းမှာ ညနေ(၅)နာရီကနေ (၇)

၃၂ ♡ မေသဒ္ဓါမောင်

နာရီ သား လာကူပါ။ အဲဒီအတွက် သားကို အန်တီ လစာပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ကျွန်တော် အန်တီ တို့ကျေးဇူးကို ဒီတစ်သက် မမေ့ပါဘူး”

“အမယ်လေးနော်. . . ပြောရမယ့်လူတွေ ကျနေတာပဲ။ မာမာ၊ အန်ကယ့်အတွက် ဆေးတွေ ပေးလိုက်မယ်ဆို”

“အေးပါ. . . မာမာ မမေ့ပါဘူးသမီးရဲ့၊ အဲဒီဗီရိုထဲကအထုပ် ယူ ပေးလိုက်ပါ”

သူပြန်လာတော့ ညတော်တော်မှောင်နေလေပြီ။ ဒယ်ဒီအခန်းထဲ ဆေးထုပ်ဝင်အထားမှာ ပုတီးစိပ်၍ ဒယ်ဒီကိုထိုင်စောင့်နေသည့်မာမိက လှည့်ကြည့်လာ၏။

“သား ဆာနေရောပေါ့”

“ချိုတို့အိပ်မှာပဲ စားလာတယ် မာမိ၊ ဒယ်ဒီ အိပ်နေပြီလား”

“အေး”

“ဒါဆို ဧည့်ခန်းမှာ ကျွန်တော်နဲ့မာမိ စကားပြောရအောင်နော်”

“အေးအေး”

မာမိက ဒယ်ဒီကို စောင့်လုံအောင်ခြုံပေးပြီး သူ့နောက်မှ လိုက်လာ ခဲ့၏။ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်၍ ပြောအပြီးမှာ မာမိက မသက်မသာ သက်ပြင်း ချလိုက်သည်။

“ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦး သားရယ်၊ တော်ကြာ မာမိသားကို နှိပ် တို့ အကြွေးနဲ့သိမ်းသွားမှ ဒုက္ခ”

“အန်တီရိုစ်က မာမိသူငယ်ချင်း မဟုတ်ဘူးလား”

“သူငယ်ချင်းက သူငယ်ချင်းပဲလေ သားရယ်၊ ချိုလေးနဲ့ သားတို့

စဉ်း မေတ္တာရှိလို့ပေးစားလိုက်ရတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုအကြောင်းသိမ်းတာမျိုးကိုတော့ မာမိ မလိုလားတာအမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်ကလည်း လက်ခံပါ့မလား မာမိရယ်။ ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ချိုကလည်း ကျွန်တော့်လိုလူမျိုးကို အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်မယ့်သူမှမဟုတ်တာ”

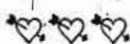
“မာမို့သားက မာမို့အတွက်တော့ အဖိုးတန်သားလေးပါ”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်တာပေါ့ မာမိရယ်။ ကဲ၊ မာမိသည်း ပင်ပန်းလှပြီ၊ အိပ်တော့နော်။ ကျွန်တော် ဒယ်ဒီကို တစ်လှည့်စောင့်အိပ်ပေးမယ်”

“နေပါစေ သားရယ်၊ သားက မနက်ကျောင်းတက်ရမှာ။ မာမိပဲ စောင့်အိပ်ပါ့မယ်။ နေနေ... သား နားတော့”

ဪ... မာမိ... မာမိ၊ သူ့လို လက်ထဲခြူးတစ်ပြားမှမရှိတဲ့သူ ချီးနဲ့ ဘယ်လိုမိသားစုက သူတို့သမီးနဲ့ပေးစားမှာတဲ့လဲ။ အာရုံမှာ မျက်နှာတစ်ခုကို ကွက်ခနဲမြင်လိုက်ရ၍ ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ရသည်။

ရွှေအဆင်း... တဲ့။ သူ့နှလုံးသားထဲက ရွှေစင်ရုပ်လေးကိုတော့ ဘယ်သူမှမမြင်နိုင်ခဲ့။

အချစ်ဟာ...

ချစ်မြတ်နိုးအပြုံးပွင့်တွေကို မန်ဆင်းနိုင်စွမ်းရှိတယ်...

အခန်း (၄)

မျက်စိရှေ့မှာ သန့်ရှင်းသပ်သပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားပြီး မတ်တပ်ရပ်နေသည့်ကောင်လေးကို သူ တအံ့တဩကြည့်လိုက်၏။

“ဘယ်လို... အချိန်ပိုင်း Taxi မောင်းချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“အချိန်ပိုင်းမောင်းရုံနဲ့ မင်း ငွေသိပ်ရမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုရော နားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ည (၇)နာရီနောက်ပိုင်းမှ နားချိန်ရှိလို့ပါ”

“သိပ်ညဉ့်နက်ရင် ကားကို ကုမ္ပဏီပြန်ထားလို့မရဘူး”

“ကျွန်တော် သူဌေးမင်းရဲ့ကားကို ဘာပစ္စည်းတစ်ခုမှ မပျောက်ဖျက်အောင် စောင့်ရှောက်မှာပါ”

“ဒါဖြင့် မင်းအိမ်မှာပဲ သိမ်းမယ်ဆိုပါတော့”

၃၆ ♡ မေသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့”

မြင့်မြတ် ပြုံးလိုက်မိသည်။ အနည်းဆုံး သူ့ထက် ရှစ်နှစ်မျှ ငယ် ပုံရသည့်ကောင်လေး၏မျက်ဝန်းမှ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်က တဖျပ်ဖျပ် လက်နေ၏။

ကြည့်စမ်း! သိပ်ကိုတက်ကြွနေသည့် လူငယ်လေးပါလား။

“မင်း ဘာကြောင့် Taxi မောင်းချင်တာလဲ”

“ငွေလိုလိုပါ”

“ခုနစ်နာရီနောက်ပိုင်းမှ အားတယ်ဆိုတော့ ရှေ့အချိန်တွေမှာ မင်း အလုပ်လုပ်နေတာပဲ မဟုတ်လား”

ကောင်လေး ပါးစပ်ပိတ်သွားလေ၏။ မျှော်လင့်ချက်အသာချသွားခဲ့ သဖြင့် သူ ထိုင်ရာမှ အသာထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းမှာ တော်တော်အခက်အခဲရှိနေပုံရတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေကို ဆေးကုသဖို့ ငွေလိုနေတာ အမှန်ပါပဲ”

“ဒါကြောင့်ကိုး . . . ကောင်းပြီလေ၊ မင်းပြောတဲ့စကားအတိုင်း အာ မခံပေးနိုင်ရင်တော့ မင်းကို ငါ ကားတစ်စီးအပ်ထားမယ်။ မနက်စောစော ကို ကုမ္ပဏီပြန်ပို့ရမယ်။ ညခုနစ်နာရီမှာ Taxi ကိုလာယူပါ။ ကဲ! ထုံးစံ အတိုင်း စာချုပ်မှာဖြည့်ပြီး လက်မှတ်ထိုးပါ”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ဗျာ”

“မလိုပါဘူး၊ အလုပ်သဘောအရ လုပ်ရတာပါ”

“ကျွန်တော် စပေါ်ငွေ ဘယ်လောက်သွင်းရမှာလဲ ခင်ဗျာ”

“စပေါ်ပေးဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒါ မင်းအတွက် ခြွင်းချက်ပါ။ ဒီကိစ္စကို

ဘယ်ဝန်ထမ်းကိုမှ မပေါက်ကြားပါစေနဲ့”

ကောင်လေးက စာချုပ်ထဲမှာ ခပ်သွက်သွက်ရေးခြစ်၍ လက်မှတ် ထိုးလျက် သူ့ထံပြန်လှမ်းပေးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန်ညကစပြီး မင်းအလုပ်စလို့ရပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်စဉ်မှာ အရိုအသေပြု၍ ကျောခိုင်းထွက်ခွာ သွားသည့် ကောင်လေးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စာချုပ်ကိုစစ် ဆေးလိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓေါ့၊ လမင်းသာ၊ အဘ ဦးကျော်သာတဲ့။ ဒါ... ဒါ၊ ရွှေလေးနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်သားအဖပါလား။

စာချုပ်ကို ဖိုင်ထဲမညှပ်မီဘဲ ကိုင်ထားမိသည်။ သူတို့ အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ ဒီလောက် စာတွေမတရားကျက်ရသည့် ဆေးကျောင်းသားလေးက စာကျက်ချိန်မရှိအောင် အလုပ်လုပ်မလို့ ဆို ခါလား။

ခြံအသစ်လေးက နေချင့်စဖွယ်လေးဖြစ်နေ၏။ တစ်ထပ်တိုက်ပု လေး အဆင်သင့်ပါတာမို့ သူတို့မိသားစုအတွက် အတော့်ကိုအဆင်ပြေ သွားပါသည်။

အန်တီရိုစ်က Male Nurse... တစ်ဦး ပို့ထားပေးသည့်အတွက် အာမီ ပင်ပန်းတာ သက်သာသွား၏။ ရောက်လာသည့်ကောင်လေးက သူ့ထက်ငယ်သလို လိမ္မာယဉ်ကျေးတာကြောင့် အတော့်ကို ဝမ်းသာရသည်။

“အစ်ကိုလေးရေ... မမချိုက စာမေးပွဲဖြေဖို့နီးရင် သူ့မိမှာ စာ လာကျက်ဖို့ မှာသွားပါတယ်”

၃၈ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“အေး... မိုးလွင်ရေ၊ ဒယ်ဒီ ထမင်းစားရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဦးက ကြက်သားသုပ် ပိုကြိုက်ပုံရတယ်၊ ထမင်း ပိုဝင်တယ်ခင်ဗျ”

“ဟုတ်လား... နောက်ဆို အသုပ်တစ်မျိုးမျိုး အမြဲထည့်ကျွေးမိမာမိကိုပြောရဦးမှာ။ ရော့၊ ဒီမှာ ဒယ်ဒီအတွက် ဆေးတွေ။ ဆေးတိုက်ခိုက်မှန်ပါစေနော်။ လေးလေး လာသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာလည်း ဆေးတွေ ပေးသွားသေးတယ်”

“ဪ... မာမီရော”

“မီးဖိုခန်းထဲမှာ”

သူ မီးဖိုခန်းထဲဝင်၍ ဝယ်လာသည့်ပစ္စည်းတွေ လာထားစဉ် မာမီက လှည့်ကြည့်လာသည်။

“သားရယ်... စနေ တနင်္ဂနွေတောင် မနားရပါလား။ စာလည်း ကျက်ဦးနော်”

“ကျွန်တော့်စာ ကျွန်တော်နိုင်ပါတယ် မာမီ။ စာမေးပွဲနီးရင် သေချာ ဖိလုပ်မှာပါ။ မပူပါနဲ့။ ဒယ်ဒီဖို့ Wheel Chair မှာထားတာ ရောက်ပြီလား”

“ရောက်ပြီ သား။ ညနေကတောင် မောင်မိုးလွင် လိုက်တွန်းပေးသေးတယ်”

သူ ရေပြန်ပြန်ချိုး၍ ဒယ်ဒီအခန်းထဲဝင်ခဲ့၏။ ဒယ်ဒီက Wheel Chair ပေါ်ထိုင်လျက် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ငေးနေလေသည်။ သူ ဒယ်ဒီခြေဖျားလေးတွေကို ဆုပ်နယ်ပေးစဉ် ဒယ်ဒီအကြည့်တွေက သူ့ထံ ရောက်လာ၏။

“ဒယ်ဒီ... ကျွန်တော့်ကိုသိလား။ မှတ်မိလားဟင်”

ဒယ်ဒီအကြည့်တွေက သူ့ထံမှာပဲ တစိုက်မတ်မတ်ရှိနေပြန်သည်။ သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်မိ၏။ ဪ... လောကကြီးတစ်ခုလုံးကိုပါ မေ့လျော့သွားတာပဲလားဒယ်ဒီရယ်။ တအောင့်အကြာမှာ သူ အိမ်ထဲမှထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းထိပ်သို့ ခပ်မှန်မှန်လျှောက်၍ ကားဂိတ်ဘက်လမ်းကိုချိုးလိုက်စဉ် မထင်မှတ်သည့်ပြင်ကွင်းက သူ့မျက်စိရှေ့ကိုရောက်လာ၏။ လူပါလာသည့် Wheel Chair တစ်ခုက တစ်ဖက်ကုန်းအဆင်းလမ်းမှ အရှိန်လွန်၍ ကားလမ်းမကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ထွက်လာ၏။

Wheel Chair ပေါ်မှလူက မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်ထားလျက် ဘီးကိုမထိန်း။ သူ ကားလမ်းကိုအပြေးကူး၍ လမ်းအလယ်ရောက်စဉ် ဘီးကိုဆီးထိန်းလိုက်၏။ ကားဂိတ်မှလူတွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်လိုက်သံကို ကြားရ၏။

“အမယ်လေး... အမယ်လေး... အမယ်လေး”

ဘုရားရေ! ဒါ... ရွှေအဆင်းပါလား။ တစ်ပတ်လျှိုထုံးထားသည့် ဆံထုံးက ပြေလျော့လျော့။ အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်လိုက်သည့် နက်မှောင်တောက်ပနေမှုမှာ သူ ခဏမျှအငိုက်မိသွားသည်။ ကြည့်စမ်း၊ အင်မတန်လှပလွန်းပါသည်။ မျက်ဝန်းလေးတွေပါလား။ သူမက သူ့လက်ကို ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။ အေးစက်စက် လက်ဖျားလေးနှစ်ဖက်ကို သူ ပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“မကြောက်နဲ့တော့နော်၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး သိလား။ သယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

၄၀ ♡ မသေချာမောင်

“ခြံထဲမှာ တွန်းလှည်းနဲ့လျှောက်သွားရင်း၊ ခြံပြင်ထွက်ချင်တယ် ပြောလို့ ထွက်ခဲ့တာ အစ်ကိုလေးရဲ့။ ကုန်းဆင်းမှာ မိတာ ချော်လဲကျန် ခဲ့တုန်း မမလေးက ကုန်းကို ဒီအတိုင်း ဆက်ဆင်းသွားတာ”

“ဘယ်လို”

သူ တအံ့တသြကြည့်လိုက်တော့ သူမက မျက်နှာလေးရဲလျက် မျက်လွှာကို အသာချသွားလေ၏။ ဒါ တမင်သက်သက် သေကြောင်းကြံ စည်မှုပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ရွှေလေးရယ်။

“နောက်ကို အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူးနော် ရွှေလေး။ အန္တရာယ်ရှိတယ်”

“ရှင်”

“ကဲ၊ လာ... ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အစ်ကိုလေးရယ်၊ မမလေးသာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် ဦးဦးတို့က မိတာကိုအသေသတ်မှာ”

သူ ကုန်းတက်ကို အားစိုက်၍တွန်းလိုက်သည်။ မိတာ ညွှန်ပြရာ လမ်းထောင့်ခြံအထိ လိုက်ပို့ဖြစ်၏။ လသာဆောင်ကြီး ထုတ်ထားသည့် တိုက်အဖြူကြီးက တင့်တယ်ခမ်းနားလွန်းလှသည်။ ဒါ ရွှေအဆင်းရဲ့မိဘ တွေနေတဲ့တိုက် ထင်ပါရဲ့။

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလားဟင်”

“မဝင်တော့ပါဘူး ရွှေလေး”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲဟင်”

သူ တစ်ချက်ပြုံးလိုက်မိ၏။ မျက်ဝန်းထဲမှ ကြွင်းနာခြင်းပုံရိပ်များ ကို အတိုင်းသားမြင်နေရသည်။ ဒါ... သံယောဇဉ်ရဲ့အစတဲ့လား ရွှေလေး ရယ်။

“ကိုလေးပါ”

“ရွှေလေးနာမည်ကို ဘယ်လိုသိတာလဲဟင်... ရွှေလေးကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

သူ ပါးစပ်ကို အမြန်ပိတ်လိုက်ရသည်။ အင်း... ကိုယ်က ရွှေလေးရဲ့ရန်သူပါကွယ်။ ရွှေလေးကို ဒီဘဝရောက်အောင် လုပ်လိုက်တယ်ဆိုတဲ့ ပဋိပက္ခကြားထဲမှာ ညပ်ခဲ့ရတဲ့သူပါ။

“ကြာပြီ”

“ဘယ်နေရာမှာ သိခဲ့တာလဲဟင်၊ ရွှေလေးက ကိုလေးကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကိုယ်က ရွှေလေးကို အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ဖူးတာကိုး။ ကဲ... သွားပြီနော်”

နှုတ်ခမ်းလေးဟာလျက် အံ့သြစွာကျန်ရစ်ခဲ့သည့်သူမကို ကျောခိုင်း၍ သူထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့နောက်ကျောပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း သူမရင်ခန့်သံတွေ မြန်နေဘာမို့ ရင်ဘတ်ကို အသာဖိထားလိုက်မိ၏။ ကြည့်ပါဦး... ကိုကိုမြတ်ဆန် ပိုင်ပိုင် ပိုချောတဲ့လူတစ်ယောက်ကို ဒီနေ့မှ သူမ မြင်လိုက်ရတာပါ။

ထူးဆန်းလိုက်တာနော်။ ဒီ Wheel Chair နဲ့ ခြံပြင်သာ ထွက်ဆော့ရင် သူ့နဲ့လိုတွေ့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ သူမ လှစ်ခနဲပြေးလိုက်ပြီး Wheel Chair လေးကို အသာဖွဖွလေး ပွတ်လိုက်၏။

၄၂ ♡ မမသန္တရမောင်

“ဘုရား... ဘုရား... ကံကြီးပေလို့သာပေါ့ သမီးရယ်၊ မေမေတော့ ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့။ မေမေတို့ဆွေမျိုးထဲမှာ ရှားရှားပါးပါးမျိုးဆက်ဆိုလို့ သမီးတစ်ယောက်တည်းရှိတာကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“ရွှေလေး ပျင်းလို့ ခြုံပြင်ထွက်ဆော့မိတာပါ မေမေ”

“အမယ်လေး၊ ဆော့စရာရှားလို့ ခြုံပြင်ကိုမှ ထွက်ဆော့ရသတဲ့လား သမီးရယ်။ မေမေတော့ နေစရာမရှိအောင် အပြောခံရမှာ။ မေမေကြီးတို့သာ သိသွားရင် မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ”

သူမနာခေါင်းလေး ရှုံ့သွားမိ၏။ ဟွန်း! မယ်မယ်ကြီးတို့၏အိမ်မှာ မနေချင်တာနဲ့ အခုလိုတွေပြစ်လာတာပေါ့ မေမေရယ်။ နေရာတကာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး၊ လူကို လိုက်အမိန့်ပေးနေတာမို့ အရွဲ့တိုက်ပြီး ခေါင်းလျှော်ရာက ခုတော့ ဒုက္ခိတဘဝကိုရောက်ရော။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဟိုဆရာဝန်ကြီးတို့သားအဖပါ သူမအတွက်နဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာလေ။

“ကောင်လေးကို အိမ်ထဲမခေါ်ခဲ့ဘူးလား မိတာ”

“ခေါ်ပါတယ် ဒေါ်လေးမေရဲ့ သူ့အလုပ်နောက်ကျနေလို့ မဝင်တော့ဘူးဆိုပြီး ပြန်သွားတာပါ”

“အင်း... မောင်မင်းကြီးသား ကျန်းမာချမ်းသာပါစေတော်။ ဘေးမသိရန်မခဘဲ လိုတရဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ”

“ဟဲ့! မေမေက ဟိုကောင်လေးကို ဆုတောင်းပေးနေတာလေ သမီးရဲ့... ဘယ်နှယ်”

“သူ့ကိုယ်စား ပြောပေးတာပါ မေမေရဲ့။ ကိုလေးက ချောချောလေး... သိလား”

အသက်ရို ၇၃

ဒေါ်မိမိလေး သမီးဖြစ်သူကို မျက်လုံးပြူး၍ကြည့်လိုက်တော့ သမီး
က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်လေ၏။

ချစ်ခြင်းကြောင့် လက်ခံရရှိတဲ့မျှော်စောင်းတစ်ချက်တာ
သာယာတဲ့ စေးပြုသံခဉ်တစ်ခုပါ...။

အခန်း (၅)

“Taxi...အားလားကွယ်၊ (. . .)ရိပ်သာကို သွားမလို့”

“အားပါတယ်ခင်ဗျာ. . . တက်ပါ”

သူ စာကျက်နေရာမှ စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို ဆင်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။ သူ့ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အမျိုးသမီးကြီးကို ကြည့်၍ သူလန့်သွားမိသည်။

ဒါ. . . ဒါ. . . ရွှေအဆင်းတို့အိမ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးကြီးပါလား။ ရွှေလေးနဲ့ရုပ်ချင်းတူတာမို့ ရွှေလေးမေမေ ထင်ပါရဲ့။ ဒုက္ခတော့ ရောက် ခြံထင်တယ်။ သူစိတ်ကိုထိန်း၍ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။ ရိပ်သာရောက် ဆော့ အမျိုးသမီးကြီးက ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းလိုက်သည်။

“ဪ. . . သားဇေ၊ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ပေးနိုင်မလား ကွယ်။ အန်တီ အထဲမှာ ပေးစရာရှိတာပေးပြီးရင် တစ်ခါတည်း အိပ်ပြန် ဆို့လို့ပါ”

လိုမဟုတ်ဘူးကွယ့်၊ သူ့အဘွားနဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်အတွင်း သွားနေရင်း ဘွားအေကိုအရွဲ့တိုက်ပြီး ခေါင်းလျှော်ရာက ဖြစ်သွားတာ”

“ဟုတ်တယ် သားရဲ့... အဲဒီည သူဖျားတော့ လာကုသပေးတဲ့ ဆရာဝန်ကြီးသားအဖတောင်မှ ပြဿနာဖြစ်သွားရသေးတယ်။ အန်တီတို့က ဒီလောက်တော့ နားလည်ပါတယ်။ အမှုမဖွင့်ဖို့ပြောတာကို မယ်မယ်တို့က အတင်းကြီးလုပ်ခဲ့တာ။ ခမျှာ မိသားစုဒုက္ခရောက်ပြီး အိမ်ရှောင်းပြောင်းသွားတဲ့အထိပဲ။ သူတို့အကြောင်းကို အန်တီတို့ စုံစမ်းပါသေးတယ်။ ကူညီသင့်ကာ ကူညီရင်း တောင်းပန်ချင်တာပါ။ ခုတော့ သတင်းအစအနတောင် မရတော့ဘူး”

သူ မျက်နှာပူစွာဖြင့် ခေါင်းကိုငုံလိုက်ရင်း ဘုရားရေ၊ အန်တီက သူ့ကိုလုံးဝမမှတ်မိတာကို။

“အခုတော့ မယ်မယ်နဲ့မိမိကြီးက ခိပ်သာဝင်နေကြပြီလေ။ ကိုယ့်အပူကိုယ်ရှာပြီး ပြန်ငြိမ်းကြရတာပေါ့”

“ဟို... မိမိကြီးဆိုတာ”

“အန်တီအမြွှာအစ်မလေ သားရဲ့၊ သမီးဖြစ်တုန်းက သူက ပိုဆိုးတာ။ တစ်အိမ်လုံးကို ဝုန်းဒိုင်းကျဲ့ပြီး သတ်မယ်ဖြတ်မယ်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့”

ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး။ သူက အန်တီနှင့်ဒေါ်မိမိကြီးကို တယောက်တည်း ထင်နေခဲ့မိလို့ စိတ်တွေ ပူနေလိုက်ရတာ။

“ကဲ! သမီး၊ ရေချိုးဖို့ပြင်လေ။ ခဏနေ ဒေါက်တာ လာတာမှာ”

“ဖေဖေကလည်း ရွှေ့လေးက ကိုလေးနဲ့စကားပြောချင်သေးတာကို”

“ဪ... သူ့မှာလည်း အလုပ်နဲ့လေ သမီးလှယ်၊ နားလည်

နောက်တော့ သမီးအစ်ကို ဒီကို မကြာမကြာလာလည်မှာပဲဟာ”

“ဖေဖေပြောတာ ဟုတ်လားဟင် ကိုလေး”

“အင်း... အဲ...”

သူ ယောင်ရမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်မိရင်း ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား

သမီး လူကြီးနှစ်ဦးက ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

“သားဖေဖေကို ဘယ်ဆရာဝန်နဲ့ပြသလဲ”

“ဖေဖေအသိမိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ပါ”

“ဪ... သမီးကိုတော့ ဒေါက်တာ ဒေါ်ခင်လေးဆွေနဲ့ ပြတာ

မလဲ”

“ဗျာ”

“သားနဲ့သိလို့လား။ ခဏနေ လာတော့မှာ”

“ဟို... ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်ခင်ဗျာ။ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးအေး... ရော့! ဒီမှာ သားအတွက် မုန့်ဖိုးနော်”

“ဟာ... မယူပါရစေနဲ့ အန်တီ”

“ယူလိုက်ပါ သားရယ်။ ဒီထက်မက အန်တီတို့ပေးချင်တာပါ။ ဘယ်

ထက်မှ မရှိပါဘူး။ လက်ခံပါကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ ကားဖြင့် တစ်ချိုးတည်းလစ်ခဲ့ရ၏။ အမယ်လေး! တီချယ်နဲ့

ဆွလို့မဖြစ်ပါဘူး။ တော်ကြာ သူ့အကြောင်းကွေ့ သိကုန်ရင် ရွှေလေးနဲ့

ထိသက်ခွင့်မရဘဲနေမှာလေ။ ကုမ္ပဏီမှာ ကားအပ်၍ထွက်လာစဉ် နောက်

ကားဟွန်းသံကြောင့် သူ ဘေးကပ်၍ ရပ်လိုက်၏။

“လမင်း... အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“ရ...ရပါတယ်ခင်ဗျ”

အမျိုးသမီးကြီးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး နိပ်သာထဲ ဝင်သွားလေ၏။ သူ့ကိုနှုတ်မိပုံမရသဖြင့် တော်ပါသေးသည်။ တအောင့်အကြာမှာ ပြန်ထွက်လာသဖြင့် သူ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။ သူမတို့ခြံထဲ ကားကိုမောင်းဝင်လာခဲ့စဉ် ခြံထဲမှာ နင်းဆီပွင့်တွေကို လက်ညှိုးထိုးပြနေသည့် ရွှေလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူမမျက်ဝန်းလေးများ အရောင်တလက်လက် တောက်လာပြီး Wheel Chair ကိုတွန်း၍ ကားနားသို့ရောက်လာလေ၏။

“ကိုလေး”

“ဗျာ”

“သမီးက ဒီသူငယ်ကိုသိလို့လား”

“မနေ့က သမီးပြောတဲ့ကိုလေးဆိုတာ သူပဲလေ မေမေရဲ့”

“ဟယ်! ဟုတ်လား၊ လာလေ... သား၊ အိမ်ထဲခဏဝင်ပါဦး”

“ဟို... နေပါစေ အန်တီ၊ ကျွန်တော်...”

“ဪ... အားနာနေပြန်ပါပြီ၊ လာပါ သားရဲ့။ အန်တီ ကားလည်းပေးရဦးမှာ။ အထဲဝင်ယူရမှာမို့ ဆင်းခဲ့ပါကွယ်”

သူ ခေါင်းကိုကုတ်လိုက်ပြီး ဆင်းလိုက်တော့၊ ရွှေအဆင်းက သူ၏နောက်ကျော်ခုံကို အသာပုတ်ပြလိုက်သဖြင့် Wheel Chair ကို သူတွန်းလိုက်ရသည်။

“ဟေ! ငါ့သမီးကတော့ လူမြင်တာနဲ့ ဖမ်းခိုင်းတော့တာပါပဲလား”

“ကိုလေးနဲ့သမီးက သိပြီးသားပါ မေမေရဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ! ထိုင်ပါ မောင်ရင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညှဉ်ခန်းရှိခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက Wheel Chair တို့ သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။ သူမမေမေက အတွင်းခန်းမှထွက်လာပြီး ကော်ဖီနှင့်မုန့်ကို ချပေးလေ၏။

“သားရေ... ကော်ဖီနဲ့မုန့်စားဦးကွယ်၊ မနွေက မိတာ ပြောလို့ အန်တီတို့သိလိုက်ရတာ။ လူ့ကို ထူပူသွားတာပဲ။ သူကတော့ ရယ်မောပြီး ပျော်လို့ သားရေ။ အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာကို မကြောက်မရွံ့နဲ့ လုပ်ရတယ်လို့”

“ကျွန်တော် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ပြောထားပါတယ် အန်တီ။ နောက်တို ခြံပြင်မထွက်ခိုင်းပါနဲ့”

“မိတာကိုလည်း သူက ငယ်နိုင်ဆိုတော့ သူခိုင်းသမျှ ဟိုက လိုက်လုပ်ပေးနေရတာကိုး သားရေ။ သားက ဘာအလုပ်လုပ်သေးလဲ။ နေတာတရော”

“ကျွန်တော် Taxi ပဲမောင်းတာပါ အန်တီ။ ညဘက်ဆွဲတာ များပါတယ်။ ဒီစနေ တနင်္ဂနွေတွေပဲ နေ့ခင်းမောင်းတာပါ”

“သားမိဘတွေကရော”

“ဖေဖေက ရွှေလေးလိုပဲ Wheel Chair နဲ့နေရတဲ့လူမမာပါ အန်တီ”

“ကျွတ်... ကျွတ်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ သားချယ်”

“ချော်လဲပြီး အာရုံကြောထိသွားတာပါ။ ဖေဖေက စကားကိုးပြောတာတော့။ ဘာမှမသိသလို မေ့ကုန်တာပါပဲ”

“အန်တီစိတ်မကောင်းလိုက်တာ သားရယ်။ သမီးကတော့ အဲဒီ

“ရွှေတောင်ကြားလမ်းဘက်ပါ ခင်ဗျာ”

“လာ... ကားပေါ်တက်”

“ဗျာ”

“တက်ပါ။ ကိုယ် မင်းကိုပြောစရာရှိတယ်”

သူ ရှေ့ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ တက်လိုက်ရ၏။ ကားထဲမှာ Aircon လွှတ်ထားသဖြင့် စိမ့်ခနဲအေးသွားလေသည်။

“မင်း စာရော လိုက်နိုင်ရဲ့လား”

“ဗျာ!”

“မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ကိုယ်သိတယ် လမင်း။ အခု ဒေါက်တာ ရှိစိတာရဲ့ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ဆင်းမလို့မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းမှာ စာကျက်ချိန်ရော ရှိရဲ့လား”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလိုပဲ အိပ်ချိန်ထဲက လုရတာပေါ့”

“ဟင်း... ပင်ပန်းလိုက်တာ လမင်းရယ်၊ ကျောင်းစရိတ်အတွက် ငွေရှာနေတာဆိုလည်း ကိုယ်ကူညီနိုင်ပါတယ်”

“နေပါစေ သူဌေးမင်း၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှုနဲ့ ကားမောင်းဆွဲ ပေးတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

“ကျွတ်! မင်း ကိုယ့်ကို အဲဒီလိုမခေါ်ပါနဲ့ကွာ၊ နားထဲမှာ တောင့်တောင့်ကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

“အေး... မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့မာနကိုတော့ ကိုယ် လေးစားတယ် ညီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီတကယ်လိုအပ်ရင် ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်း

သင်းပြောပါ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို့... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

မြင့်မြတ်က ဆေးခန်းရှေ့တစ်ဖက်လမ်းမှာ ကားကိုထိုးရပ်လိုက်လေ

သူ ကားလမ်းကိုကြည့်ကူး၍ ဆေးခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။

“ကဲ! ကိုယ်တော်လေး၊ ဘယ်က စီးတော်ယာဉ်နဲ့ ကြွမ်းလာတာ
ဘုန်း”

“လုပ်လိုက်ပြန်ပြီ၊ အသိကားပါဟ”

“ကြည့်ရှိုးပါ ဖိုးလရယ်၊ တော်ဝင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ နင်သိနေတာ
ဘုန်းမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဪ... မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး ချိုရာ၊ ငါ အမှန်အတိုင်း
ပြောတာပါ”

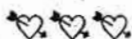
“ထားပါတော့၊ နောက် အလိမ်ပေါ်မှ ထမအော်နဲ့”

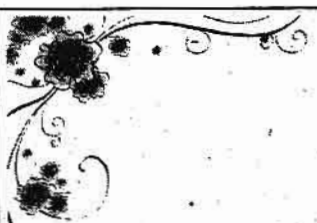
“နင်သိချင်ရင် ငါမိတ်ဆက်ပေးမယ်ဟေ့၊ လိုက်အစ်မနေနဲ့”

“ကြည့်စမ်း! ခွေးနာ”

သူ ချို့ကို နိုင်အောင်ပြောပြီး အန်တီဆေးခန်းထဲ ဝင်ခဲ့၏။ လူနာ

တွေက တန်းစီစောင့်နေလေပြီ။ List ထဲမှာ နာမည်ကို တစ်ဦးချင်းခေါ်
၍ ထည့်လိုက်ပြီး ခဏလေးအတွင်း အလုပ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

ချစ်ခြင်းသာ ရှိမနေရင်...
လောကကြီးဟာ နေပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဘုံတစ်ခု
မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး...

အခန်း (၆)

လမ်းထဲကို ကားဖြူလေးတစ်စီး ဝင်လာ၏။ စက်သံညက်သလို
တွန်းလည်း မတီးသောကြောင့် ကားသံကိုမကြားရ။ ကားရှေ့မီးသီးကြီး
တို့ မထွန်းဘဲ အောက်မီးသီးအသေးကိုသာ ထွန်းထားသောကြောင့် မီး
နုနုလေးသာ လင်းနေ၏။ ကားက ခပ်ဖြည်းဖြည်းလေးဝင်၍ လမ်း
ဆောင့်မှာ ကွေ့ဝိုက်လိုက်သည်။ လမ်းကျယ်မို့ ကားသေးသေးလှည့်ရတာ
ငွယ်ကူလေ၏။

“ရှီး... ရှီး... ရှီး...”

လေချွန်သံငြိမ်ငြိမ်လေးကြောင့် လသာဆောင်မှာရှိနေရာမှ သူမ
ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာ၏။ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ အဖြူရောင်
အရိပ်လေးကို မှုန်ပြုလှမ်းမြင်နေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကားလေးက
ခွဲဝမှ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားတော့၏။

သူမ အမှောင်ထဲမှာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ရွှေလေး သိပ်တယ် ကိုလေး

၅၄ ♡ မေသဒ္ဒါမောင်

ရယ်၊ ဘယ်သူမှ မသိမမြင်အောင် ကိုလေး လာပေမယ့် ရွှေလေး မြင်တယ်။
 ရွှေလေးနှလုံးသားက အလိုလိုသိနေတာပါ။ အာရုံမှာ ရှင်းသန့်သည့် ကို
 လေးမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိသည်။ ရွှေလေးကိုကြည့်တဲ့ ကိုလေးမျက်စိ
 တွေထဲကအရိပ်တွေကို ရွှေလေး နားလည်ချင်တာ ကိုလေး သိပါရဲ့လား။
 “သမီးရေ... ကိုကိုမြတ် ဖုန်းလာနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... လာပါပြီ မေမေ”

သူမ အိမ်ထဲသို့ Wheel Chair ကိုလှည့်ပြီး ဝင်လိုက်ပြီး နာရီကို
 မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ည (၇)နာရီ (၁၅)မိနစ်ပါလား။ ကိုလေးရဲ့ Tax
 စထွက်ပြီပေါ့နော်။ ညဘက်ရှုခင်းတွေကို ကိုလေးနဲ့အတူ ရွှေလေး ကြည့်
 ချင်တယ်။ ခံစားချင်တယ်။ ကိုလေးနဲ့ စဆုံစဉ်တုန်းကလို ရွှေလေးလက်
 ကိုဆုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ နွေးထွေးမှုမျိုးကို ကိုလေးဆီက အမြဲရချင်တယ်။

“ဟဲလို... ကိုကိုမြတ်၊ ရွှေလေးပါ”

“ညမိုးချုပ်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ အပြင်မှာထွက်နေရတာလဲ ရွှေလေး
 ရယ်။ တော်ကြာ ဖျားနာနေဦးမယ်”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကိုကိုမြတ်လည်း
 ဘိုးဘိုးလိုပဲ တစ်သွေးတစ်သံတစ်မိန့်။ အမျိုးတွေ မဟုတ်လား။

“ရွှေလေး မွေးနေ့ရောက်တော့မှာနော်၊ မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာ
 လိုချင်လဲ... ပြော”

“ဟင့်အင်း... ရွှေလေး ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး ကိုကိုမြတ်”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ တောင်းရိုးတောင်းစဉ်မဟုတ်ဘဲ ရွှေလေးစိတ်ထဲ
 ရှိတာကို တောင်းပါလား။ တစ်ခုခုပေါ့။ စဉ်းစားပြီးပြောလေ”

ဟင့်အင်း... ရွှေလေး ကိုကိုမြတ်ဆီက ဘာမှမလိုချင်ပါဘူး။

လိုချင်တာ ကိုလေးဆီကပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုလေးက ရွှေလေးကိုပေးနိုင်
လား။ အချိန်လူပြီးအလုပ်လုပ်နေရတဲ့ ကိုလေးဆီက ရွှေလေးလိုချင်
မယ် ရွှေလေးကြောင့် ကိုလေးစိတ်ညစ်မှာကို မလိုလားတာ အမှန်ပါ။

“ရွှေလေး... ဟဲလို... ရွှေလေး”

“ပြောပါ ကိုကိုမြတ်”

“အသံတိတ်လှချည်လား။ အရင်လို ပေါက်ပေါက်လျှော်အောင်
စားတွေပြောပါဦးလား ရွှေလေးရယ်”

“ရွှေလေး အိပ်ချင်လာလို့ပါ”

“ဪ... ဒါဖြင့်လည်း အိပ်တော့လေ။ နောက်မှ ကိုယ့်ကို ဖုန်း
ဆက်ပြီး ပူဆာပေါ့။ ကဲ! ဒါပဲ... Good night.”

“ဟုတ်”

ဖုန်းကိုအသာချလိုက်သည်။ ဒီလိုမျိုးသာ ကိုလေး ဖုန်းပြောရင်
ရွှေလေး သိပ်ပျော်မှာပဲ။ ကိုလေးရဲ့စကားသံတွေကို ညတိုင်းကြားချင်လိုက်
တာ။ ကိုလေးရယ်... အားငယ်ရိပ်သန်းနေတဲ့ ကိုလေးရဲ့မျက်နှာလေးကို
အမြဲလန်းဆန်းစေချင်တာ ရွှေလေးရင်ထဲက စေတာနာပါ။

“သမီး... ဘာတွေ ဒီလောက်အတွေးလွန်နေတာလဲ။ သမီးကြည့်
ရတာ ငူငူငိုငိုနဲ့ကွယ်”

“မေမေ... ကိုကိုမြတ်က ရွှေလေးမွေးနေ့မှာ ဘာလိုချင်လဲတဲ့”

“ဟုတ်လား။ သမီးလိုချင်တာကို ပြောလိုက်လေ”

“ရွှေလေး... ရွှေလေးမွေးနေ့မှာ အလိုချင်ဆုံးက ရွှေလေးအမြဲ
ထောက်တွေ ပြန်ကောင်းချင်တာပါပဲ မေမေ”

“သမီးရယ်... မေမေတို့လည်း ကြိုးစားကုသနေတာပါပဲ။ အချိန်

၅၆ ♡ မေသဒ္ဓါမောင်

ကို စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့စောင့်ရမှာပေါ့။ အားမငယ်ရဘူးလေ”

“ဟင့်အင်း... ရွှေလေး အားမငယ်ပါဘူးမေမေ။ ဒီခြေထောက်တွေ လုံးဝပြန်မကောင်းရင်လည်း နေပါစေတော့”

“အို! သမီးရယ်... မဟုတ်တာ”

“ညမီးရောင်နဲ့ လမ်းမကြီးက သိပ်လှမှာပဲနော် မေမေ”

ဒေါ်မိမိလေး သမီးဖြစ်သူကို အသာငေးနေမိ၏။ သမီးက ပြတက်ပေါက်လိုက်ကာကို အသာဟ၍ ငေးကြည့်ရင်း ဆက်ပြောနေလေသည်။

“အဲဒီညရှုခင်းတွေကို စိမ်ပြေနပြေနဲ့ လိုက်ကြည့်ချင်လိုက်တာ ရွှေလေးမွေးနေ့မှာ တစ်ညလုံးလိုက်ပို့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကိုကိုမြတ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းလေ သမီးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ရွှေလေး ကိုကိုမြတ်နဲ့သွားချင်တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်! ဒါဖြင့် ဘယ်သူနဲ့သွားချင်တာလဲ”

“ကိုလေးနဲ့”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုလေးနဲ့ပဲ သွားချင်တာ”

“သမီးရယ်... ဒီကလေးနဲ့ရင်းနှီးတာ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ စိတ်ကို ဒီလောက်အထိ အလိုမလိုက်ရဘူးလေ။ မေမေ မကြိုက်ပါဘူး။ ပေးလည်း ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး။ သမီးမယ်မယ်ကြီးတို့သိရင်...”

“ဟင့်အင်း... ရွှေလေးက စိတ်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်တာပဲ မေမေ။ ရွှေလေးလိုချင်တာကို တကယ်တမ်း ဘယ်သူမှပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရွှေလေး သိပါတယ်”

သမီးက မျက်ရည်ကို ကျိတ်သုတ်လိုက်သဖြင့် ဒေါ်မိမိလေး ရင်ထဲ

ဆိုသွားရ၏။ လက်ဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်လျက် ငြိမ်သွားသည့်သမီး
တို့ သနားလွန်းလှသည့်ခံစားမှုက ရင်ထဲမှာ ပြည့်လျ့်လာလေ၏။

“သမီးရယ်... ကိုကိုမြတ်ကို လိုက်ပို့ခိုင်းရင်”

“နေပါစေတော့ မေမေ၊ ရွှေလေး ဘာကိုမှမလိုချင်တော့ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကိုကိုမြတ်ဆို သမီးကို ဘယ်လောက်အလို
ထိုက်သလဲ။ သမီးစိတ်တိုင်းကျ... ”

“ဟင့်အင်း... ရွှေလေးက ကိုကိုမြတ်ကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို
ဆက် သံယောဇဉ်မပိုဘူး မေမေ။ မယ်မယ်ကြီးတို့ဆုံပေးလို့ ကိုကိုမြတ်နဲ့
ရွှေလေး အလိုက်သင့်ပြောနေရတာ။ ရွှေလေးစိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကို
မြတ် မထားနိုင်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ကိုကိုမြတ်နဲ့သမီးက အတွင်းသိအစင်သိလေ သမီးရယ်”

‘ရွှေလေးလိုချင်တာ မေမေတို့အတွက် တန်ဖိုးသိပ်ကြီးနေလို့လား
ဟင်။ ပြောပါဦး မေမေ။ ရွှေလေးက ရိုးသားစွာပြောမိတာပါ။ မေမေ သိ
ထားဖို့က ရွှေလေးလို ဒုက္ခိတတစ်ယောက်ကို ဘယ်ယောက်ျားလေးကမှ
စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကို ရွှေလေးသိပြီးသားပါ။ အနည်းဆုံး
တရုဏာသက်ရုံနဲ့ လိုက်လိုက်လျောလျော ဆက်ဆံရုံပါ မေမေရယ်”

ဒေါ်မိမိလေးမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်စီးကျသွား
သည်။ သမီးရယ်... သမီးရဲ့စကားတွေက မေမေရင်ကို ခွဲနေသလိုပဲ
ထား။ သမီး ဘယ်လိုပဲ ရိုးသားပါတယ်ပြောပြော၊ သမီးဟာ မေမေရဲ့
ထားတဲ့ မေမေသမီးပါ။ သမီးရင်ထဲကို မေမေမြင်နေရတယ်။ သမီးရဲ့ထဲ
မှာ ဘာတွေရှိနေသလဲဆိုတာ မေမေ သိပါတယ်ကွယ်။

သူမ Wheel Chair ပေါ်ကို ခေါင်းမှိချလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုတော့

မျက်စိကိုမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ ကိုလေးရယ်... ကိုလေးလည်း ရွှေလေး
လိုချင်တာကို ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ရွှေလေး သိပါတယ်လေ။

“ရွှေလေး အိပ်တော့မယ် မေမေ”

ဒေါ်မိမိလေး သမီး၏ Wheel Chair လေးကို နောက်မှအသံ
တွန်းလိုက်၏။ အိပ်ခန်းရှိကုတင်ပေါ်သို့ မိတာနှင့်အတူ ထူမ၍ တင်လိုက်
သည်။ သမီး၏မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့ စီးကျလာ၏။

“ရွှေလေးကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခပိုင်းခံနေရတာကို ရွှေလေး မလိုလား
တာ အမှန်ပါမေမေ။ တကယ်ဆို အဲဒီညမှာကတည်းက ရွှေလေး သေသွား
သင့်တာပါ။ ရွှေလေးမှာ အနာဂတ်ပျောက်နေပြီမေမေ။ လူဖြစ်ပြီး လူကြီး
ရကျိုးမနပ်မှတော့ လောကကြီးထဲမှာ အသက်ရှူနေလို့လည်း အပိုပဲ။
ရွှေလေးကို မွေးပေးတဲ့မေမေ့ကို ဒုက္ခပေးဖို့ လူဖြစ်လာတာမို့”

“တော်ပါတော့ သမီးရယ်၊ တော်ပါတော့။ မေမေ့ကို ရင်ကွဲအောင်
မပြောပါနဲ့လား။ မေမေ သမီးကိုသိပ်ချစ်တာပါ သမီးရယ်”

“ယုံပါတယ် မေမေ၊ ရွှေလေး အခုလိုဖြစ်ခဲ့ရတာတွေဟာလည်း
ရွှေလေးကို အကုန်စုပုံပြီး ဝိုင်းချစ်ခဲ့ကြလို့ ဖြစ်ရတာပါ။ လူတစ်ယောက်
ကို လူလို့မမြင်ဘဲ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်လို လှောင်ချိုင့်ထဲထည့်ထား
သလို ထည့်ထားမှတော့ ရွှေလေးလောက် စိတ်ဆင်းရဲတဲ့လူ လောကထဲ
ရှိတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ နေရာတကာ မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး နေ
နေတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီလဲ။ အခုဆို ရွှေလေး (၁၇)နှစ်ပြည့်လောက်
မယ်။ ရွှေလေးဘဝမှာ အပျော်ဆိုတာမရှိခဲ့ဘူး မေမေ။ လူဆိုတာ အခု
ခံရလည်း ဒုက္ခပဲဆိုတာကို ရွှေလေး သိလာခဲ့ပြီ။ ရွှေလေးက... ရွှေလေး
က ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ့်ကို ရှင်သန်နေရတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ အားလုံးအကြောင်း

အားလုံးရဲ့စိတ်နဲ့ ရှင်သန်နေခဲ့ရတာလေ”

ဒေါ်မိမိလေး ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုချလိုက်လေ၏။ သူမ မေမေ
သက်ဝါးလေးကို အသာဆုပ်ထားလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့ မေမေ၊ ရွှေလေးကြောင့် မေမေ ပင်ပန်းလှပါပြီ။ ရွှေလေး
ကြောင့် မေမေစိတ်ဆင်းရဲနေရတာ တောင်းပန်ပါတယ်”

လက်အုပ်ချီလိုက်သည့် သမီး၏လက်ကလေးကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ထား
ထိုက်မိသည်။ ဟုတ်တာပေါ့။ မွေးလာကတည်းက မယ်မယ့်လက်ထဲကို
ဆွက်အပ်ခဲ့ရတာ သမီး (၁၆)နှစ်ပြည့်တဲ့အထိပါပဲလား။ စည်းစနစ်ကြီး
ထဲအိမ်မှာ သမီးအနေကျမှာကို တွေးမိပေမယ့် အခုသမီးတွေးသလို ဘာ
ကြောင့်မတွေးခဲ့မိတာပါလိမ့်။ ဆံစကနေစပြီး ခြေဖျားအထိ အပြစ်ပြော
ရောမရှိအောင် လှပနုနယ်လွန်းသည့် မျိုးဆက်သွေးကို တယုတယနဲ့ ပြုစု
ဆောင်ရွက်ကြတာ၊ ခုတော့ သမီးကို အားလုံးက ဝိုင်းသတ်သလိုဖြစ်ခဲ့
တာပါလား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်။

“သမီး... သမီးလေးမွေးနေ့မှာ သမီးဖြစ်ချင်တာကို မေမေ ဖြည့်
ဆည်းပေးပါ့မယ်။ မေမေ ကတိပေးပါတယ် သမီးရယ်”

သမီးမျက်နှာမှာ မဲပြုံးလေးတစ်ခုဖြစ်ထွန်း၏။ ဒေါ်မိမိလေး သမီး
အလေးကို ဖွဖွလေးနမ်းရှိုက်လိုက်၏။ စောင်ကိုလုံအောင် နွေးနွေးထွေး
သွေးလေး ခြုံပေးလျက် ညအိပ်မီးသီးလေးဖွင့်ကာ အခန်းမီးကိုပိတ်၍
ထွက်သွားတော့သည်။

ညမီးသီးအပြာရောင်လေးကို ငေးနေမိသည်။ ဒီအချိန်ဆို ကိုးလေး
အထိ ဆွဲနေဦးမှာပေါ့နော်။ ရွှေလေးက အိပ်ရာထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်
ထဲနေတဲ့အချိန်မှာ ကိုလေးက ကားမောင်းပြီး ငွေရှာနေရတာ သနားပါ

၆၀ ♡ မေသဒ္ဓါမောင်

တယ်။ လောကကြီးက မတရားဘူးနော်။ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ဘဝမှာ ရှင်သန်
ရတဲ့ရွှေလေးက ဒုက္ခိတဘဝနဲ့ စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်သလို၊ ဘဝကိုမပြည့်
နဲ့ ရှင်သန်ခွင့်ရတဲ့ကိုလေးကတော့ ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေ
နေရတယ်လို့။

ကိုကိုမြတ်လို ပြည့်စုံတဲ့ဘဝမျိုးနဲ့ ကိုလေးကို ရွှေလေး မြင်ချင်
တယ်ကွယ်။

၁၁

♡♡♡

တစ်ခုတည်း ...

ဝင်းဝင်းဝင်း ...

ဦးစီး ...

ဦးစီး ...

အခန်း (၇)

“မမလေးဖို့တဲ့၊ ဈေးထဲမှာ အစ်ကိုလေးနဲ့တွေ့ပြီး ပေးလိုက်သလား ယူလာခဲ့တာ”

မိတာပေးလာသည့် နှင်းဆီဝါလေးတစ်ပွင့်နှင့် စာအိတ်လေးကို သူမ ယူလိုက်မိပါသည်။ ရင်တွေ့ခန့်လိုက်တာနော်။ မိတာက အခန်းတံခါးကိုပြန်စေ့လျက် ထွက်သွားတော့မှ နှင်းဆီဝါလေးကို အသာဖွဖွမွှေးမွှေး မှန်တင်ခုံရှိ ရေပုလင်းထဲမှာ ထည့်ထားလိုက်၏။ စာအိတ်လေးကို ညီညာညာလေး ဖြဲလိုက်သည်။

‘ညီမလေး...’

နေကောင်းတယ်နော်၊ ကိုလေး အခုမအားသေးလို့ ညီမလေးကို လာမလည်ဖြစ်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ လူမရောက်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ အမြဲရောက်ပါတယ်ကွာ။ ညီမလေးရေ... ကိုလေးက ညဘက်မှာ Tax မောင်းရတော့ ညမင်းသားဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေရပြီသိသား။ ညဘက်

အတ္တရာလမ်းမည်းမည်းကြီးပေါ်မှာ ကားမောင်းရတာ-စိတ်ချမ်းသာဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်။ နီယွန်မီးရောင်အောက်မှာ လေညင်းခံပြီးသွားရတဲ့ အရသာမျိုးကို ညီမလေးလည်း ခံစားစေချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးရယ်...ညီမလေးကို အန်တီတို့က ဘယ်လွှတ်ပါ့မလဲ။ ကိုလေး နောက်ဆယ်ရက်ကျော်မှပဲ Taxi ပြန်ဆွဲဖြစ်မယ်။ ကိုလေးရဲ့မိဘတွေလည်း နေကောင်းကြပါတယ်။ ညီမလေးလည်း မိဘတွေစကားကို နားထောင်နော်။ လိမ္မာပါ ညီမလေးရယ်၊ တစ္ဆေတိုင်းစိတ်နဲ့ စေတနာ စိတ်ကောက်ပါနဲ့။ ကိုလေးက ညီမလေးကို သိပ်လိမ္မာတဲ့ကလေး၊ စကားနားထောင်တဲ့ကလေးအဖြစ်နဲ့ပဲ မြင်တွေ့ချင်တာပါ။ ဆေးကိုမှန်မှန်သောက်။ လှေကျင့်ခန်းမှန်မှန်လုပ်နော်။ အအေးတွေ မခံနဲ့...ဒါပါပဲ။

ညီမလေးရဲ့ ကိုလေး'

စာရွက်လေးကို တယုတယပြန်ခေါက်၍ စာအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။ ကိုလေးရေး... ရွှေလေးရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်လိုက်သလားထင်ရတယ်။ ရွှေလေးဖြစ်ချင်တာတွေကို ဘာလို့များ ကြိုမြင်ကြိုသိနေရတာလဲ။ ရွှေလေး သိနေတယ်၊ ကိုလေးဟာ ရွှေလေးကို စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားနိုင်တဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လူသားတစ်ယောက်ဆိုတာကိုပေါ့။

အခန်းပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ခြံထဲဝင်လာသည့်ကားကို မြင်လိုက်ရ၍ မှန်တင်ခုံမှာတင်ထားသည့် စာအိတ်လေးကို အံ့ဆွဲထဲထည့်သိမ်းလိုက်ပါသည်။ Wheel Chair ကို လသာဆောင်ဘက် တွန်းရွှေ့လာခဲ့၏။ သိပ်မကြာခင်မှာ လှေကားမှတက်လာသည့်ခြေသံကို ကြားရော်၊ ခေါင်းကို

၆၄ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

ခပ်ဖွဖွထုလိုက်ပြီး ကိုကိုမြတ်က သူမဘေးမှာ ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ ရွှေလေးရဲ့”

“ဟင်းအင်း... ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး”

“ရွှေလေးကိုကြည့်ရတာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်နေလဲဟင်”

“အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလား”

“ပြောပေါ့”

“အတောင်ပေါက်ပြီး နေရာအနှံ့ လျှောက်ပျံ့လိုက်ချင်တယ်”

“ဟောဗျာ”

သူမ နှစ်ဦးကြားမှာ ရယ်လိုက်မိ၏။ ကိုကိုမြတ်က သူမမျက်နှာကို
ငေးကြည့်ရင်း ပြုံးနေသဖြင့် သူမအကြည့်ကို လွှဲလိုက်သည်။

“ဘွားဘွားက ရွှေလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်လာယူပါတဲ့
ကိုယ့်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်တယ်”

“ရွှေလေး ဘာကိုမှမလိုချင်ပါဘူး ကိုကိုမြတ်ရယ်။ ရွှေလေးအတွက်
အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကလည်း အလကားပါပဲ။ ရွှေလေးအတွက် အသုံးဝင်
တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟင်း... ရွှေလေးကို ပါအောင်ခေါ်ခဲ့ဖို့ အမိန့်ချလိုက်တာကွ”

သူမ ကိုကိုမြတ်ကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်မိ၏။ ဒါပဲ၊ ပြောလိုက်
ရင် ဟုတ်ကဲ့ပဲတတ်တဲ့ ပုတ်သင်ညိုကြီး။

“တစ်ခါတလေ နားမထောင်ဘဲ မသိချင်ယောင်ဆောင်ကြည့်လိုက်
ပါလား ကိုကိုမြတ်ရဲ့”

“ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဘွားဘွား စိတ်ဆိုးမှာပေါ့”

“ဆိုပါစေပေါ့။ တစ်ခါတလေပဲဟာကို”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တော်ကြာ ကလေးကို ကိုယ်မြှောက်ပင့် သင်ထား
တယ်ဆိုပြီး အပွမ်းခံနေရဦးမယ်။ မလုပ်ပါနဲ့ ရွှေလေးရယ်။ နှစ်နာရီလောက်
အဆူခံရတဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခကို သိရဲ့သားနဲ့”

“ရွှေလေး တကယ်မလိုက်ချင်တာပါ”

“ခက်တာပဲ ရွှေလေးရယ်”

မိဘတွေစကား နားထောင်နော်။ လိမ္မာပါတဲ့လား ကိုလေးရယ်။
ရွှေလေးက ဘယ်တုန်းကများ မိဘစကားကိုနာခံခဲ့လို့လဲ။ ဒီလိုလိမ္မာတဲ့
နားကလေးကို လောကကြီးက ဒဏ်ခတ်ရက်တာ ကိုလေးသိလို့လား။

“ရွှေလေး လိုက်ခဲ့မှာပါ”

ကိုကိုမြတ်မျက်နှာ ဝင်းပသွားလေ၏။ သူမကို Wheel Chair
ပေါ်မှ အသာပွေ့ထူ၍ လှေကားမှအောက်သို့ဆင်းကာ ကားပေါ်တင်ပေး
ဆဲသည်။

“အန်တီလေးရေ... ကျွန်တော်တို့သွားပြီနော်”

“အေးအေး... သား”

ကားက ငြိမ်ငြိမ်လေး ထွက်လာ၏။ Aircon ၏ချမ်းစိမ့်မှုကို သူမ
နံ့သည်။ မှန်အလုံပိတ်ထားသဖြင့် ကားသစ်နံ့နှင့် Aircon နံ့က ကားထဲ
မှာ လှိုင်နေလေ၏။ ခေါင်းထဲမှာ တရိပ်ရိပ်ပူပူလှသည်။

“ကိုကိုမြတ်”

“ဟင်... ဘာပြောချင်လို့လဲ ရွှေလေး”

“Aircon... ပိတ်လိုက်ပါလား”

“ရွှေလေး အိုက်မှာပေါ့”

သူမက မှန်တံခါးကိုဆွဲချဖွင့်လိုက်သဖြင့် လေခွေးတွေက အပြင်မှ တိုးဝင်လာ၏။

“အပြန်ကျရင် ရွှေလေးကို ရှောက်သီးသုပ် ဝယ်ကျွေးနော်”

“ဗိုက်နာမှာပေါ့ ရွှေလေးရယ်”

သူမ ဘာမှဆက်မပြောမိတော့။ ပုံစံခွက်ထဲကလူကို ပုံပြောင်းထဲ မရတာကို သူမ ဘာဖြစ်လို့ မစဉ်းစားမိတာပါလိမ့်။ မယ်မယ်ကြီးတို့ခြံထဲ သို့ဝင်လာစဉ်မှာ အသက်ရှူကျပ်သလိုခံစားလိုက်ရသည်။ စိတ်ကည်းကျပ် တဲ့ထောင်ကြီးထဲ ဝင်လာရသလိုပါပဲလား။

“မယ်မယ်ကြီး... မမလေး ရောက်ပါပြီ”

အိမ်ဖော်မလေး ပန်းရုံ အသင့်ထုတ်ပေးသည့် Wheel Chair ပေါ်သို့ သူမကို ကိုကိုမြတ်က တင်ပေးလိုက်၏။ ပန်းရုံက နောက်မှအသား တွန်း၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

“လာ... ရွှေရွှေ၊ မြေးရဲ့ (၁၇)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့အတွက် ဒီထဲထဲ ကြိုက်ရာတစ်ဆင်စာ ရွေးယူပါ”

မယူချင်ပါဘူး မယ်မယ်ကြီးရယ်။ ဒီအရာတွေက ရွှေလေးကိုဖော် ရွှင်အောင် ဖန်တီးပေးနိုင်မှာ မဟုတ်တာဘဲ။ သူမ ဘူးထဲမှ စိန်ဆံထိုးလေး ကို ကောက်ယူလိုက်၏။

“တစ်ဆင်စာ ယူလေ မြေးရဲ့”

“ဟင့်အင်း... ရွှေလေး ဒီတစ်ခုပဲကြိုက်လို့ပါ မယ်မယ်ကြီး”

မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည့်မယ်မယ်ကြီး၏ အကြည့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။ ကိုကိုမြတ်က သူမလို နောက်နား မှ တီးတိုးလေး ပြောလိုက်လေ၏။

“ရွှေလေး... ဘွားဘွားစိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်ရဘူးလေ”

“ရွှေလေးမှမကြိုက်တာ ကိုကိုမြတ်ရဲ့”

“အဲဒါတွေကို ငါမကြိုက်တာပေါ့၊ ခေါင်းမာတဲ့နေရာမှာ မိလေးနဲ့ တစ်ပုံတည်းပဲ။ တစ်ချိုးတည်းပဲ။ ငါ့ကို နည်းနည်းလေး ကန့်လန့်တိုက် ချ နေသာထိုင်သာရှိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘွားအေကိုရွဲ့လို့ ဒီဘဝမျိုး ချောက်တာတောင်မှ အမှတ်သည်းခြေမရှိဘူး”

သူမမျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တစ်ပေါက် စီးကျသွား၏။ လက်ထဲမှ ဆံထိုးကို အသာပြန်ထားလိုက်ပြီး Wheel Chair ကို တွန်း၍ထွက်လာ သည်။

“ရွှေလေး”

ကိုကိုမြတ်က သူမနောက်မှ အပြေးလိုက်လာ၏။ အိမ်ဝမှထွက်စဉ် နောက်ပါးမှ မယ်မယ်ကြီးအသံက လိုက်ပါလာသည်။

“အေး... ငါတို့အမိန့်ကို မနာခံရင် ငါတို့အမွေမှန်သမျှကို နှင် ဆယ်မထင်နဲ့ ရွှေရွှေ။ နင့်ကိုပေးမယ့်အစား တခြားမှာပဲ လှူပစ်မယ်တဲ့”

ရွှေလေးလည်း မလိုချင်ပါဘူး မယ်မယ်ကြီးရယ်။ ဒီသက်မဲ့အရာ ဆွေကို ရွှေလေး မက်မောလိမ့်မယ်လို့ထင်ရင် မှားမှာပေါ့။

“ကိုကိုမြတ်... ရွှေလေး အိမ်ပြန်ပြီ”

“ရွှေလေးရယ်... ခက်တာပဲ”

“ဘာလဲ... ကိုကိုမြတ် မပို့ချင်ဘူးလား၊ ဒါဖြင့်လည်း ရွှေလေး ဒီလိုပဲ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ! နေဦးလေ၊ ကိုယ်လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“သိပ်မှန်းစို့ကောင်းတဲ့ ကလေးမလေ။ ဘွားအေနဲ့အတူတို့ ဖုံ

၆၈ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

ချစ်သလောက် ဒင်းက နည်းနည်းလေးမှ အချိုးမပြေဘူး”

ကားပေါ်ကိုပွေ့တင်ပြီး ခြံထဲမှထွက်လာခဲ့၏။ ဟက်ခနဲရယ်ချလိုက်မိ၏။ ကောင်းတယ်... မုန်းပေါ့။ အစကတည်းက မုန်းကြပါလား။ အကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မသယ်နိုင်တဲ့အဝမျိုးရောက်မှ မုန်းတော့ ရွှေလေးက ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ သေဖို့သာ ကောင်းတော့တယ်။

“ကိုကိုမြတ်လည်း ရွှေလေးကို မုန်းလိုက်တော့... သိလား။ အဲဒါအေးမှာ”

“ဟာ၊ ဘာဆိုင်လို့လဲ ရွှေလေးရဲ့၊ ဘယ်နှယ် ကိုယ့်ကိုရမ်းချင်တာလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ရွှေလေးက ရွှေလေးကို ဝိုင်းပုံချစ်ကြတာကို ခံခဲ့ရတာ။ ရွှေလေးကိုဝိုင်းမုန်းကြရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

“ကျွတ်၊ ရွှေလေးကလည်းကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လျှောက်မပြောလေ”

မြို့ထဲရှိမုန်ဆိုင်များအရောက်မှာ သူမ သတိတရဖြင့် ကိုကိုမြတ်လည်း လှည့်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကိုမြတ်... ရှောက်သီးသုပ် ဝယ်ကျွေးပါလို့ဆို”

“ဗိုက်နာမယ်လေ၊ မိန်းမဟာစား”

“အာ... အဲဒါပဲ စားချင်တာ”

“ရွှေလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်စား၊ ဟုတ်ပြီလား ကိုယ် ဆင်းဝယ်ပေးမယ်... ခဏစောင့်”

ကားပေါ်မှ ကိုကိုမြတ် ဆင်းသွားသဖြင့် ရှောက်သီးသုပ်ဆိုင်ထဲ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း စားချင်စိတ်က တားမရ။ ကားပေါ်မှလှမ်းခေါ်၍ ထ

ဆိုကြစည်စဉ် ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသည့်စုံတွဲတစ်တွဲကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဘုရားရေ! ကိုလေး... ကိုလေးပါလား။ နံဘေးမှာ သွားတက်လေး
နှင့် ဖမချောချောလေးက ကိုလေးလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်နေသဖြင့် ကား
ထဲသို့ကိုင်ဖွင့်၍တက်စဉ် သူမနှုတ်မှ အသံတိုးတိုးလေး ထွက်သွားလေသည်။

“ကိုလေး”

တိုးဖွဖွခေါ်သံကြောင့် ဘေးဘက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်စဉ် ကားပေါ်မှာ
ဆိုင်နေသည့်ရွှေလေးကို သူမြင်လိုက်၏။

“ရွှေလေး... ရွှေလေးပါလား။ ချို... ခဏလေး... ခဏလေး”

“ဟာ! ဖိုးလနော်၊ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ”

ကားပြတင်းဘောင်ပေါ် လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ထားလျက်
သူ့ကိုငေးမောနေသည့်မိန်းကလေးထံ သူပြန်လျှောက်လာခဲ့စဉ် သူမ စီး
ထားသည့်ကားက ထွက်သွားလေပြီ။

“ရွှေလေး”

သူမမျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်လိုက်တာကို မြင်လိုက်သဖြင့် သူ
ဆဲတစ်ခုလုံး ပူလောင်သွားလေ၏။ သွားပါပြီ... ညီမလေးတော့ အထင်
အမြင်သွားပြီထင်ပါရဲ့။

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး၊ သွားမယ်... လာလား”

“ဟယ်... ဒီအရူးက တစ်မျိုးဟဲ့”

ကားရှိရာဆီ နှစ်ယောက်သား ပြန်လျှောက်ခဲ့ပြီး မောင်းထွက်လာ
သည်။ စာမေးပွဲဖြေပြီး ချို ရှောက်သီးသုပ်စားချင်သည်ဆို၍ အဖော်လိုက်
လာပေးသည့်ရက်မှာမှ ရွှေလေးက အပြင်ထွက်ရတယ်လို့နား။

၇၀ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

မပြောမဆိုနှင့် ငိုရွှက်လိုက်သည့်ရွှေလေးကြောင့် မြင့်မြတ် စိတ်သွား၏။ ကြည့်ပါဦး... တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုနေတာပါလား။

“ရွှေလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ... ရွှေလေး”

ရွှေလေးက ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလိုက်၏။ မြင့်မြတ်က ကားစက်ရုံကိုလျှော့လိုက်စဉ် ရွှေလေးထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“အိမ်ရောက်အောင် မြန်မြန်မောင်းပါ ကိုကိုမြတ်”

မြင့်မြတ် စက်ရုံကို ပြန်ဖြင့်လိုက်ရသည်။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ အငိုမျက်နှာနှင့်ပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲကုတင်ထက်မှာ ခွေနေမိသည်။ ကိုကိုမြတ် ပြန်သွားသည့်ကားသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ မျက်နှာကြက်ဖြူဖြူကို ငေးမောလျက် ငိုနေမိသည်။ ကိုလေးရယ်... ရက်စက်လိုက်တာ၊ ရွှေလေးကို သံယောဇဉ်အရိပ်အယောင်တွေ ပြသွားပြီး ခုတော့ ကိုလေးမှာ သက်ဆိုင်သူက အဆင်သင့်ရှိနေပါရောလား မျက်ရည်တို့က ပို၍ကျလာပြန်၏။

“သမီးလေး... ဘာမှမစားချင်လည်း အရည်တစ်ခုခုသောက်လားကွယ်”

သူမ ခေါင်းကိုခါပြလိုက်၏။ မေမေက သူမကုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲ သမီးရယ်၊ မေမေ့ကိုပြောပါဦး”

နာရီမှ ခုနစ်နာရီထိုးသံကြားအပြီးမှာ ခြံပြင်မှ လေရွှန်သံလုံးသံကြားလိုက်ရ၏။

“နှီ... နှီ... နှီ...”

“နှီ... နှီ... နှီ...”

သူမမျက်ရည်တွေ တလိမ့်လိမ့်ကျလာပြန်သည်။ မေမေက အထိတ်
သလန်ဖြင့် သူမလက်ကို ဆုပ်ထား၏။

“သမီး... သမီးလေး”

မှန်တင်ခုံထက်ရှိ နှင်းဆီဝါလေးကိုလှမ်းဆွဲ၍ ချေမွကာ လွှင့်ပစ်
ထိက်သည်။ ခေါင်းအုံးအောက်မှ စာအိတ်ကိုပါယူ၍ တစ်စစဆွဲဖြုတ်ပြီး
လွှင့်ပစ်သည်ကို မေမေက တအံ့တသြ ငေးမောနေဆဲ။

“မုန်းတယ်... မုန်းတယ်... အားလုံးကိုမုန်းတယ်... အီး
အီး... ဟီး”

“သမီး... သမီးလေး... စိတ်ကိုထိန်းမှပေါ့ သမီးရဲ့”

သူမ ငိုရွှက်လျက် မျက်ဖြူလန်သွားစဉ် မေမေအသံကို သဲ့သဲ့မျှ
ကြားလိုက်ရ၏။

“သမီး... ကိုရေ... လုပ်ပါဦး၊ ဆရာဝန်... ဆရာဝန် မြန်မြန်
ခေါ်ပါ”

အိမ်ထဲမှပြေးလွှားသံတွေ ကြားရသဖြင့် သူ ကားကို ခြံမှာရပ်
ထိက်သည်။ ခြံတံခါးအပြေးလာဖွင့်သည့် ကိုဖိုးကုလားကို သူ အမြန်မေး
ထိက်မိသည်။

“ကိုဖိုးကုလား... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မမလေး သတိလစ်သွားလို့”

“ဗျာ! ကျွန်တော် ကြည့်ဦးမယ်”

“ဟာ! ဆရာဝန်သွားခေါ်ဖို့ တံခါးဖွင့်ခိုင်းထားတာ အစ်ကိုလေးနဲ့”

“ရတယ်၊ ကျွန်တော် သွားမယ်ဗျာ”

“ဟာ!”

၇၂ ♡ မေသဒ္ဓါမောင်

သူ ကိုဖိုးကုလား တားနေသည့်ကြားထဲမှ အိမ်ထဲထိ ပြေးဝင်ခဲ့၏။ အိမ်ထဲမှထွက်လာသည့်ဦးမိုးမြင့်က သူ့ကိုမြင်တော့ တအံ့တသြဇာန်သွားသည်။

“မောင်ကိုလေး”

“အန်ကယ်... ညီမလေး... ညီမလေး သတိလစ်သွားလို့ဆို”

“ဟုတ်တယ်”

သူ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို အပြေးတက်ခဲ့သဖြင့် ဦးမိုးမြင့်ပါ အပေါ်ကို ပြန်လိုက်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှာ သူမနာမည်ကို တကြော်ကြော်အော်ခေါ်နေသည့် အန်တီကို သူဖယ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။

“အန်တီ ခဏဖယ်ပေးပါ”

“ဟင်! သား”

သူ ရွှေလေး၏သွေးခန့်နှုန်းကို စမ်းလိုက်၏။ နှလုံးခုန်နှုန်းသံကို မကြားရသဖြင့် လက်ဝဲဘက်ရင်အုံအောက်နားကို အသာဖိ၍ နှလုံးကိုနှိပ်လိုက်၏။ သုံးလေးချက်ဖိအပြီးမှာ အင်းခနဲ ညည်းသံကို ကြားလိုက်ရတော့သည်။

“သမီးလေး... သမီးလေးရေ”

သူ အနောက်သို့ အသာဆုတ်လိုက်၏။ နဖူးမှာ ချွေးတွေစီးကျတော့ကို လက်ဖြင့်ဆုတ်လိုက်စဉ် ကုတင်ဘေးမှာ ပြန်ကွဲနေသည့် နှင်းပွင့်ဖတ်တွေနှင့် စပွင့်အပိုင်းအစများကို မြင်လိုက်ရသည်။ သေချာတပေါ့။ ကိုယ့်ကြောင့် ခုလိုဖြစ်ရတာပါလား ညီမလေးရယ်။ သူမက အန်တီရင်ခွင်ထဲမှာ ငိုရှိုက်နေတော့သည်။

“သူ့အဘွားဆီက ပြန်လာပြီးကတည်းက ဘာမှမေးလို့လည်းမရ

ဘာမှလည်းမစားမသောက်ဘဲ ငိုလို့ချည်းနေတာ သားရဲ့။ ဒီနေ့ သမီးရဲ့
(ခါး)နှစ်ပြည့်မွေးနေလေ”

အန်ကယ်ပြောနေတာကို ခေါင်းညိတ်ပြစဉ် မတ်တပ်ရပ်နေသည့်
သူ့ကို သူမ မြင်သွားလေ၏။

“ကိုလေးကိုမုန်းတယ်... မုန်းတယ်... သွား”

“ဟယ်... သမီးကလည်း”

သူ့ရင်ထဲမှာ စူးအောင့်သွား၏။ မုန်းလိုက်ပါ ညီမလေးရယ်။ ကိုယ်
က ညီမလေးရဲ့အမုန်းနဲ့ပဲ ထိုက်တန်တဲ့သူပါ။ ကိုယ်ဘယ်သူလဲဆိုတာကို
ညီမလေးသိသွားရင် ကိုယ့်ကို ဒီထက်ပိုပြီး နာကြည်းမုန်းတီးသွားမှာပါ
ဦးမယ်။

“သမီးပဲ သားဆီက မွေးနေ့လက်ဆောင်လိုချင်တယ်ဆို”

“မလိုချင်တော့ဘူး။ သူက တခြားလူကိုပဲ ပေးချင်မှာ မေမေရဲ့”

“ဟဲ့!”

“အဲဒါ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းပါ ညီမလေးရယ်”

“လာပြီး ညာမနေနဲ့”

“ညီမလေး မယုံရင် ကိုယ် သူ့ကို ဒီကိုအလည်ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

သူမခေါင်းလေး မတ်လာ၏။ မျက်ရည်တို့စွဲလျက် ရီဝေဝေအကြည့်
ဆိုက် သူ တစိုက်မတ်မတ် ငေးကြည့်နေမိသည်။ သနားစရာကောင်းလှ
သည်လား ညီမလေးရယ်။

“ကိုလေး မညာရာဘူးနော်”

“မညာပါဘူး... တကယ်ပြောနေတာပါ ညီမလေးရယ်”

“ကဲကဲ... သမီး မျက်နှာသစ် အနွေထည်လေး လှဝတ်လိုက်”

သူ ဘာကိုမှန်းမလည်ဘဲ ဒီအတိုင်းပြောနေမိသည်။ အန်တီက
ဗီရိုထဲမှ အနွေးထည်အဖြူလေးကိုထုတ်ပေးပြီး Scarf တစ်ခုကို လည်ပင်
မှာ ပတ်ပေးလိုက်၏။ တစ်ပတ်လျှီဆံထုံးကိုပြန်ဖြည့်၍ သေချာပြန်ပြီး
သပ်ရပ်စေရန် စည်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ! သားရေ၊ သားညီမကို ကားတစ်ပတ်မောင်းပို့ပြီး သူ့စားချင်
တာလေး ဝယ်ကျွေးခဲ့ပါကွယ်”

“သားကားကို ဒီမှာပဲ ထားခဲ့ သား။ အန်ကယ့်ကားကိုပဲ ယူသွား
ရော့... ဒီမှာ ကားသော့?”

သူမပါးပြင်ထက်မှ ပါးချိုင့်ခွက်လေးနှစ်ခု ခွက်ခနဲပေါ်လာ၏။ သူ
သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်ချလိုက်ပြီး သူမကို ရွှေ့စီနဲ့ပွေ့ချီလိုက်ပါသည်။

ကားပြတင်းမှ လေအေးတို့က တဖြူးဖြူးတိုက်ခတ်နေ၏။ လမ်း
ရောင်အောက်မှ ဝန်းကျင်ရှိမြင်ကွင်းတွေကို ငေးမောရင်း လိုက်ခဲ့သည်။
ကားထဲမှမီးရောင်ကြောင့် နှာသီးဖျားလေး နီရဲနေတာကိုမြင်နေရ၏။

ဪ... ညီမလေးရယ်၊ ကလေးလေးလိုပဲ ဟန်မဆောင်တတ်
ပါလား။ လေအဝှေ့မှာ လွင့်ခနဲရောက်လာသည့် ဆံနွယ်ရှည်တို့က သူ
လက်မောင်းကို လာရောက်ကျိစယ်နေသည်။ သူ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်တော့
သူမထံမှ မျက်စောင်းတစ်ပွင့်ကို ရရှိသည်။

“ကိုလေးကို ရွှေ့လေး မကျေနပ်သေးဘူးနော်”

“ဟောဗျာ... ဘာကို ထပ်ကောက်ချင်သေးတာလဲ”

“ရွှေ့လေး ဒီနေ့ ရှောက်သီးသုပ်စားချင်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုလေး
အရင်ကျွေးတဲ့သူက ရွှေ့လေးမှမဟုတ်ဘဲ”

“ညနေက ချိုဝယ်ကျွေးတာပါ ညီမလေးရယ်၊ ဘယ်နှယ်”

“အဲဒီမမက ကိုလေးနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးလားဟင်”

“လည်ပင်းဖက်ကြီးပြင်းလာတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပါဗျာ”

“ရွှေလေးလေး၊ အဲဒီမမ ကိုလေးလက်ကိုဆွဲခေါ်တာ မြင်လိုက်ရ
တော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားတာပဲ။ ကိုလေးမှာ ရွှေလေးထက်ပို
ပြီး ခင်တွယ်ရတဲ့သူရှိနေပြီဆိုပြီး အရမ်းကို ဝမ်းနည်းသွားတာ”

“ဪ... ညီမလေးရယ်၊ သူနဲ့ကိုယ်နဲ့က ပြောမနာဆိုမနာ သူ
ငယ်ချင်းတွေ၊ မတည့်အတူနေ ရန်ဖြစ်ဖက်တွေပါ”

“အဲဒီမမနာမည်က ဘာလဲဟင်”

“ချိုနဲ့သာတဲ့”

“လှလိုက်တာ၊ သွားတက်လေးနဲ့ဆိုတော့ ပိုချစ်စရာကောင်းတယ်
နော်”

သူ တီးတိုးရယ်လိုက်မိသည်။ သူမက သူ့လက်မောင်းကို အသာ
ထား ဆွဲဆိတ်လိုက်လေ၏။

“ဘာရယ်တာလဲ။ ဟွန်း... မုန်းစရာကြီး”

“ဟင်းဟင်း... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲပြန်ကြည့်ဦး ကလေး
လေးရဲ့၊ ချိုက တကယ်လှတာလား၊ ညီမလေးက တကယ်လှတာလား
ဆိုတာကိုပေါ့”

“မမက ပိုလှတာပါ”

“ဟုတ်လား... မသိပါဘူး၊ ကိုယ်ကတော့ ချိုရယ်လိုက်တိုင်း သွေး
စိပ်စုတ်ကောင်ဆိုပြီး စစနေတာ”

“အဲဒါ ကိုလေး စိတ်ပုပ်လို့ပြောတာ”

သူ ဈေးဆိုင်ရှေ့မှာ ကားကိုရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်လဲမှ ဟင်းခါးနဲ့

၇၆ ♥ မေသဒ္ဓါစောင်

က သင်းခနဲလွင့်လာသည်။

“ညီမလေး ဘာမှမစားရသေးတော့ အချဉ်စားရင် အစာအိမ်ပေါက်
လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ကြာဆံချက်ထဲမှာပဲ ကိုယ် အချဉ်ညှစ်ပေးမယ်နော်”

“ကိုလေးနဲ့ တစ်ပွဲတည်းအတူတူစားမှာနော်”

“ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ! ကိုယ်တို့ ဆိုင်မှာ ထိုင်ရအောင်”

သူက ကားပေါ်မှအရင်ဆင်းလိုက်ပြီး တစ်ဖက်တံခါးကိုဖွင့်၍ သူ
ကို အသာပွေ့ချိုလျက် ခုံပေါ်ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ဆိုင်ထဲမှ လူအချို့က
သူတို့နှစ်ဦးကို စိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြလေ၏။

“ကြာဆံချက် ပွဲကြီးတစ်ပွဲပေးပါ”

“ခဏစောင့်ပါနော်”

သူက အရှေ့ဘက်ရောက်လာသည့် ရွှေလေး၏ဆံနွယ်တွေကို အသာ
မယူ၍ အနောက်ဘက်မှာ ချပေးလိုက်သည်။

“ညီမလေးထင်တယ်... ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏အမေးကို အလိုက်သင့်ဖြေလိုက်တော့ သူမက
သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်သည်။ ကြာဆံချက်ပွဲကြီးရောက်လာတော့
သူက အချဉ်အနည်းငယ်ညှစ်ထည့်လိုက်ပြီး အေးအောင် မွှေနှောက်လိုက်
သည်။

“ဇွန်း နောက်တစ်ချောင်း ယူဦးမလား သား”

“ဟင့်အင်း... ရွှေလေးကို ကိုလေး ခွံကျွေးမှာ ဒေါ်ကြီးရဲ့”

“ဪ... အေးအေး”

လူလည်ကျ၍ ပြောလိုက်သည့်သူမကို သူ ချင့်မချင့်ဖြစ်လာပြီ။

ရှေ့လေးကို အသာထုလိုက်မိသည်။ သူမက ခပ်ပြီးပြီးဖြင့် ငုံ့ဥကို လက်
ညှိုးထိုးလိုက်၏။

“ငုံ့ဥ အရင်စားမှာနော်”

“ပူမယ်နော်၊ ဖြည်းဖြည်းစား”

သူ့အသာမူတ်ပြီးမှ သူမကို ခွံကျွေးလိုက်သည်။ ကြာဆံချက်စား
အပြီးမှာ ရွှေလေး၏နဖူးထက်မှာ သီးနေသည့်ချွေးတို့ကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့်
သူ တို့သုတ်ပေးလိုက်မိ၏။ ကားပေါ်ပြန်တက်၍ ပြန်ခဲ့တော့ ညရှစ်နာရီ
ခန့် ကျော်နေလေပြီ။

“ကိုလေးဆီက အမှတ်တရတစ်ခု လက်ဆောင်လိုချင်တာ ပေးမှာ
ဦး”

“ဘာလိုချင်လို့လဲ ညီမလေးရဲ့”

သူမက သူ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သဖြင့် သူ
ဆောင်ယမ်း၍ အိတ်ကပ်ကို စမ်းလိုက်မိသည်။

“ဟာ! ဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ လက်ကိုင်ပဝါပေးရင် ပိုရတတ်
တယ်တဲ့ ညီမလေးရဲ့။ မယူပါနဲ့... နော်”

“ရွှေလေးတောင်းတာ အဲဒါမဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်! ဒါဖြင့် ဘာကိုတောင်းနေတာလဲ ညီမလေးရဲ့”

သူမလက်ညှိုးလှလှလေးက သူ့ဘယ်ဘက်ရင်အုံကို ထပ်ရောက်
ပြန်၏။ သူ ကားကိုလမ်းဘေးထိုးရပ်၍ သဘောတကျ ရယ်မောလိုက်
မိသည်။

“ယူစေဗျား... ယူစေ”

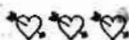
“တကယ်ပေးတာနော်၊ အဲဒါ ရွှေလေး ပိုင်တယ်ပေါ့”

၇၈ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်တကယ့်ပေါ့၊ ကဲ၊ ရော့... သော့ခတ်ပြီးသိမ်းဖို့ သော့ခတ်လေ
ယူထား”

သူက ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ကပ်မှ အလှတပ်ထားသည့်ကြယ်သီးအနက်
ရောင်လေးကို ဆွဲဖြုတ်၍ သူမလက်ဝါးလေးကိုဖြန့်ကာ ထည့်ပေးလိုက်
သည်။ အနက်ရောင်ကြယ်သီးလေးက ဝင်းဝါသည့်လက်ဝါးနုနုလေးမှာ
ငြိမ်သက်လျက်။

ဪ... ညီမလေးရယ်။ ညီမလေးအတွက်ဆိုရင် ကိုယ့်နုလုံးသာ
သာမက ကိုယ့်အသက်ကိုပါ နှုတ်ပေးရစေဦးတော့၊ ကိုယ်ပေးချင်တာ
အမှန်ပါကွယ်။

အချစ်ဟာ...

အလွမ်းတွေကို ဖန်ဆင်းပေးသလို ...

လှပတဲ့အိပ်မက်တွေကိုလည်း ပြုလုပ်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိတယ်...

အခန်း (၈)

ဆေးခန်းမှထွက်၍ Taxi ပေါ်တက်လိုက်စဉ် မှန်ကို တဒေါက်ဒေါက်
ခေါက်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ဟိုက်! တိချယ်ပါလား။

“ကဲ! ချာတိတ်၊ ငါ့ကိုလိုက်ပို့ပေးစမ်း။ လမ်းမှာ ကားပျက်လို့ နောက်
ဘူနေပြီ”

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမှာလဲ တိချယ်။ တက်ပါခင်ဗျာ”

“ကိုးမိုင်က (. . .)လမ်းကို”

“ဗျာ!”

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ အလန့်တကြား”

“ဟို. . . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ကျွန်တော့ ပျံ့ပြံ့ထင်ပါရဲ့။ ရွှေလေးကို လေ့ချွန်နှုတ်ဆက်ဖို့ အံ့ဖို့
အရေးတော့ လွဲပါပြီ။ ပြဿနာပါပဲလား။

“မင်း Taxi ဆွဲစားနေတယ်ပေါ့လေ။ စာအရေးကြီးတာမယ်ဆိုမှ

စာကိုဖိမကြိုးစားဘူး။ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျက်ပါတယ် တီချယ်ရဲ့”

“ဟဲ့ ! ငါ့ကို ခြံထဲထိပို့ပေးလေ၊ ကောင်လေးတော့ နာတော့မယ် ပြီးရင် အိမ်အထိပြန်ပို့ပေးဦး... စောင့်နေ”

သူ ခေါင်းကိုတဖျင်းဖျင်းကုတ်၍ စိတ်အိုက်သွားရ၏။ အမယ်တွေ နော်... စောင့်တောင်မှ စောင့်ခိုင်းနေပြန်ပါရောလား။

“သမီးရေ... ဒေါက်တာ လာပြီ။ ကြွပါ ဒေါက်တာ။ ဟော! သူ လိုက်ပို့တာလား”

သူ့ကိုပါ လှမ်းမြင်သွားသဖြင့် သူ ကွက်ခနဲမျက်နှာပျက်သွားရင်း ရင်ထဲမှာ တံဒိတ်ဒိတ်နှင့် အခုန်မြန်လာသည့် နှလုံးခုန်သံနှင့်အတူ လူ ဝါးမှာ ချွေးစီးတွေ စီးပိုင်လာသည်။

“ကောင်လေးနဲ့သိလို့လား မိလေးရဲ့”

“သိတာပေါ့ ဒေါက်တာရဲ့၊ သားက ဒီအိမ်မှာ ဝင်ထွက်နေတာပဲ”

“ကြည့်စမ်း! ဒါတောင်မှ ကျွန်မကို ခြံထဲထိ လိုက်မပို့ချင်သလို ဘာလိုလိုနဲ့။ ဟိုကောင်လေး ဆင်းလာခဲ့စမ်း”

သူ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်နှင့် အိမ်ထဲဝင်လာတော့ တီချယ်က သူ့နံရံကို လိမ်ဆွဲလိုက်လေ၏။

“ကဲ! မှတ်ထား၊ ဆရာသမား လူကြီးသူမတွေကို မရှိမသေလုပ် ညာဖို့ မကြံစည်နဲ့”

“သားနဲ့ဒေါက်တာက ရင်းနှီးနေတယ်... ဟုတ်လား”

“မရင်းနှီးဘဲရှိပါ့မလား၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့တပည့် အေးကျောင်းသား အလိမ္မာလေးပါ”

“ဟောတော်! သားပြောတော့ Taxi ပဲ မောင်းတာတဲ့”

“ဒါ မရိုးသားတာပဲ၊ ဟင်းနော်... ကောင်လေး”

“အား... နာလှပြီ တီချယ်ရဲ့”

“ဟင်! ကိုလေးကိုမလုပ်ပါနဲ့ အန်တီရဲ့”

အခန်းထဲမှ Wheel Chair ဖြင့် ထွက်လာသည့်သူမထံမှ တားမြစ်သံကြားလိုက်မှ တီချယ်က သူ့နားရွက် ဆွဲလိမ်နေတာကို ရပ်လိုက်သတိ။

“အန်တီတပည့်ကို အန်တီဆုံးမနေတာပါ သမီးရဲ့”

“ဒါဖြင့် ကိုလေးက ဆရာဝန်ပေါက်စလေးပေါ့။ ဟုတ်လား အန်တီ”
သူမအပြောကြောင့် လူကြီးတွေ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။ သူက မပွင့်စရာပင်လေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ကိုယ် ဆရာဝန်မဖြစ်သေးပါဘူး ညီမလေးရဲ့။ ခုမှ ကျောင်းတက်တုန်းပါ”

“ဟင်! ကိုလေးကလည်း ဆရာဝန်ဖြစ်မှ ရွှေလေးရောဂါကိုမြန်မြန် သွက်အောင် ကုလို့ရမှာပေါ့လို့”

“အမယ်လေး! သမီးရယ်၊ အခုလည်း အန်တီ လာကုပေးနေတာပဲ။ သမီးကိုလေးကိုလည်း ဝိုင်းကူလုပ်ခိုင်းရမှာပေါ့”

အခန်းထဲဝင်၍ ဆေးကုနေစဉ်မှာ သူက အန်တီနှင့်အတူ တီချယ်သောက်ဖို့ နွားနို့နှင့်ပူတင်းကို ဝိုင်းကူလုပ်ပေးနေမိ၏။ ဆေးကုပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဧည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်ကြစဉ် သူမက သူ့ကိုအသာလက်ဆုပ်ခေါ်လိုက်၏။ လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ တီးတိုးပြောလိုဟန်ကြောင့် သူ့ကိုယ်ကိုကိုင်၍ နားစွင့်လိုက်ရသည်။

၈၄ ♡ မမသုဒ္ဓါမောင်

“ရွှေလေးပိုင်တဲ့ဟာလေး နေကောင်းလားဟင်”

သူ ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုညိတ်ပြလိုက်တော့ သူမက ရှုစန်းလေး ရယ်လိုက်သည်။

“နောက်ကို ကိုလေး ရွှေလေးအိမ်ရှေ့ကို မလာအားရင် ဖုန်းဆက်ရမယ်နော်”

“အင်းပါ။ ကိုယ်ဆက်ပါ့မယ်”

“တကယ်နော်. . . မညာရဘူး”

“တကယ်ပါ ညီမလေးရဲ့”

တိချယ်က အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်၍ ထရပ်လိုက်သဖြင့် သူ အိမ်မှ ကြိုစောင့်နေလိုက်သည်။

“သွားလိုက်ဦးမယ် မိလေးရယ်၊ သမီးရောဂါက ဆေးစား ဆေးသောက် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နဲ့ တော်တော်ကြာနေပါပြီ။ သူ့ကို အထိတ်တလန့်တစ်ခုခု ရှုတ်တရက်မြင်စေချင်တယ်။ ဒါဆို ကောင်းချင်ကောင်းသွားမှာ”

“ဟင့်အင်း. . . မကောင်းရင်လည်း နေပါစေတော့ အန်တီရယ်”

“ဟယ်! သမီးကလည်း အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရွှေလေး ဒီလိုဖြစ်နေလို့ ကိုလေးကိုရထားတာ။ ရွှေလေးသာ ကောင်းသွားရင် ကိုလေးက ဒီကိုလာချင်မှ လာတော့မှာ”

“ညီမလေးကလည်းကွာ”

သူ မျက်နှာမကောင်းဘဲတားတော့ တိချယ်က သူတို့ကို အကဲခတ်နေလေ၏။

“သားအားရင် လာခဲ့ဦးနော်၊ သားအန်ကယ်ကလည်း မတွေ့တာ

“ဘာလို့ မေးနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

သူနှင့်တီချယ် အိမ်ထဲမှထွက်၍ ကားပေါ်တက်လိုက်စဉ် အိမ်ဝအထိ ဆိုက်လာသည့် သူမမျက်နှာငယ်ငယ်လေးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သူမမြင်သာအောင် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြန့်ထောင်လျက် လက်ချောင်းဆယ်ချောင်းကို ပြလိုက်စဉ် သူမမျက်နှာကလေး ဝင်းပသွားလေ၏။ ကားကို ညင်သာစွာ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မင်းကို လမင်းသာလို့ သူတို့သိထားပုံမရဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် တီချယ်၊ သူတို့တစ်ယောက်မှ မသိကြတာပါ”

“ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး သွားပတ်သက်တာလဲ သားရယ်၊ ပြီးလက်စဉ်ပါစေလား”

“သူ့ကို အကောင်းပကတိလေး ပြန်ဖြစ်စေချင်တယ် တီချယ်။ အဲဒါ တစ်ခုပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာ မရိုးမသား ဘာတစ်ခုမှမရှိပါဘူး”

“သေချာလို့လား သားရယ်၊ တီချယ်ကြည့်ရတာ သားတို့အကြည့်ဆွကို အဓိပ္ပာယ်ပြန်လို့ရတယ်”

မီးပွိုင့်မှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး သူသက်ပြင်းနှိုက်လိုက်မိ၏။ ညီမလေးရယ်... ကိုယ်စဉ်တစွာ မိုးနဲ့မြေလို ဝေးကွာလွန်းလှပါတယ်လေ။

“စိတ်ကူးယဉ်ရုံသက်သက်လို့ သဘောထားရင် စောစောစီးစီး သံသရာဉာဏ်ဖြတ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ သား။ ရွှေ့ရှိုးဆက်ထဲကို သား ဝင်ဆွဲသွားဟုတ်ဘူး။ ရွှေ့အဆင်းဟာ ရွှေ့ဘုံစံမင်းသမီးလေးပါ”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် သိပါတယ် တီချယ်”

“ပြီးတော့ သူ့ကို လူကြီးတွေ စေ့စပ်ပေးထားတဲ့လူတစ်ယောက်

၈၆ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

ရှိတယ်။ ဒါကို သားသိထားပါ။ သူ (၁၈)နှစ်ပြည့်တာနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ စီစဉ်ထားတာ။ ဒါကြောင့်လည်း ရွှေအဆင်းက ဒီရောဂါကို မပျောက်စေချင်တာလေ။ ဒါမှ-မင်္ဂလာကိစ္စက ပျက်မှာ”

“သူနဲ့စေ့စပ်ထားသူက ဘယ်သူလဲ-တီချယ်”

“သား မကြားဖူးဘူးလား။ တော်ဝင်ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့မျိုးဆက် ခြင်္သေ့မြတ်တော်ဝင်လေ”

“ဗျာ!”

သူ ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွားရသည်။ ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့် အစ်ကိုဟာ သူ့ကိုသိသိကြီးနှင့် အလုပ်ပေးခဲ့တာပါလား။ တီချယ်အိမ်ကို ဝင်အပြီး အိမ်ကိုသာ သူတန်းပြန်လာခဲ့သည်။ ရင်ထဲမှာ မကောင်းဘူး ညီမလေးရယ်။ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိရတဲ့ကြားထဲမှာ ကိုယ်နဲ့ညီမလေးကြား ကာဆံထားတဲ့တံတိုင်းတွေက များလှချည်လား။

“သားဒယ်ဒီ ခုထိမအိပ်သေးဘူး”

သူ ဒယ်ဒီအခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီမျက်ဝန်းတွေက မျက်နှာကြက်ဆီမှာ စူးစိုက်လျက်သား။ မိုးလွင်က ကုလားထိုင်မှာ ငိုက်တော့နေပြီ။

“မိုးလွင်... အိပ်ချင်အိပ်တော့လေ၊ ငါစောင့်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် အရမ်းအိပ်ချင်နေလို့ တစ်ရေးလောက် အိပ်လို့မယ်နော် အစ်ကိုလေး”

“အင်းပါ”

သူ ဒယ်ဒီကုတင်ထဲမှာ အသာလေး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အတောအခါ ဝင်နေတာကြောင့် ဒယ်ဒီခန္ဓာကိုယ်က ပိန်ကျသွားခြင်းမရှိပါ။ အိပ်ထဲ

အနေများ၍ အသားက ဖြူဝင်းနေလေ၏။

“ဒယ်ဒီ”

မာမိက ထိုင်ခုံမှာဝင်ထိုင်၍ ဒယ်ဒီလက်တစ်ဖက်ကို နှိပ်ပေးနေပါ

“ကျွန်တော် ဒယ်ဒီရောဂါကိုကုဖို့ နည်းလမ်းတစ်ခုရှာထားတယ် ဒယ်ဒီ။ အဲဒီနည်းလမ်းကိုရဖို့ သူ့အရင်ဆုံးနေကောင်းမှဖြစ်မှာ။ သူ့ကို ဒယ်ဒီရှေ့မှာ ကျွန်တော်ခေါ်လာခဲ့မယ် ဒယ်ဒီ။ အဲဒီနေ့... အဲဒီနေ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းမျှော်လင့်ထားတာပါ”

သူ့အသံက အလိုလိုတိုးသွား၏။ သူ ဒယ်ဒီလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။ ဒီလက်တွေက လူတွေရဲ့အသက်တွေကို ကယ်ခဲ့ဖူးတာ သေး။ အဲဒီလက်တွေကို အသက်ပြန်ဝင်အောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြတော့ဘူးလား။ အသုံးပြုခွင့်မပေးကြတော့ဘူးလား။ မျက်ရည်တစ်ပေါက်က သူ့ထက်ခုံပေါ် ပေါက်ခနဲကျသွားသည်။

“ကျွန်တော် ဒယ်ဒီကိုသိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဒယ်ဒီဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ ချဲ့ထွင်ပိုင်ရှင်ပါ။ ဒယ်ဒီ... ဒယ်ဒီ ခုလိုဖြစ်နေတော့ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ရတာ အင်အားမရှိသလိုဘဲ။ ကျွန်တော်”

သူ ဒယ်ဒီရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်ချလျက် ငိုချလိုက်မိ၏။ မာမိကပါ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ တအိအိ လိုက်ငိုလေတော့သည်။ သူငိုတာ ဝသွားတော့ စိတ်ကိုပြန်တင်းလိုက်ရ၏။ မဖြစ်သေးပါဘူး။ ဒီလိုသာ စိတ်ဓာတ်တွေက နေရင် မိဘတွေအတွက် ပိုဆိုးကုန်မှာပေါ့။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ ဒယ်ဒီ။ ကျွန်တော် အသက်ရှင်သန်နေသေးသရွေ့ လောကဓံကိုအရှုံးမပေးပါဘူး။ သူ ဘယ်လိုပဲတိုက်ခိုက်

၈၈ မေဃာဒါမောင်

ပါစေ၊ ကျွန်တော်နိုင်အောင် ပြန်တိုက်မှာပါ။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီအတွက် လှပတဲ့အနာဂတ်ကိုမြင်သာအောင် ကျွန်တော် ဖန်တီးပေးပါ့မယ်”

ဒယ်ဒီမျက်ခွံတွေ အသာစေ့ပိတ်သွားလေ၏။ သူ ဒယ်ဒီရင်ဘတ်ပေါ်ထိ စောင်ကိုဆွဲချပြီးပေးလိုက်သည်။ မာမိက သူ့လက်ကိုဆွဲ၍ ဧည့်ခန်းကိုခေါ်လာခဲ့သည်။

“သား... သူတို့နဲ့အဆက်အသွယ်ရှိနေတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မာမိ”

“အန္တရာယ်များလိုက်တာ သားရယ်”

“သူတို့မိသားစုက အေးပါတယ် မာမိ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း မသိကြပါဘူး။ အမှုဖြစ်ကြတုန်းကလည်း အမှုမလုပ်ဖို့ အတန်တန်တာဖြစ်ခဲ့ကြတယ်လို့ ကျွန်တော်သိခဲ့ရတယ်”

“ဒါပေမဲ့ မာမိကတော့ သားကို သူတို့နဲ့မပတ်သက်စေချင်ဘူး မာမိမှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာပါ။ သားသာ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် မာမိသေမှာ”

သူ မာမိကို အသာထွေးဖက်လိုက်ပါ၏။ ဪ... ခင်ပွန်းအတွက်ရော သားအတွက်ပါ ပူပန်နေရှာတာပါလား မာမိရယ်။

“အခိုက်အတန့်လေးတစ်ခုပါပဲ မာမိရယ်။ အရင်ဆုံး သူနေကောင်းသွားရင် သူ့ကို ဒယ်ဒီရှေ့ကိုခေါ်လာချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုကတည်း ကျွန်တော့်မှာရှိတာပါ။ တခြားဘာကိုမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး”

မာမိ အခန်းထဲဝင်သွားတော့ ညဆယ်နာရီခွဲနေပြီ။ ညီမတော့ သူဖုန်းဆက်တာကို စောင့်နေတော့မှာပဲ။ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို အသာ

မိလိက်ပါ၏။

“တူ! . . . တူ! . . .”

“ဟဲလို. . . ကိုလေးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့၊ ခုထိ မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဘယ်လိုလုပ် အိပ်လို့ရမှာလဲ၊ ကိုလေးပဲ ဆယ်နာရီ ဖုန်းဆက်
ဆယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာလေ”

“ဆောရီး. . . ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ် ဒယ်ဒိုကိုသိပ်နေလို့ပါ”

“ဟုတ်လား. . . ဒါဆိုလည်း ရွှေလေး စိတ်မဆိုးတော့ပါဘူး”

“ညီမလေးက စိတ်ကောက်နေတာလား”

“အင်းပေါ့၊ ကိုလေးဖုန်းခေါ်ရင် ပြန်မပြောတော့ဘူးလို့ စဉ်းစား
တာ”

“အခုတော့ ညီမလေးက အရင်မေးတာ မဟုတ်လား”

“အမယ်၊ ရွှေလေးက ကိုလေးကိုသနားလို့ပါနော်”

“ကိုလေးက သနားစရာကောင်းနေလို့လား”

“အင်းပေါ့၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်ကလည်း လုပ်ရသေးတာ။

ဘယ်လောက်ပင်ပန်းလိုက်သလဲ”

သူ တီးတိုးရယ်မောလိုက်မိ၏။ ဪ. . . ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်

ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်က ဒုက္ခိတမလေးကို အသနားပို့နေတာပါ။

ညီမလေးက ကိုယ့်ကိုပြန်သနားနေပါရောလားကွယ်။

“သူများ စကားအကောင်းပြောနေတာကို ဘာလို့ရယ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ သဘောကျလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အငယ်က အကြီးကိုပြန်သနားနေတာကိုး”

“ကိုလေးက ရွှေလေးထက် ဘယ်လောက်ကြီးလို့လဲ”

“သိချင်တယ်ပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“ပြောပြနီပြီ၊ ဒီအင်းပေါ့တစ်ခုပဲ တတ်သလား”

သူမထံမှ ရယ်သံလေးထွက်လာ၏။ အာရုံမှာ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု
မြင်ယောင်လိုက်မိ၏။

“ကိုယ် ညီမလေးထက် လေးနှစ်တောင်ကြီးတာ”

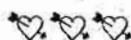
“ဟင်! ဟုတ်လို့လား၊ ကိုလေးက ဒီလောက်နုနေတာကို”

“မြှောက်နေပြန်ပြီ၊ နောက်မှ မုန့်ဝယ်ကျွေးမယ်နော်၊ ကဲ! ညည်း
လှပြီ၊ အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရွှေလေးပိုင်တဲ့ဟာလေးကို ဂရုစိုက်နော်”

“ဟင်းဟင်း... အင်းပါ၊ ကဲ! ဒါပဲနော်”

သူ မုန့်ကိုအသာချလိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင်လာခဲ့၏။ ပြတင်းပေါက်
မှလရောင်က အခန်းထဲဝင်နေလေ၏။ မင်းကိုမြန်မြန်ပြန်ကောင်းစေချင်
ပြီ ညီမလေးရယ်။ ရင်ထဲကစေတနာတွေကို ညီမလေးသိရင် ကျေနပ်
ပြီ။ ဪ... မြင့်မြတ်တော်ဝင်ဆိုတာ ညီမလေးရဲ့ဖူးစာရှင် ဖြစ်နေ
ရောလားကွယ်။

အချစ်ကို ...
ငွေကြေးနဲ့ ...
ပေးဝယ်တဲ့ မရနိုင်ဘူး။

အခန်း (၉)

မှန်စားပွဲထက် သော့တင်ပေးလိုက်သည့်ချာတိတ်ကို သူ တအံ့တကြဲ
မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘာသဘောလဲ လမင်းသာ”

“ကျွန်တော့်ကို အလုပ်က ထွက်ခွင့်ပြုပါ အစ်ကို”

“ဒီအလုပ်က မင်းအတွက် အဆင်မပြေလို့ပါ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တော့လို့ပါ”

“ခဏလောက် ထိုင်ပါဦးလား”

သူ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ဦးမြင့်မြတ်က သူ့ကိုသေချာစိုက်
ကြည့်လိုက်သဖြင့် သူ မျက်လွှာကိုချလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းမှာ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေလား”

“ဗျာ!”

“ကိုယ်မေးတာ ရှင်းရှင်းလေးပါ လမင်းသာ။ ဒီအလုပ်ဟာ မင်း

အတွက် အဆင်ပြေဆုံးပဲ။ မင်း တခြားအလုပ်ပြောင်းလုပ်ရင် ဒီထက်ပိုပြီး ခက်ခဲတာမျိုးပဲကြုံရမှာ။ ဒါကိုသိထားရင် ကားသော့ကိုပြန်ယူသွားတာ”

“အစ်ကို. . . ကျွန်တော်”

“မင်း. . . ကိုယ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဘယ်ကသိလာခဲ့တာလဲ”

သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ ဆတ်ခနဲမတ်သွား၏။ ဦးမြင့်မြတ်ကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကြည့်စမ်း! ဒီလူကြီး အကုန်လုံးကို ကြုံမြင်နေပါချာလား။

“ရွှေလေးကတော့ မပြောလောက်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်နဲ့မင်း ပတ်သက်နေတာကို သူသိမှမသိဘဲ”

‘တီချယ် ဒေါက်တာခင်လေးတွေ ပြောတာပါ အစ်ကို’

“ဒါနဲ့ပဲ အလုပ်ကိုထွက်မယ်ဆိုပါတော့။ လွယ်လွယ်လေးပဲလား။

ဒီရင် ရွှေလေးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်မယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“အစ်ကိုက. . . အစ်ကိုက ညီမလေးနဲ့ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေကို အကုန်သိထားလို့လား”

“ကိုယ့်ကိုလျှော့မတွက်နဲ့ လမင်းသာ၊ ကိုယ့်မှာ မျက်စိတွေ နားတွေ အများကြီးရှိတယ်။ ပြောပါဦး. . . မင်း ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ဆက်လုပ်မှာ”

“ကျွန်တော် ညီမလေးကို အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်စေချင်တယ်။ အဲဒါ အဓိကပါ”

“ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ ကြံစည်ရတာလဲ”

သူ စားပွဲပေါ်လက်ထောက်၍ ခေါင်းကိုငုံထားလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်

ကိုးမေးနေပြီ ညီမလေးရယ်။ ကိုယ် အယ်လ်ဗြိုင်ခရစ်ယာန် ကိုယ်သာ...
ကိုယ်တော့ စိတ်တွေ ချောင်ပိတ်နေပါပြီ။

“ကြာရင် ညီမလေးအတွက် ပိုဆိုးလာမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

ဦးမြင့်မြတ် ခပ်တိုးတိုးရယ်လိုက်သဖြင့် သူ အလန့်တကြား ဆေး
ကြည့်လိုက်မိသည်။

“မင်း သူ့ကိုသံယောဇဉ်ဖြတ်လိုက်မှ သူ တစ်ခါတည်း နှလုံးထဲ
သွားမှာ လမင်းသာရဲ့။ သူ့အကြောင်း မင်းအသိဆုံးမဟုတ်လား”

“အစ်ကို... ကျွန်တော်က... ကျွန်တော်က ဘာဆိုတာမှမသိ
အညတရတစ်ဦးပါဗျာ။ တော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်ကို လိုချင်စိတ်ဟာ စိတ်ထဲ
ယဉ်ရုံသက်သက်ပဲ ကောင်းပါတယ်”

“အဲဒီစကား မှန်တော့မှန်တယ် လမင်းသာ။ ဒါပေမဲ့ မှားလည်း
မှားနေတယ်”

“ဗျာ”

“လူတွေရဲ့နှလုံးသားကို ဘာနဲ့မှပေးဝယ်လို့မရဘူး လမင်းသာ
အထူးသဖြင့် ရွှေလေးရဲ့နှလုံးသားကို ကိုယ် အလွယ်တကူနဲ့ပိုင်ဆိုင်ရယ်
လို့ မင်းယူဆထားသလား”

“ဖြစ်သင့်တာကို သူသိပါတယ် အစ်ကို”

ဦးမြင့်မြတ်က ခေါင်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါယမ်းလိုက်လေ၏။ တာ
ပေါ်ရှိမှန်အောက်မှ သူမဓာတ်ပုံကိုထုတ်ယူ၍ သူ့ရှေ့မှာ ချပေးလိုက်သော
မျက်လွှာအသာချ၍ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံထားသည့် သူမ၏ကိုယ်တစ်ကိုယ်
စွဲမက်ဖွယ်အတိ။

“ရွှေလေးက ဘဝကိုနေပျော်ပြီ လမင်းသာ။ သူ အကောင်မြတ်

ဖြစ်မဖြစ် ဘာကိုမှကုသမိတ်တော့ဘူး။ ဘာကိုမှလည်း သူ မမက်မောတော့ဘူး။ သူ့ဘဝမှာ သူ ဘာကိုအလိုချင်ဆုံးလဲဆိုတာကို သူအသိဆုံးပဲ။ သူ့ဒီဘဝတွေလည်းသိတယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်လည်းသိနေပါတယ်”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်တို့သားအဖကြောင့်လို့ ယူဆထားတဲ့ ခြစ်ရပ်ကြီးထဲက သူ့ကိုခွဲထုတ်ပေးချင်တာပါ အစ်ကို။ အဲဒီစေတနာကို သူသိရင် တော်ပါပြီ”

“စကားလမ်းကြောင်းကို မလွဲပါနဲ့လား လမင်းသား”

ဦးမြင့်မြတ်က သူ့ကိုကျောပေးလျက်မှ မှန်ပြတင်းမှာ သွားရပ်နေလေသည်။ သူ ဓာတ်ပုံလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့် အသာဖွဖွလေး ထိလိုက်မိသည်။

“ပထမတော့ ကိုယ် ထင်တောင်ထင်မထားတာ အမှန်ပဲ။ ငယ်စဉ်ဘဝက ပုံစံခွက်ထဲမှာ ခေါက်ရိုးကျိုးနေတဲ့ မိန်းကလေးကို လူကြီးတွေ နှိပ်ပေးတဲ့အတိုင်း လွယ်လင့်တကူ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့အတွေးမျိုးကို ကိုယ်တွေ့မိခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ မကျန်းမမာဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်ထင်ထားတာတွေအားလုံး လွဲချော်ခဲ့ရတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ လူ့လောကကြီးထဲက အလျင်မြန်ဆုံးထွက်ခွာသွားချင်တဲ့ သူ့ရဲ့စိတ်ကို အရာတစ်ခုတည်းတားဆီးပေးခဲ့တယ် လမင်းသား။ အဲဒါကတော့ အချစ်ဆိုတဲ့အရာပဲ”

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော် သူ့ကို ဂျိုးသားစွာ ဆက်ဆံခဲ့တာအမှန်ပါ အစ်ကို”

“ကိုယ်ယုံပါတယ် လမင်းသား၊ မင်းမှာက သိမ်ငယ်စိတ်တစ်ခုက အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကတစ်ဖက်နဲ့လူကိုး၊ မင်းဘက်ကတော့ မှန်တာပေါ့။ ဟိုတစ်နေ့တုန်းက ကိုယ် သူ့နဲ့သွားတွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက အရင်

တုန်းက ကိုယ်တွေ့ဖူးသလို ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းလေး မဟုတ်ဘူး။ အတွင်းစိတ်
ကြည်နူးမှုက သူ့မျက်လုံးမှာ တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်လွင်နေတာ အသိသာကြီး
ပြီးတော့ သူ့ဘာပြောတယ်ထင်လဲ... ဒီဒုက္ခိတဘဝမှာပဲ သူနေပျော် နေ
ပျော်ပြီတဲ့။ ကိုယ့်ရင်ထဲ ဘယ်လောက်ခံစားရမလဲဆိုတာ မင်းတွေ့ကြည့်
ပါ လမင်းသား။ ကိုယ် သူ့ကို တအံ့တဩ အကြာကြီးငေးနေခဲ့မိတယ်
လောကကြီးမှာ သူ ဘာကိုမှ မမက်မောတော့ဘူးတဲ့။ သူ့ဘဝမှာ အစ
အရာရာ ပြည့်စုံသွားပြီလို့ပြောတယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ဝါးလေးထဲ
အနက်ရောင်ကြယ်သီးလေးကိုထွဲကြည့်ပြီး ပြုံးနေတဲ့မြင်ကွင်းလေးကို ကိုယ်
မျက်စိထဲက ဖျောက်လို့မရဘူး။ အင်မတန် အသက်ဝင်လှပနေတဲ့ ပြကွယ်
လေးတစ်ခုပါ။”

သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ကျိတ်ချလိုက်မိ၏။ ဒါတွေက တစ်ခါ
နေ့တော့ အိပ်မက်တစ်ခု ဖြစ်သွားမှာပါဗျာ။

“သူသိနေတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သူ ဒီဘဝမျိုးရောက်
နေလို့ မင်းဆီကမေတ္တာကို သူရရှိနေတာ။ သူပြန်ကောင်းသွားတာနဲ့ မင်း
သူ့ကိုစွန့်ပစ်သွားမယ်လို့ သူယုံကြည်ထားတယ် လမင်းသား။ ဒေါက်တာ
ခင်လေးဆွေကိုတောင် မလာတော့ဖို့ သူပြောလိုက်တယ်”

“ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ မဟုတ်တာ”

“ဒီလိုမျှော်လင့်ထားတဲ့ သူ့ဆန္ဒတွေကို မင်းရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးမယ်
ဆိုရင် သူ တစ်ခါတည်းအသက်ပါသွားလိမ့်မယ် လမင်းသား။ သူအသက်
ရှင်နေတာ မင်းကြောင်ပဲ။ ဒါကို မင်းနားလည်မယ်ဆိုရင်”

“ညီမလေးရယ်”

သူ ဓာတ်ပုံလေးကို ရင်ခွင်မှာအပ်ရင်း မျက်ရည်ကျလာမိသည်။

ကိုယ့်ကြောင့် အသက်ဆက်ရှင်နေတာတဲ့လား ညီမလေးရယ်။

“ကိုယ်က... ကိုယ်က သူ့အပေါ် ကိုယ့်လောက် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ သူ ကိုယ့်လောက် တန်ဖိုးထားတဲ့သူမျိုး လောကမှာ မရှိနိုင်ဘူးလို့ ထင် သားတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ မင်းအပေါ်မှာချစ်တဲ့ မြတ်နိုးမှုတွေဟာ ကိုယ့်ထက် အပိုကြီးသားတယ် လမင်းသား။ ဘဝချင်း ပေါင်းစည်းခွင့်မရှိနိုင်မှန်း သိသိ တြီးနဲ့ သူ့နှလုံးသားကို မင်းထံမှာ ပုံအပ်ပြီးချစ်ရှာတာ။ သိပ်သနားဖို့ ကောင်းတာ အမှန်ပဲ”

“တော်ပါတော့... တော်ပါတော့ အစ်ကိုရယ်။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တွဲရပါတော့မယ်။ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ညီမလေးကိုသိပ်ချစ်ပါတယ် ဟာ။ ညီမလေးအတွက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်အသက်ကိုပဲ ပေးရပေးရ ပေးဝံ့ ထဲ့အထိ မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တာပါ”

“ဒါဆိုရင် သူ့ဘေးကနေခွာဖို့ စိတ်ကူးကို ဘယ်တော့မှ မလုပ်မိ မစေရဲလို့ ကိုယ့်ကိုကတိပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် အစ်ကို”

ဦးမြင့်မြတ်က သူ့ပခုံးကို အသာပုတ်လိုက်ပါ၏။ ဓာတ်ပုံလေးကို နှိပ်အောက်မှာ ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“မင်းသိထားဖို့က သူ့ကို အကောင်းပကတိပြန်ဖြစ်စေချင်တဲ့သူ ဆွေထဲမှာ ကိုယ်က ထိပ်ဆုံးမှာ ပါနေတယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ အစ်ကို”

“ကိုယ်တို့ မျှော်လင့်ကြတာပေါ့လေ”

ညနေဘက် ဆေးခန်းကိုရောက်တော့ အန်တီရိုပ်နှင့် ဆွေခွေးဖြစ် ချီကလည်း စိတ်ဝင်တစား ဝင်ဆွေးနွေးပါလေသည်။

“ဒါဆို သူ့စိတ်လှုပ်ရှားအောင်လုပ်ဖို့က နင် အဓိကပေါ့ ဖိုးလရဲ့”

“အင်း... ငါလည်း ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့မရတာ”

“နင် သူ့ကိုထားခဲ့လိုက်ရင်ရော”

“အဲဒါကမှ သူ တစ်ခါတည်း နှလုံးရပ်သွားမှာဟ”

“ဘန်တီတို့ ဝိုင်းစဉ်းစားကြတာပေါ့ သားရယ်။ ဖြစ်လာမှာပါ။ ကို ကျော်သာရော အခြေအနေဘယ်လိုလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ အန်တီရယ်။ အစားဝင်တော့ နည်းနည်းပြည့်လာတယ်။ စိတ်ကတော့ ဘာမှမသိသေးပါဘူး”

“အင်း... သားမှာလည်း အပူတွေ အကုန်စုနေတာပဲကိုး”

သူ လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ညခွဲနာရီထိုးနေလေပြီ။ သိမ်းစရာရှိတာကို သိမ်းဆည်းပေးလိုက်ပြီး Taxi ပေါ် တက်မောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းထဲကိုဝင်လာစဉ် လသာဆောင်ပေါ်မှာ သူမ ရှိမနေပါ။ ကားကိုပြန်လှည့်မောင်းထွက်ခဲ့ပြီး လေချွန်သံ ပေးလိုက်ပါ၏။

“ရှီ... ရှီ... ရှီ...”

“ရှီ... ရှီ... ရှီ...”

“ကိုလေး”

“ဟာ”

ခြံတံခါးဝမှာ Wheel Chair ဖြင့်စောင့်နေသည့်သူမကို မြင်လိုက်ရသောကြောင့် သူ ကားဘရိတ်ကို နင်းလိုက်ရသည်။ ခြံတံခါးရှိရာ အပြေးကပ်သွားလိုက်မိ၏။

“ညီမလေး... ညမောင်နေပြီလေ။ အပြင်မှာ ဒီလောက်အေးတာကို ဘာဖြစ်လို့ ထွက်လာရတာလဲ”

“ကိုလေးကိုတွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“ဟာ... ညီမလေးကလည်းကွာ၊ အန်တီတို့ စိတ်ပူနေမှာပေါ့”

“မေမေပါ ခြံထဲမှာရှိနေပါတယ်၊ အခု အနွေးထည်သွားဝင်ယူနေတယ်”

“ကဲကဲ... ကိုယ်ပြန်ပို့ပေးပါ့မယ်။ ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီကလေးမလေးတော့ ဖျားတော့မှာပဲ”

သူပြောတာကို သူမက ရယ်နေသဖြင့် သူ မသက်မသာပြုံးမိသည်။
“ဪ... စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့အရွယ်လေးကိုမှ သူ ဒုက္ခပေးမိပြီ ထင်ပါ
ခဲ့။ အိပ်ထဲကိုရောက်တော့ အန်တီက အနွေးထည်ယူ၍ လှေကားမှဆင်း
ထားနေလေပြီ။”

“ဟော! သားရောက်လာပြီကိုး၊ သမီးရယ်... သမီးကိုလေး အလုပ်
အုတ်အောင် ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ချင်တာလဲ။ အဲဒီလိုမဆိုးရဘူးလေ”

“နောက်ကို ဒီအချိန်အပြင်မထွက်ပါစေနဲ့ အန်တီ။ သူ ကျွန်တော့်
ကိုတွေ့ချင်ရင် မနက်တိုင်း ကျွန်တော်လာပါ့မယ်”

“တကယ်နော် ကိုလေး”

“တကယ်ပါ ညီမလေးရဲ့၊ ကဲ! အခန်းထဲမှာ အိပ်တော့၊ အရမ်း
အေးနေပြီ”

သူ လှေကားမှတစ်ဆင့် ညီမလေးအိပ်ခန်းဆီသို့ ပွေ့ချီသယ်ဆောင်
ထားခဲ့လေ၏။ အန်တီက အခန်းတံခါးတွေကို ပိတ်နေစဉ် ညီမလေးက
သူ့ကိုတီးတိုးပြောလာလေသည်။

“ရွှေလေးပိုင်တဲ့ဟာလေးကို နားထောင်ချင်တယ်”

“ရှုး... အန်တီ ကြားသွားမယ်လေ”

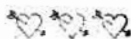
“ကြားကြားပေါ့”

“ဟာ... ညဖုန်းဆက်မှ နားထောင်လေကွာ”

“မညာရဘူးနော် ကိုလေး”

“အင်းပါ”

အန်တီ စောင်မြို့ပေးတာကို ဝိုင်းကူပေးပြီး သူပြန်ခဲ့၏။ Taxi သိမ်း၍ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ ည ဆယ်နာရီခွဲနေလေပြီ။ ညီမလေးတော့ ဖုန်းမချော့နေတော့မှာပါလား။

ဘုရားဟော ...

တစ်ခါတစ်ရံ ဆိုးသော်လည်း

တစ်ခါတလေတော့ လိမ္မာပါတယ်။

အခန်း (၁၁)

“သမီးရေ... သမီးကိုလေး ရောက်လာပြီ”

အိမ်ရှေ့မှာ ဖိနပ်ချွတ်နေစဉ် အောက်ထပ်အခန်းမှ ထွက်လာသည့် သူမမျက်နှာလေးမှာ အပြုံးတို့ဝေဆာလျက်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားထဲ ကွက်ထားတာမို့ သင်းပျံ့ပျံ့မွှေးရနံ့က ရင်ထဲမှာ အေးမြသွားစေ၏။

ဪ... အမော့ကိုပြောစေသည့် မျက်နှာလေးပါလား။

“မေမေ... သမီးတို့ ခြံထဲမှာပဲ ကော်ဖီသောက်မယ်နော်”

“အေး... သမီးလေး၊ မိတာကို မေမေပို့ခိုင်းလိုက်မယ်”

“သားတော့ အလုပ်တစ်ခုပိုလာပြီကွယ်။ ကျောင်းနောက်ကျယ်နော်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်က ကားကိုအပိုင်ထားတာ ခင်ဗျ”

“ဟေ! တယ်သဘောကောင်းတဲ့အလုပ်ရှင်ပါလား။ သမီးနော်၊ နာ

ထက်ထက် မပိုစေနဲ့။ သားကိုလေးကိုလည်း သနားဦး။ ဗိုလ်သိပ်မကျနဲ့”

သူမက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ပွစိပွစိရေရွတ်လိုက်သဖြင့် သူ ခပ်တိုးတိုး
ဆယ်လိုက်မိသည်။ ခြံထဲမှာ Wheel Chair တွန်း၍ ဟိုဒီလျှောက်သွားနေ
၏။ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်အောက်မှာ ငှက်ကလေးများ၏ တေးဆိုသံက
တိုနားတချို့၊ ဒီနားတချို့နှင့် နားဝင်ပီယံရှိလှသည်။

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“သူတို့တာဝတွေများ သိပ်လွတ်လပ်တာပဲနော်၊ ရွှေလေးလည်း သူ
တို့လို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး ပျံချင်လိုက်တာ ကိုလေးရယ်”

“ဪ... ညီမလေးရယ်... သူတို့က ငှက်ကလေးတွေလေ။
ဘာဝက ဖန်ဆင်းပေးထားတဲ့အတိုင်း ပျံသန်းနိုင်တာကို။ ညီမလေးက
သူသားလေ”

“အဲဒီလူသားက ခြေထောက်ပါရဲ့သားနဲ့ လမ်းမှမလျှောက်နိုင်ဘဲ
နဲ့ ကိုလေးရဲ့”

“ကံ... ကံ၏အကျိုးဆက်ကြောင့်ပေါ့ ညီမလေးရယ်။ အခိုက်
အတန့်ကာလလေးတော့ သည်းခံမှပေါ့။ ကိုယ်တို့လည်း စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့
ဤစားကုသပေးနေတာပဲ။ တစ်နေ့ ညီမလေးရောဂါ ပျောက်သွားမှာပါ။
ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်။ ကိုယ့်ညီမလေးနဲ့အတူတူ မနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်
ခွင့်ကို မကြာခင် ရလာမှာပါကွာ”

မိတာ ယူလာပေးသည့်ကော်ဖီကို အေးအောင်မှုတ်၍ သူမကိုလိုက်
ထိုက်၏။ သူတို့စားပြီးသမျှကို ပြန်ယူသွားတော့မှ ခြံတစ်ပတ်ပြည့်အောင်
ထိုက်တွန်းပေးနေမိသည်။ နာရီကိုငုံကြည့်စဉ် ကျောင်းခိုင်းနေလေပြီ။

၁၀၄ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“တော်ပြီနော် ညီမလေး။ ကိုယ် ကျောင်းသွားရတော့မယ်”

“ဟင်! ရွှေလေး ပိုင်တာလေးတောင် နားမထောင်ရသေးဘူး။ ကိုလေးကလည်း”

“ဟာ... ည... ဖုန်းထဲမှာ နားထောင်နေကျလေ”

“မရပါဘူး။ ဟိုနေ့က ကိုလေးဖုန်းကိုစောင့်ရင်းနဲ့ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးတော့ ဆေးရုံနဲ့ ရွှေလေး အိပ်ပျော်သွားရောလေ”

“ကဲကဲ... ခဏလေးပဲ ရမယ်နော်”

“အင်း”

သူက သူမ၏နားနားကို ကိုယ်ကိုငုံပေးလိုက်စဉ် လက်ဝဲရင်အုံကို အသာကပ်၍ နားထောင်လိုက်သည့်သူမထံမှ သနပ်ခါးရနံ့လေးက ပို၍ မွှေးပျံ့လာ၏။

“ကြားရလား”

“အင်း... ကြားတယ်။ တိုးတိုးလေး”

“ဟာ... အကျယ်ကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ ဒိန်းဒိန်း ဒိန်းဒိန်းနဲ့ မြည်နေတာလေ”

“ဟင်! ဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ဒုတ်ဒုတ်လို့ မြည်တာကိုများ”

မျက်လုံးလေး ထောင့်ကပ်ပြောလာသည့်သူမကို အသည်းယားလာသဖြင့် သူမနဖူးလေးကို အသာထုလိုက်၏။ သူမက ဟက်ဟက်ပက်ပက်လေး ရယ်နေလေသည်။ သူ ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့တော့ လက်ပြကန့်နဲ့ သည့်မိန်းကလေးကို တစ်ချက်ထဲကြည့်လိုက်မိ၏။ ဪ... ညီမလေးရယ် ကိုယ်တို့ရဲ့ဒီလိုပျော်ရွှင်ချိန်တွေဟာ ဘယ်အချိန်မှာများ ဖွက်စီးသွားမှာလဲ။

စာသင်ချိန်တွေကို ဂရုတစိုက် သင်ယူနေရသည်။ သူက တခြား
ကျောင်းသားတွေလို စာကြည့်ဖို့အချိန်ပို သိပ်ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ။ ညနေ
ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ ချိုက သူ့အင်္ကျီကို အနောက်ဘက်မှ ဆွဲလိုက်လေ

“ဟဲ့! ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျာယာခတ်နေတာလဲ ဖိုးလရဲ့”

“ငါ့မှာ အချိန်ဆင်းရဲတယ်လေ ချိုရာ”

“အေး.. . အချိန်မရှိလို့ဘဲနော်၊ ငါတို့ထက် အမြဲအမှတ်များနေ
တာ။ အချိန်များရှိလို့ကတော့ လိုက်မိမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“IQ က မတူဘူးလေ ကလေးမရဲ့။ နင့်ထက် ငါ နှာတစ်ဖျားသာ
နတာ အဲဒီ IQ ကြောင့်ပေါ့”

“ခွေးကောင်.. . ပြောလိုက်ရင် မိုးပေါ်ကို တက်ချင်နေပြီ”

“ငါသွားတော့မယ် ချိုရေ၊ မနက်က ဒယ်ဒီ နည်းနည်းဖျားချင်နေ
တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် နင် ဆေးခန်းမလာနိုင်ရင်လည်း မလာနဲ့
တာလေ။ ငါ မာမာ့ကိုပြောလိုက်မယ်”

“အေး.. . ကျေးဇူးပဲ၊ ငါသွားပြီ”

သူ Taxi ကို အသာမောင်းထွက်လာခဲ့၏။ အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့
ဆလုပ်ရွပ်ဒနသည့်မာမို့ကို တွေ့ရလေသည်။

“မာမိ.. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သားဒယ်ဒီ ဖျားနေလို့ သားရဲ့။ အဲဒါ ကွေကာတိုက်တာ မသေးဘဲ

“ချိုလို့ထင်တယ် မာမိ၊ ကျွန်တော် ဆန်ပြုတ်သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

၁၀၆ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“မောင်မိုးကိုပဲ လွှတ်လိုက်ပါ သားရယ်။ ပင်ပန်းလိုက်တာ”

သူ မိုးလွင်ကိုပင် ဈေးထဲရှိ ဆိုင်အမည် သေချာပြော၍ ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ဒယ်ဒီကိုအဖျားတိုင်းကြည့်တော့ 101' ရှိနေ၏။ ဆန်ပြုတ်ချောတိုက်ပြီး ဆေးတိုက်ကာ သိပ်လိုက်ရသည်။ ဆေးခန်းမသွားဖြစ်ဘဲ တစ်ညနေလုံး ထိုင်စောင့်နေရသဖြင့် Taxi ပါ မမောင်းဖြစ်တော့။ အဖျားကျ၍ ချွေးတွေရွဲလာတော့ ရေပတ်တိုက်ကာ အဝတ်အစားလဲပေးရပြန်သည်။ ဒယ်ဒီရယ်... အခုလိုပြုစုပေးနေတဲ့သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မသိနိုင်တော့ဘူးလားဗျာ။

ည စာကြည့်စားပွဲထိုင်တော့ ဆယ်နာရီထိုးနေလေပြီ။ ပင်ပန်းနေသည့်ကြားမှ မျက်စိကိုစွတ်ဖွင့်၍ စိတ်ဝင်တစား စာကိုကြည့်ရ၏။

“သားရေ၊ ဖုန်းလာနေတယ်”

“ချိုထင်တယ်၊ ဟုတ်လား မာမီ”

“မဟုတ်ဘူးသားရဲ့၊ ယောက်ျားလေးသံ”

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

သူ ဖုန်းကိုကောက်ကိုင်လိုက်စဉ် တစ်ဖက်မှ ခပ်ဩဩအသံ ထွက်လာလေ၏။

“ညီလေး... ကိုယ်ပါ”

“အစ်ကို၊ ဒယ်ဒီဖျားနေလို့ ကျွန်တော် ဒီနေ့ ကားမထွက်ဖြစ်မင်ဗျ”

“ကိုယ် အဲဒီကိစ္စအတွက် ဆက်တာမဟုတ်ဘူး ညီရဲ့”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲ အစ်ကို”

“ရွှေလေးကိစ္စပါ”

“ညီမလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်ကို”

“ခုချိန်ထိ မအိပ်သေးဘူးတဲ့။ အန်တီ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်။ ကိုယ်
ဆည်း ဖုန်းထဲက ချော့ပြောတာပဲ... မရဘူး။ သူ အခုထိ ဖုန်းနားမှာ
ဆိုင်စောင့်ပြီး ငိုနေတယ်တဲ့”

“ဟာ!”

“အေး... အဲဒါ မင်းမေ့နေတယ်ထင်လို့ ကိုယ်သတိလှမ်းပေးတာ”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရဲ့၊ ကျွန်တော် မနက်က တစ်ခေါက်သွားတွေ့
ပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် ဖုန်းမဆက်တော့ဘူးလားလို့”

“ရွှေလေးအကြောင်းကို သိရဲ့သားနဲ့ ညီရယ်”

“ကျွန်တော် ဆက်လိုက်ပါမယ်” အစ်ကို၊ ခုလိုသတိပေးတာ ကျေး
ဇူးတင်ပါတယ်”

သူ နံပါတ်တွေကို နှိပ်လိုက်ပါ၏။ တစ်ဖက်မှ ငိုမဲ့မဲ့အသံလေးက
ညီးလျှလျပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“ဟဲလို”

“ညီမလေး”

“ကိုလေးက ခုမှဆက်ရလား။ အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲလို့”

“အင်း... ဆယ့်နှစ်နာရီ”

“ငါ ဖုန်းဆက်ရမယ့်အချိန်လား”

“ကိုယ် စာကျက်နေလို့ပါ ညီမလေးရယ်”

“အင်းပေါ့လေ၊ ကိုလေး စာတွေက ရွှေလေးထက် ပိုအရေးကြီး
တာကိုး။ ရွှေလေးက... ရွှေလေးက ကိုလေးအတွက် အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်နေတာပေါ့နော်။ ရွှေလေး မှားပါတယ်။ နောက်ကို... နောက်ကို ရွှေ

၁၀၈ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

လေး... ကိုလေးနဲ့ ဖုန်းမပြောတော့ပါဘူး”

“ဟာ! မငိုရဘူးလေ ညီမလေးရဲ့၊ ကိုယ် မနက်က လာတွေ့ပြီးပြီ ဆိုပြီး ဖုန်းမဆက်တော့တာပါ။ အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

“မရပါဘူး၊ မနက်က မနက်ပဲဟာ။ ညက ညပဲ”

“ဟောကြည့်... ဒီကလေးလေး အတော့်ကို လောဘကြီးနေပါ လား”

“ကိုလေးက ရွှေလေးကို သံယောဇဉ်မရှိဘူးလားဟင်။ ရွှေလေး မှာ ခင်တွယ်စရာဆိုလို့ ဖေဖေနဲ့မေမေပြီးရင် ကိုလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါ။ ရွှေလေးကိုအလိုလိုက်ပြီး နားလည်ပေးနိုင်တာ ကိုလေးပဲရှိတာ လေ”

“ဟုတ်ပါပြီ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်မှားတာပါ။ ဆောရီးကွာ... ဒီနေ့ ကိုယ့်ဒယ်ဒီ နေမကောင်းလို့ ပြုစုနေရတယ်။ ဒီနေ့စာတွေတောင် ကျက် လို့ ကောင်းကောင်းမရသေးဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း နေပါစေတော့ ကိုလေးရယ်။ ရွှေလေး က အလိုက်မသိတဲ့ကောင်မလေး ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ကဲ! အငိုတိတ်ပြီလား၊ ညီမလေး မအိပ်သေးတော့ အန်တီတို့ စိတ်ညစ်နေမှာပေါ့။ အဲဒီလိုမဆိုးရဘူးလေ”

“ရွှေလေး ဘယ်မှာဆိုးလို့လဲ”

“မဆိုးဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဒါဆို အိပ်တော့ပေါ့ ညီမလေးရယ်၊ တော်ကြာ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဪ... မနက်ကျရင် ကိုယ် မလာအားဘူး”

နော်။ ဒယ်ဒီကိုစောင့်ကြည့်ရဦးမှာ”

“တွေ့လား... ကိုလေးက ကတိလည်း မတည်ဘူးကွာ”

“ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ညီမလေးရယ်၊ အဲဒီနေ့အစားကို တနင်္ဂနွေနေ့တစ်
ညနေလုံး ကိုယ်ပြန်ပေးမယ်လေနော်။ လိမ္မာပါတယ်”

“တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်”

“မညာရဘူးနော်”

“မညာဘူး၊ ကတိ... ကတိ”

“ရွှေလေးပိုင်တာလေးကို နားထောင်ချင်တယ်”

သူ ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပြီး လက်ဝဲဘက်ရင်အုံနေရာမှာ ဖုန်းကို ကပ်
ဆဲလိုက်၏။ ခဏအကြာမှာ ပြန်ခွာလိုက်ပါသည်။

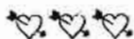
“ကဲ! ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း”

“အိပ်တော့နော်”

“ဟုတ်”

သူ သက်ပြင်းကိုကျိတ်ချလိုက်ပြီး စာကျက်စရာတွေကို ပြန်ကျက်
စာကြည့်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်တော့၏။

ချစ်ခြင်းက ...
ဘဝတစ်ခုလုံးကို ...
ပြောင်းလဲပစ်နိုင်တယ်။...

အခန်း (၁၁)

ညနေစောင်းမို့ လေက ငြိမ်ငြိမ်အေးအေးလေး တိုက်ခတ်နေလေ
အန်တီကြော်ပေးသည့် ကြာဆံကြော်ကို စားအပြီးမှာ ခြံထဲဆင်းလာ
သည်။ ညီမလေးက Wheel Chair ပေါ်မှာထိုင်၍ လက်လှမ်းမီရာ
သစ်ရွက်လေးတွေကို လှမ်းရိုက်နေ၏။

“ကိုလေး”

“ဟင်”

“လမ်းပေါ် လျှောက်သွားချင်တယ်”

“ဟာ! ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ၊ ဟိုတစ်ခါတောင် ကံကောင်းလို့ မသေတာ
ညီမလေးကလည်း မသွားရဘူး”

“အဲဒီတုန်းက ကိုလေးနဲ့တွေ့ခဲ့တာလေ။ ခုတစ်ခါဆို ဘယ်သူနဲ့
တွေ့လဲ သိချင်လို့”

“အံ့မာ! ရမလား။ ဒီကောင်မလေးတော့ မုန့်ခေါက် အလျှော့ခံရ
တယ်”

“ဘာမှန်ခေါက်လဲ”

“သိချင်လား”

“အင်း”

သူက ညီမလေး၏နဖူးလေးကို ခပ်ဖွဖွခေါက်လိုက်တော့ ညီမလေးက အော်ရယ်လိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိပါဘူး။ အသည်းယားစရာလေး။

“ဒါ ရယ်စရာလား”

“ဟင်းဟင်း... ရယ်တာပေါ့၊ ကိုလေး ခေါက်တာ နာမှမနာဘဲဟာ”

“အပြစ်မလုပ်သေးလို့ ဖြည်းဖြည်းခေါက်တာပေါ့။ အပြစ်လုပ်ခဲ့ရင် လုပ်ကြည့်ပါလား။ နာပြီသာမှတ်”

“ဘာလုပ်ရင် ရိုက်မှာလဲ”

“ခြံထဲကနေ ခြံပြင်ထွက်တာ၊ တခြားကောင်လေးတွေကို ပြုံးပြတာ၊ ညကြီးမိုးချုပ် ခြံထဲမှာရှိနေတာ။ အိပ်ချိန်မှာ မအိပ်ဘဲထိုင်နေတာ။ အန်တီတို့စကားကို နားမထောင်တာ။ ကိုယ့်ကို ကျီကျတာ”

“အမယ်လေးနော်... တားမြစ်ချက်တွေကလည်း များလိုက်တာ”

“အေး... အဲဒါတွေလုပ်ရင် အရိုက်ခံရမယ်”

“ကိုလေးက တကယ်ရိုက်မှာမို့လို့လား”

“ရိုက်မှာပေါ့”

“ရိုက်ရောရိုက်ရက်လို့လား”

မျက်စိပစ်၍ မေးလိုက်သဖြင့် သူ တော်တော်အသည်းသားသွား၏။ တော်တော်ချစ်စဖွယ်ဖြစ်အောင် လုပ်လည်းလုပ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေး

ဒါပဲ။ သူ ညီမလေးခေါင်းကို အသာဖိလိုက်မိသည်။

“ဟင်းနော်... လူကြီးကို အသည်းယားအောင် မဆွနဲ့”

“အသည်းယားရင် ရွှေလေး ကုတ်ပေးမှာပေါ့”

“တကယ်လား”

“အင်း”

ညီမလေးလက်ကလေးက တကယ်ပင် မြောက်တက်လာသည်မို့ သူမင်းကိုင်လိုက်စဉ်မှာ ခြံထဲသို့ ကားတစ်စီးဝင်လာလေ၏။ ကားပေါ်မှ ဦးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မျက်လုံးပိုင်ရှင်ကြီးက သူတို့အနီးသို့ အလျင် မြန်ဆုံးနှုန်းဖြင့် ရောက်လာလေ၏။

“မင်း... မင်း... ဒီကို ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ”

“ဘိုးဘိုး”

“ဟေ့ကောင်! ငါမေးတာကိုဖြေစမ်း အယုတ်တမာကောင်။ ငါ့မြေး ကို ဒုက္ခိတဘဝရောက်အောင် လုပ်ရတာတောင် မဝသေးဘူးလား။ ဘဝ ငါ့မျက်အောင် လာလုပ်နေတာလား။ ကဲကွာ”

လက်ထဲမှ တုတ်ကောက်ဖြင့် မျက်နှာကိုဖြတ်ချိတ်လိုက်သဖြင့် သူ့ မျက်လုံးတွေ မီးပွင့်သွားပြီး ခေါင်းက လည်ထွက်သွား၏။ ညီမလေးအသံ က အကျယ်ကြီးထွက်လာလေသည်။

“အား... မလုပ်ပါနဲ့၊ ဘိုးဘိုး မလုပ်ပါနဲ့။ အဲဒါ ရွှေလေးရဲ့ကိုလေး ခြံ”

“တိတ်စမ်း! မိရွှေရွှေ၊ ဒါ နင့်ရန်သူဟဲ့။ ကိုယ့်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ရန်သူကိုမှ တရင်းတနှီးဆက်ဆံနေရတယ်လို့။ အမှိုက်မ”

ရိုက်ချက်တွေကြောင့် သူ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားမည့် ကား

ပေါ်မှ ဗီရိုတွေချနေသည့်အလုပ်သမားတွေပါ သူ့အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။

“ရိုက်စမ်း၊ ဒီကောင့်ကိုသေအောင် ရိုက်သတ်စမ်း”

“အမယ်လေး၊ . . . မလုပ်ကြပါနဲ့. . . မလုပ်ကြပါနဲ့”

ဘိုးဘိုး၏အမိန့်ပေးသံ၊ သူမ၏အထိတ်တလန့်အော်သံတွေကြားမှာ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က မြေကြီးပေါ်မှာ တလိမ့်လိမ့်။ မျက်နှာ၊ ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ နေရာအနှံ့နာကျင်မှုကြားက သူမကိုစိုးရိမ်ပူပန်နေသည်စိတ်က ထိန်းမရနိုင်ခဲ့။

“သေပါပြီ. . . သေပါပြီ. . . မေမေရေ. . . ဖေဖေရေ လာကြပါဦး. . . ကိုလေးကို ဝိုင်းသတ်နေကြပြီ။ ကိုလေးတော့ သေပါပြီ. . . အား”

“မိရွှေရွှေ. . . နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း. . . ကဲ”

လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် Wheel Chair ရော လူပါ ဘေးတိုက်ကြီး လဲသွားစဉ် သူ့စိုးရိမ်စိတ်က အမြင့်ဆုံးကိုရောက်သွားတော့သည်။ မျက်စိရှေ့မှာ မြင်မြင်သမျှကို သူတုန်းတွေ့၍ သူမထံပြေးလာစဉ် ဘိုးဘိုး၏လက်သီးချက်ကြောင့် နောက်ပြန်အလဲ၊ နှင်းဆီပန်းအိုးကြီးတစ်ခုပေါ် ခေါင်းဖြင့်ရိုက်ချပြီးသားဖြစ်နေသဖြင့် ခေါင်းထဲမှိုက်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။

“အား. . . သွေးတွေ. . . သွေးတွေ. . . ကိုလေး သေပါပြီ”

သူမ လဲကျနေရာမှ ကျုံးထလိုက်၏။ အားလုံး မင်သက် အံ့သြနေချိန်မှာ ကိုလေးခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့ထူလိုက်မိသည်။ ရှုပ်အဖြူပေါ်မှာ သွေးတွေက မြင်မကောင်းတော့။ သူမရင်ဘတ်မှာ စွန်းပေလာသည့်သွေးလေးလက်မှာပေသွားသည့်နီနီရဲရဲအရာများ၊ သူမရင်ကွဲလှမတတ် အော်ဟစ်ငိုချလိုက်လေ၏။

“ကိုလေး... ကိုလေးရေ ဘိုးဘိုး ရက်စက်တယ်... ဘိုးဘိုး ရက်စက်တယ်။ ကိုလေးကိုသတ်တာ... ကိုလေးကို ဘိုးဘိုးသတ်တာ”

“သမီး... သမီးလေး၊ ဖေဖေ... အို! ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”
ခါးထောက်၍ မတ်မတ်ကြီးရပ်နေသည့်ဦးသော်ကက အလုပ်သမားတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဆွဲထုတ်သွားစမ်း၊ ဒီကောင်ကို ခုချက်ချင်း ဆွဲထုတ်သွားကြစမ်း”

“မပေးဘူး... ဒါ ရွှေလေးရဲ့ကိုလေး၊ မထိနဲ့... မကိုင်နဲ့”

“မိရွှေရွှေ”

“တိ... တိ”

ခြံထဲသို့ နောက်ထပ်ကားတစ်စီး ထပ်ဝင်လာလေ၏။ ကားထဲမှ မြင့်မြတ် အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဆင်းလာလေသည်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

“ကိုကိုမြတ်... ကိုလေးကို သူတို့ဝိုင်းသတ်လိုက်ကြပြီ။ ရွှေလေးရဲ့ကိုလေး သေပါပြီ။ ကိုလေး... ကိုလေးရေ ခေါ်လို့မရတော့ဘူး။ ကယ်ပြန်ပါဦး”

“အန်ကယ်... ဆရာဝန် အမြန်ခေါ်ပါ။ ရွှေလေးကို အထဲကိုချီသွားကြ။ ကျွန်တော် သူ့ကိုဆေးရုံပို့လိုက်မယ်”

“ဘာဆေးရုံဟာလဲ၊ မလိုဘူး... လမ်းဆားမှာ သွားပစ်ထားလိုက်”

“မလိုက်ဘူး... မလိုက်ဘူး... ကိုလေးရေ”

အန်တီလက်ထဲမှာ ရုန်းကန်၍ပါသွားသည့် ရွှေလေးကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မြင့်မြတ် လမင်းသားကိုပွေ့ချီလိုက်သည်။ နှလုံးခုန်သံကြောင့် အသက်မသေသေးတာကို သိလိုက်သဖြင့် ‘နှင်းဆီရိပ်’ဆေးခန်းတိုင် တန်း

မောင်းလာခဲ့သည်။ ဆေးခန်းထဲမှ ဒေါက်တာရှိခိတာ ထွက်လာ၏။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“လူရိုက်မှု အန်တီ၊ ဒါ... လမင်းသာပါ။ ဆေးရုံကိုခေါ်သွားမှဖြစ်
မယ်ထင်တယ်။ ဟိုမှာ ရွှေလေးလည်း ဘာဖြစ်ကျန်ခဲ့မှန်းမသိတော့ဘူး”

“ဘုရား၊ ဘုရား၊ သော်တာမြင်ရင်တော့ ဒုက္ခတွေရောက်ကုန်တော့
မှာပဲ”

“ဆေးရုံပဲ တန်းပို့လိုက် မာမာ၊ ချို့ အိမ်ကိုဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ကျွန်တော် သွားခေါ်လာခဲ့မယ် အန်တီ”

“ဒါဖြင့်ရင် ဆေးခန်းပိတ်လိုက်တော့ သမီးရေ၊ လာ... သမီး
သားရဲ့ကားနဲ့ပဲသွားမယ်။ သမီးကားသော့ကို ခဏပေးလိုက်”

မြင့်မြတ်လှမ်းပေးလာသည့် ကားသော့ကိုယူ၍ လမင်းသာတို့အိမ်
ကို အမြန်မောင်းလာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ Wheel Chair ဖြင့်ရှိနေသည့်
လူကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးကြီးက သွေးတွေခွဲခွဲရှိနေသည့်သူ့ကို အထိတ်
တလန့်ကြည့်နေလေ၏။

“အန်တီ... လမင်းသာ... လမင်းသာကို ဆေးရုံတင်လိုက်ပြီ
အဲဒါ...”

“ဘာ!”

“ဦးသော်က သူ့အလုပ်သမားတွေကို ဝိုင်းရိုက်ခိုင်းတာ အတွင်း
လူနာဖြစ်ဖို့သေချာနေပြီ”

“အမယ်လေး၊ သားလေး... သားလေးတော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါ အန်တီ”

ဒေါက်တာကျော်သိက္ခာမျက်ဝန်းတွေ လှုပ်ခတ်လာ၏ မျက်စိရှေ့မှာ

ဒီနေ့သည့် နီနီရဲ့ရဲအရာတို့ကို အကြောင်သားကြည့်နေမိသည်။ သော်တာ
ခင်သားဟု အထပ်ထပ်ရေရွတ်သံက နားထဲမှာ ပဲ့တင်ထပ်နေ၏။ သားတဲ့
သား... ဆိုပါလား။

မိုးလွင်က သူ့တွန်းလှည်းကို အသာဆွဲကွေ့လိုက်စဉ် နှုတ်မှ တီးတိုး
ရေရွတ်သံ ထွက်လာ၏။

“သား”

“ဟင်”

“သား... လိုက်... လိုက်မယ်”

“ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ သတိပြုလား၊ အန်တီရေ... ဒေါက်
တာကိုပါ တစ်ခါတည်း ဆေးရုံခေါ်သွားကြရအောင်။ ညီလေးပါ လိုက်ခဲ့။
အိမ်တံခါးတွေ သေချာပိတ်ပါ”

မြင့်မြတ်စီစဉ်ပေးသည့်အတိုင်း ဒေါက်တာကျော်သားကို ကားပေါ်
ဆွဲသယ်ပြီးနောက် ဆေးရုံသို့အမြန်ဆုံးထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ချိန်သားက အန်တီ
သော်တာကိုမြင်သည်နှင့် ပြေးဖက်၍ ငိုလိုက်လေသည်။

“အန်တီသော်... ဖိုးလ... ဖိုးလ... ခုချိန်ထိ သတိမရသေး
ဘူး”

မြင့်မြတ်အစီအစဉ်နှင့်ပင် ဒေါက်တာကျော်သားကို တစ်ဖက်ခန်းထဲ
သို့ ထရော်လီပေါ်တင်၍ ခေါ်သွားလေ၏။ အရေးပေါ်အခန်းထဲမှ ဆရာဝန်
တွေ ထွက်မလာသေးသည့်အတွက် ခပ်ပွန်းဖြစ်သူရှိရာဆီသို့သာ ဒေါ်သော်
တာ ဝင်ခဲ့ရသည်။ ဆရာဝန်များက ဒေါက်တာကျော်သားကို သေချာစစ်
မေးမှု ပြုလုပ်နေကြ၏။

“အားလုံးကို မှတ်မိပြီလားခင်ဗျာ”

၁၁၈ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါ ဘာအဆောက်အဦကြီးလဲ”

“ဆေးရုံကြီးပါ”

“ခင်ဗျားကရော”

“ဒီဆေးရုံက ဆရာဝန်ပါ”

“နာမည်ကရော ခင်ဗျာ” ♡

“ဒေါက်တာ ကျော်သာပါ”

“အခုရပ်နေတဲ့အမျိုးသမီးကိုရော သိပါသလား”

“ဟုတ်ကဲ့... မွန်း... ကျွန်တော့်ဇနီး ဒေါ်သော်တာပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒေါက်တာမှာ သားသမီးဘယ်နှယောက်ရှိပါသလဲ”

“သားလေးတစ်ယောက်တည်းပါ”

“သူက ဘာလုပ်ပါသလဲ”

“ဆေးကျောင်း 2nd MB တက်နေပါတယ်”

ဒေါက်တာသက်ဆွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိနေသဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးမှုတို့က အပြည့်အဝပင်။

“မှန်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုလမင်းသာက 3rd MD ရောက်နေပြီခင်ဗျ။ ကဲကဲ... ဒေါက်တာ နားပါဦး”

“ကို”

“မွန်း...”

ဒေါ်သော်တာလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုကျွေးလိုက်သည့် ဇနီးဖြစ်သူကို အသာဖွဖွဖက်ထားလိုက်မိသည်။

ဪ... တစ်ပူငြိမ်းပြန်တော့ နောက်ထပ်အပျိုက ပိုဆိုးနေပြန်မိ

ထား။ အခန်းထဲသို့ မြင့်မြတ် ဝင်လာခဲ့သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် မြင့်မြတ်တော်ဝင်ပါ ဒေါက်တာ”

“မြင့်မြတ်တော်ဝင်ဆိုတော့ ရွှေနဲ့သာစံအိမ်နဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရွှေလေးနဲ့စေ့စပ်ထားတာ ကျွန်တော်ပါပဲ။ အခု ဒီသော်ကကြောင့် လမ်းသာ ဆေးရုံကိုရောက်နေပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော်ပေးထားတဲ့ Taxi ကိုလည်း သူတို့ ခိုက်နှက်ချေမှုလိုက်ကြတယ်။ ဘာမှမပူပါနဲ့ ဒေါက်တာ၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် တရားဥပဒေနဲ့အညီ ဖြေ ချင်းပေးပါမယ်”

ဒေါက်တာကျော်သာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက် ခဲ့၏။ ဘုရားသိကြားမလို့ သားလေး ဆိုးဆိုးရွားရွား ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့။

“ရန်ကိုရန်ချင်း မတုံ့ပြန်ပါနဲ့လား မောင်မြင့်မြတ်ရယ်။ အဓိကက သားလေး ဘာမှမဖြစ်ရင် အန်ကယ်တို့ဘက်က အကုန်ကျေအေးပေးလိုက် ခဲ့မယ်။ နေပါစေတော့”

“မရတော့ဘူး ဒေါက်တာ၊ အမှုက ကြီးတယ်ခင်ဗျ။ ဆေးခန်းမှာ တိုက်ကုလို့မရလို့ ဒီကိုပို့လိုက်ရတာ။ ဒေါက်တာအမှုမဖွင့်ရင်လည်း ကျွန် တော်ကတော့ မဖြစ်မနေ ဖွင့်ရမှာပဲ”

“အန်တီ... ဖိုးလ အခန်းပြောင်းပြီ”

“အေးအေး... သမီး”

ဒေါ်သော်တာ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကိုတွဲလျက် ချိန့်သာနောက်ကို လိုက် လာခဲ့၏။ မျက်နှာမှာ Plaster အပြည့်။ ခေါင်း၊ လက်၊ ခြေတို့မှာ ဟတ်တီး အဖွေးသားဖြင့် သားဖြစ်သူက ကုတင်ထက်မှာ အသက်ကိုမျှော်ရှာလေး ချနေလေ၏။

၁၂၀ ♡ မေသဒ္ဓါမောင်

ဒုရဲအုပ်ကျော်စွာက ဒေါက်တာသစ္စာနှင့်အတူ အခန်းထဲပါလာသဖြင့် မြင့်မြတ်ကပင် မျက်မြင်သက်သေပြု၍ အမှုဖွင့်ရလေ၏။ စစ်ချက်ယူပြီး ဒုရဲအုပ်ပြန်သွားမှ အခန်းထဲမှာ အသက်ရှူချောင်းသွားကြသည်။ မြင့်မြတ်က လမ်းသားအခြေအနေကို သိချင်သေးသဖြင့် ဆက်စောင့်နေမိ၏။

လေးပင်သည့်မျက်ခွံတို့ကို အားယူ၍ ဖွင့်လိုက်၏။ ဘေးပတ်လည်မှာ ဝိုင်းကြည့်နေသည့်မျက်နှာများစွာကိုကြည့်၍ သူပြီးပြလိုက်ပါသည်။

“သား သတိရလာပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ၊ ကျွန်တော် Accident ဖြစ်တာထင်တယ်။ အခု ဒယ်ဒီ Duty ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အားလုံး၏မျက်နှာမှာ အံ့အားတသင့်ဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြလေ၏။ မြင့်မြတ် ရှေ့ကိုတိုးရပ်လိုက်သည်။

“ညီ... ကိုယ့်ကိုမှတ်မိလား”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ခါမှမမြင်ဖူးသည့်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်နေပါသော်လည်း လုံးဝမှတ်မိခြင်းမရှိပေ။

“ဆောရီးပါနော်၊ ကျွန်တော် မသိဘူးခင်ဗျ”

“ဟယ်! ဖိုးလ၊ ငါ့ကိုရော”

“နင့်မျက်နှာကို ခွေးချိုသွားတောင် မှတ်မိပါတယ် ချီရာ”

“တော်ပါသေးရဲ့”

မသက်မသာ ပြုံးလိုက်ကြသည်။ အပြုံးတွေထဲမှာ ထိုသူစိမ်းက လုံးဝမပြုံးနိုင်တော့ချေ။ လေးလေးသစ္စာက ခေါင်းကိုညှိတ်ပြလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော့်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ၊ ရွှေလေးအခြေအနေကို ပြန်ကြည့်ရဦးမှာမို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီ မောင်မြင့်မြတ်၊ အစစအရာရာအတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ကိုမြင့်မြတ် အကြောင်းထူးရင် ချို့ကိုဖုန်းဆက်ပြောပါရှင်။ ဖုန်း နံပါတ်က ၀၉ (.....) ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အမယ်! ချို့... နင့်အဆက်နဲ့ ငါ့ကိုမိတ်ဆက်ပေးဘူးလား”

“ဟဲ့!”

ချို့နဲ့သာ အလန့်တကြား ဟန့်တားလိုက်သဖြင့် လူကြီးတွေ ကျိတ် ခယ်လိုက်ကြသည်။ ဖိုးလကတော့ ထင်ရာတွေ စွတ်ပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဒေါက် တာကျော်သာ သားဖြစ်သူ၏လက်ဖျားလေးကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက် ခဲ့၏။ တော်ပါသေးရဲ့။ ဘာမှဆိုးဆိုးရွားရွားမဖြစ်ပေလို့။

မြင့်မြတ် ‘အေးရိပ်ငြိမ်’ကိုရောက်တော့ အထဲမှာ ဝန်ဒိုင်းကြံစစ်ပွဲ က ဖြစ်နေဆဲ။

“ဘိုးဘိုးကိုမုန်းတယ်၊ ဘိုးဘိုးကိုမုန်းတယ်... အီး... ဟီးဟီး”

“မိလေး... နင့်သမီးပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

အိမ်ထဲကိုဝင်လိုက်စဉ် အောက်ထပ်အိပ်ခန်းထဲမှာ ဒေါက်တာ ခင် လေးဆွေပါ ရောက်နေလေ၏။ ညှော်ခန်းရှိခုံမှာ ထိုင်နေသည့် ဦးဘော်က နီးခန့်ထရပ်လိုက်လေသည်။

“ဘယ့်နှယ်လဲဟေ့၊ ဟိုကောင် အသက်မှထွက်ရဲ့လား”

၁၂၂ ♡ မေသဒ္ဒါမောင်

“အသက်ထွက်သွားရင် ဘိုးဘိုးက အရင်ကြီးစင်တက်ရမှာ”

“ဘာကွ! မြင့်မြတ်၊ မင်းကများ ငါ့ကို ဘယ်လိုလေသံ ဘယ်လို မျက်နှာထားမျိုးနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ။ မင်းမိဘတွေတောင် ငါ့ကိုမော်ကြည့်ရဲတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ကျွန်တော်က ဦးတော်ဝင်မှ မဟုတ်ဘဲ ဘိုးဘိုးရဲ့”

“မင်း... မင်း”

“ကျွန်တော် ဘိုးဘိုးနဲ့စကားမများချင်ဘူး။ ဒီကိစ္စကို ရုံးတော်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်းပေးလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှဆက်လုပ်စရာအကြောင်းမရှိတော့ဘူး”

“အောင်မာ! ငါ့ကိုများ ခြိမ်းလားခြောက်လားနဲ့။ ဘာများမှတ်နေလဲ။ မင်း အခုချက်ချင်းထွက်သွားစမ်း... မြင့်မြတ်”

“ဒါ ဦးမျိုးမြင့်ပိုင်တဲ့အိမ်ပါနော် ဘိုးဘိုး”

“မင်း... တောက်! မျိုးမြင့်... မျိုးမြင့်... ဒီအကောင်ကို လာမောင်းထုတ်စမ်း”

“စိတ်ကိုလျှော့လိုက်ပါ ဖေဖေ။ ဒီလောက်ပြဿနာတွေ တက်နေတာကို ရပ်သင့်ပြီ။ ဖေဖေ အိမ်ပြန်နားပါတော့”

“ကောင်းကွာ... ငါ မတော်ချင်တဲ့သားမက်ကတောင် မောင်းထုတ်နေမှတော့ ဒီအိမ်မှာ တစ်စက္ကန့်မှ မနေဘူးဟေ့။ သွားမယ်”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေမြေးဟာ ဖေဖေတို့ လက်ထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့တာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု သူရင်းသန်နေရတာ သမီးမွေးတဲ့အသက်နဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ သားကိုလေး ဟေ့တဲ့အသက်နဲ့ ဖေဖေရဲ့။ ဒီကလေးကို ဖေဖေ ခုလိုလုပ်လိုက်တာ လျှော့လေးကိုသေအောင်

သတ်လိုက်တာနဲ့ အတူတူပါပဲ”

“မိမိလေး... နင်ကပါ ထင်ရာစိုင်း မိုက်မဲလို့မဝသေးဘူးပေါ့လေ။
လင်နဲ့ပေါင်းပြီး ငါ့ကိုပြန်လှန်နေတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား”

“ဖေဖေရယ်”

“တော်တော်... ငါ့ကို အဖေလို့မခေါ်နဲ့။ ရင်နာလိုက်တာ... ရင်
နာလိုက်တာ။ ဒီလောက်မိုက်မဲတဲ့သမီးမျိုး မွေးမိလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုမထင်
ခဲ့ဘူး... တောက်!”

ဦးသော်က အလုပ်သမားတွေနှင့်အတူ ပြန်သွားတော့မှ အိပ်ခန်း
ထဲ အမြန်ဝင်ခဲ့ကြ၏။

“ကိုကိုမြတ်... ကိုလေးရော... ကိုလေးရော”

“ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး ရွှေလေးရယ်”

မြင့်မြတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ဪ... ရွှေလေးရယ်၊ ရွှေလေး
ရဲ့ကိုလေးက ဒီအဖြစ်အပျက်ကြီးကိုသာမက ရွှေလေးကိုပါ မေ့လျော့သွား
ပြီဆိုတာကို ကိုယ် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲ။ ဘယ်လိုပြောရက်ပါ့မလဲကွယ်။

“သူ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ သား”

“ခြေတွေလက်တွေ ကျိုးတယ်၊ ခေါင်းပေါက်သွားတယ်”

“ကျွတ်! ကျွတ်! ကျွတ်! ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ အန်တီတို့ မနက်ဖြန်
သွားကြည့်ကြရအောင်”

“မသွားပါနဲ့ အန်တီ၊ သွားလို့လည်း ဘာမှထူးလာမှာမဟုတ်လို့”

“ဟင်! ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကိုမြတ်ရဲ့”

“ရွှေလေးရဲ့... ရွှေလေးရဲ့ကိုလေးက သူ့ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့အဖြစ်အပျက်
တွေအားလုံးကို အကုန်မေ့လျော့သွားရှာပြီ”

၁၂၄ ♡ မေသဒ္ဒါမောင်

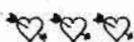
“ရှင်! ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့် ရွှေလေးကိုရော... ရွှေလေးကိုရော လဲ
ကိုမြတ်”

“ကိုယ့်ကိုတောင် ဘယ်သူမှန်းမသိမှတော့”

“အို...”

“ဟယ်! သမီးရေ... သမီးရေ”

ပုံခနဲလဲကျသွားသည့်ရွှေလေးကို မြင့်မြတ် အမြန်ပွေ့လိုက်ရတော့
သည်။ ဪ... ငယ်သူရဲနုလုံးသားလေးက ခံနိုင်ရည်နည်းရှာပြီပေါ့လေ

အရိပ်လေး မြင်တွေ့ခွဲ ...
ကျေနပ်နှစ်သိမ့်ဝေနိုင်တာဟာ
နှစ်နှစ်ကာကာထားရှိတဲ့
ချစ်ခြင်းတွေကြောင့်ပါ။

အခန်း(၁၂)

အခန်းဝအကွယ် ပြတင်းပေါက်လေးမှ ချောင့်ကြည့်နေမိ၏။ ကုတင်ထက် ထိုင်နေသည့်လူငယ်လေးက ဘေးနားမှာ ထိုင်နေသည့်မိန်းကလေး စိတ်ပေးနေသည့် ပန်းသီးစိတ်တို့ကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူစားနေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက် ရယ်မောလိုက်သဖြင့် ကြည်လင်တောက်ပနေသည့် အပြုံးပွင့်တွေကို မကြာခဏ မြင်နေရသည်။

ခြေထောက်မှာ ပတ်တီးစည်းထားရုံမှလွဲ၍ ကျန်တာ အကောင်ပကတိဖြစ်နေလေပြီ။ မိန်းကလေး ဝှံ့ထည့်ပေးသည့်ရေဖန်ခွက်ကိုယူသောအပြုံးမှာ လက်ထဲသို့ စာအုပ်အထူတစ်အုပ် ရောက်သွား၏။ နှစ်ယောက်သား အပြန်အလှန် စာမေးကြ၊ ဖတ်ကြရင်း ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ဟန်လေးက ကြည်နူးဖွယ်ရာလေးပင်။

ထိန်းထားသည့်ကြားမှ မျက်ရည်တို့က ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျလာ၍ လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် အမြန်သုတ်လိုက်စဉ် Corridor မှ လျှောက်လာ

သည့် Duty Coat ဖြူဖြူနှင့်ဆရာဝန်ကြီးက မြင်သွားလေ၏။

“သမီး... ရွှေအဆင်း”

“ဘဘ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ သမီး။ တစ်ယောက်တည်းလား”

“ကိုကိုမြတ် ပါပါတယ်၊ အောက်မှာ ကျန်ခဲ့တယ်။ ရွှေလေး... ရွှေလေး... ကိုလေးကို ခဏလာကြည့်တာပါ”

“ဝင်တွေ့ချင်လား သမီး”

“ဟင့်အင်း... ဘဘ”

ဝင်တွေ့တော့ရော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ ဘဘရယ်။ ကိုလေးက ရွှေလေးကိုသိမှမသိတော့တာဘဲ။ ရွှေလေးနဲ့ပတ်သက်သမျှ ဘာဆိုတာမှ မမှတ်တော့တဲ့ ကိုလေးကို ရွှေလေး ဒုက္ခတွေ့ မပေးရက်ပါဘူး။

“သမီးပြန်တော့မယ် ဘဘ”

“အေးအေး... သမီး၊ ညနေ ဘဘ ဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်လို့ ဖေဖေတို့ကို ပြောလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ခေါင်းလေးငုံ၍ လှေကားမှ တဖြည်းဖြည်းဆင်းသွားသည့် မိန်းမလေး၏ကျောပြင်လေးကိုကြည့်ရင်း ဒေါက်တာသစ္စာ ခေါင်းကိုခါယမ်းမိက်၏။ ပြီးလက်စနဲ့ ပြီးပါစေတော့လား ကလေးမလေးရယ်။

“ဟယ်! လေးလေးက ဘာဖြစ်လို့ အထဲမဝင်ဘဲ ဒီမှာရပ်နေရတာ

“ဪ... အေး... လာပြီ သမီးရဲ့”

“Good Morning... လေးလေး”

“Morning... ပါ သား။ ဘယ်နှယ်လဲ၊ နေလို့ကောင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ် လေးလေး။ စာလည်း ပြန်ကျက်လို့ရနေပါပြီ”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်၊ ဒါဆို မနက်ဖြန်ဖြစ်ဖြစ်၊ သန့်ဘက်ခါဖြစ်ဖြစ် ဆင်းလို့ရပြီ”

“ဒယ်ဒီရော အလုပ်ပြန်ဆင်းပြီလား လေးလေး”

“လာကုန်မှ ပြန်ဆင်းမိလို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီးက ခွင့်ပေးထားတယ် သားရဲ့”

“ဪ”

“ညနေ သမီးတို့ပါ လိုက်ရမှာလား လေးလေး”

“အေး... ခုနကတောင် သူ လာသွားသေးတယ်”

“ဟင်၊ တစ်ယောက်တည်းလား၊ တွေ့တောင်မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“မြင့်မြတ် လိုက်ပို့ပေးတယ်ပြောတာပဲ သမီးရဲ့။ ကလေးလည်း သနားပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲဟင် လေးလေး”

“ရွှေအဆင်းပါ၊ သား မသိပါဘူး”

“ရွှေအဆင်း... ဟုတ်လား၊ နာမည်လေးက လှလိုက်တာ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်းလေး”

ချိန်သကာက သူ့ကိုမျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်သဖြင့် သူ တီးတိုခတ်လိုက်မိ၏။ ဤသူငယ်ချင်းမကတော့ ခုနောက်ပိုင်းမှာ သူ့ကို မျက်စောင်းချည်း လှိုင့်ထိုးနေတော့တာပါပဲ။

ချို ပြန်သွားတော့မှ ကုတင်ထက် သူ အသာလှဲလိုက်ပါ၏။

စာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် စာအုပ်ကြားထဲမှ သူ့လက်ကိုင်ပဝါအဖြူလေးက ထွက်ကျလာသည်။

“ဗွေ့!...”

လက်ကိုင်ပဝါမှာ သနပ်ခါးရနံ့လိုလို အနံ့သင်းသင်းဝေး ခွဲနေပါ လား။ သူ တအံ့တသြဗြစ်သွားရလေ၏။

အိမ်မှာ လာရပ်သည့်အရိပ်လေးကြောင့် ဒေါက်တာကျော်သာ သတင်းစာဖတ်နေရာမှ မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ကျစ်ဆံမြီးအရှည်ကြီး ကျစ်ထားသည့်မိန်းကလေးက နွမ်းလျလျအပြုံးကို ပြုံးပြလေ၏။

“ဟယ်! သမီးလေးက ကျက်သရေရှိလိုက်တာကွယ်။ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ သမီး။ ဘယ်ကလာခဲ့တာလဲ”

“သမီးနာမည် ရွှေအဆင်းပါ အန်တီ။ ဘာဘတို့နဲ့ လိုက်လာခဲ့တာပါ”

“ဝင်လာခဲ့လေ သမီးရဲ့”

မိန်းကလေးက မျက်ရည်တို့စို့ဝဲလျက် အိမ်ထဲသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်လာလေ၏။ ဒေါက်တာကျော်သာ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်တင်၍ ထရပ်လိုက်သည်။

“သမီးကို ဦးဦးမှတ်မိပါတယ်။ နေကောင်းသွားပြီပေါ့။ ဟုတ်လား သမီး”

ကလေးမလေးက ခေါင်းကိုအနိုင်နိုင်ညိတ်ပြရင်း ဒေါက်တာကျော်သာရင်ခွင်စဲ ပြေးဝင်၍ ငိုချလိုက်လေ၏။

“ဦးဦးရယ်... ကိုလေးက... ကိုလေးက... ရွှေလေးကို မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့”

“ဗုဒ္ဓေါ! ရွှေအဆင်းဆိုတာ သားရဲညှိမလေးပေါ့။ ဟုတ်လား သမီးလေး”

“ကုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“အို! ဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

ဒေါ်သော်တာ ကလေးမလေးကို နောက်ကျောမှ အသာဖွဖွဖက်ထားလိုက်မိ၏။ ဒေါက်တာကျော်သာက ရွှေအဆင်း၏ဆံစလေးများကို သပ်တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

“အခိုက်အတန့်တစ်ခုပါပဲ သမီးရယ်။ သူ တစ်နေ့ပြန်သတိရလာမှာပါ။ အဲဒီအချိန်ကို ဦးဦးတို့စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်ကြတာပေါ့။ ကဲ! ထိုင်ပါ... သမီး... တိတ်ပါ။ သမီးကိုကြည့်ရတာ ပင်ပန်းလိုက်တာကွယ်”

အိမ်ထဲသို့ လူတစ်ပြုံကြီး ဝင်လာလေ၏။

ရွှေအဆင်းဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အမျိုးသမီးကိုကြည့်၍ ဒေါက်တာကျော်သာ အံ့သြသွားသည်။

“ဪ... သမီးကိုဆေးကုတဲ့ညက”

“အဲဒါ ကျွန်မ မဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ။ ကျွန်မရဲ့အမြွှာအစ်မပါ”

“ဟုတ်လား၊ တော်တော်တူတာပဲ”

“ကဲ! ငါပဲမိတ်ဆက်ပေးမယ် ကျော်သာရေ။ သူတို့သားအမိကိုတော့ သိပြီးသားမို့ မိတ်ဆက်ပေးဖို့မလိုပါဘူး။ ဒါကတော့ ရွှေအဆင်းရဲ့မိဘတွေပါ။ ဦးမိုးမြင့်နဲ့ ဒေါ်မိမိလေးတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့... အခုလိုသိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ဒါကတော့ သားလမင်းသား အင်း... သမီးတို့ခေါ်တဲ့ ကိုလေး
ခွဲမိဘတွေပေါ့။ ဒေါက်တာကျော်သာနဲ့ ဒေါ်သော်တာပါပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ခဏနော်၊ ကျွန်မ တစ်ခုခုသွားပြီး...”

“နေနေ... အန်တီသော်၊ သမီးပဲ လုပ်လာခဲ့မယ်။ ဒီမှာ စကား
တိုင်းပြီးအောင် နားထောင်ပေးပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်”

ချိန့်သာက နောက်ဖေးခန်းသို့ လှစ်ခနဲဝင်သွားလေ၏။ ရွှေလေးက
ကိုလေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဤမျှရင်းနှီးနေသည့် ချိန့်သာကို ငေးနေမိရင်း
ခင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်ကြေကွဲနေတော့၏။ ဪ... ကိုလေးရယ်၊ ခုများတော့
သက်တူရွယ်တူ ငယ်ပေါင်းကြီးဖော် သူငယ်ချင်းနဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ထပ်တူ
ကျနေပြီပေါ့နော်။

“ကိစ္စက”

“ဒီလိုကျော်သာရေ၊ ပြီးခဲ့တဲ့အမှုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းတို့ တရား
စွဲပေမယ့် မြင့်မြတ်ကတော့ ကြည့်ရှင်းပေးသွားခဲ့တာ မင်းတို့အသိပဲ။
အခုကိစ္စက မင်းတို့ ငါ့ဆီမှာရောင်းခဲ့တဲ့တိုက်နဲ့ခြံကို ပြန်ဝယ်ပေးတာကို
သက်ခံပေးဖို့ လာပြောတာပဲ”

“ဗျာ!... ဘယ်လို”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်တို့မိသားစုကြောင့် ဒေါက်
တာတို့မိသားစု အတော့်ကို ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြတာကိုသိရလို့ စိတ်မကောင်း
နဲ့ခဲ့ရပါတယ်။ သားကိုလေးဟာ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့အလုပ်လုပ်ပြီး ကျောင်း
တက်တက်ခဲ့ရတာ အင်မတန်သနားစရာကောင်းပါတယ် ဖင်ဗျာ။ ဒါ

ကြောင့် ဆုံးရှုံးသွားတဲ့ငွေကြေးအပြင် နဂိုနေအိမ်ကိုပြန်ဝယ်ပေးပါရစေလို့ တောင်းပန်တာပါ။ ကျေးဇူးပြု၍ လက်ခံပေးစေချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟာ... မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်ပါတယ် မိရယ်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။ ကျွန်မတို့လည်း ဒီမှာ နေသားကျနေပါပြီ”

“မငြင်းပါနဲ့လား ဆရာကတော်ရယ်၊ သားလေး ဆေးရုံကဆင်းလာရင် သူမမှတ်မိတဲ့နေရာမှာ လာနေရမှာစိုးလို့ပါ။ ကျွန်မ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်။ လက်ခံပေးပါနော်”

“မဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီလောက်သိန်းချီတန်တဲ့ငွေတွေကို ဒီလိုအလကား ပေးတာမျိုး ကျွန်တော် လက်မခံပါရစေနဲ့”

ရွှေလေး ထိုင်ခုံမှာထိုင်နေရာမှ ကော်ဖောပေါ် ဆင်းထိုင်၍ လက်အုပ်ချီလိုက်ပါသည်။ ဦးဦးနှင့်အန်တီက သူမကိုအံ့သြလျက် ငုံ့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ရွှေလေး ရှိရှိတောင်းပန်ပါတယ် ဦးဦးရယ်၊ ရွှေလေးဟာ... ရွှေလေးဟာ ကိုလေးပေးတဲ့အသက်နဲ့ ဆက်ရှင်နေခဲ့တာပါ။ ဒါကိုအသိအမှတ်ပြုရင် ဖေဖေတို့ဆန္ဒကို လက်ခံလိုက်လျောပေးပါရှင်။ ရွှေလေး အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“သမီးရယ်”

“ကိုလေးကို သူ နေလက်စအိမ်မှာပဲ ဆက်နေပါစေ ဦးဦးရယ်၊ မဟုတ်ရင် သူပင်ပန်းခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရပြီး ဘိုးဘိုးကိုမုန်းတီးမိတဲ့ နဲ့ ရွှေလေးကို... ရွှေလေးကိုပါ မုန်းသွားရင်”

“အို... သမီးကလည်း မဟုတ်တာ”

“ရွှေလေး ကိုလေးမုန်းတာကိုတော့ မခံပါရစေနဲ့၊ ခုလိုအတိုင်းလေး
ပဲ မသိသလိုလေး နေနေရတာကိုပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ”

မျက်ရည်စက်လက်လေးဖြင့် တောင်းပန်နေရှာသည့် သမီးလေးကို
ကြည့်ရက်တော့ဘဲ ဒေါ်သော်တာ ပွေ့ပိုက်ထားလိုက်မိသည်။

“ဪ... သမီးလေးမမျှာ အသက်အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ခံစား
နေရရှာတာပါလား။”

“သော်တာဇေ... ငါတို့နဲ့က ဘာမှပြဿနာမရှိဘူး။ အိမ်ဖိုးရှင်း
ပေးထားတဲ့ငွေတစ်ဝက်ကို ဘဏ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲထည့်ထားတာ။ ပြန်ထုတ်
ယူလိုက်ရုံပဲ သိလား။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“ငါ အားနာပါတယ် ရှိပ်ရယ်”

“ဟဲ့! ငါတို့က ငယ်ပေါင်းတွေပါဟယ်။ အားနာစရာလား။ အရေး
ကြီးတာ နင်တို့မိသားစု အဆင်ပြေဖို့ အဓိကပဲ”

“အားလုံးကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သစ္စာပြန်ရောင်းမယ့်
တိုက်ဖိုးငွေကိုတော့ တန်ရာတန်ကြေး ပြန်ပေးပါရစေ”

“ငါ့သဘောကတော့ သူတို့သဘောအတိုင်းပဲဟေ့”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဦးဦးရယ်၊ ရွှေလေးကိုသနားရင် ဒီတစ်ခုကိုတော့ လက်
ပေးပါနော်”

“ကဲ! တော်ပါတော့ ကျော်သာရာ၊ ကြာရင် ကလေးမလေး လုံး
ပေးပါတော့မယ်”

ချိန့်သက လင်ပန်းဖြင့် လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များကို လာချပေး
လ၏။ ရွှေလေးက မေမေမျက်နှာကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် အာကြည့်
မိက်သဖြင့် မေမေက သူမလက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ဖေဖေနှင့်

၁၃၄ ♡ မမသန္တရောင်

မေမေကြားမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေသည်။

“ဖိုးလလည်း မြန်မြန်နေကောင်းမှပါပဲ။ နို့မို့ ချို စာမေးရမယ့်ထု
မရှိဘူး။ ချိုတို့အုပ်စုမှာ ဖိုးလက စာအတော်ဆုံး”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်လေးဆွေဆို အမြဲချီးမွမ်းတာ။ သူ့တပည့်ကို
အမွှန်းတင်လွန်းလို့ ငါတောင် ကြည့်မရတော့ဘူး”

“သမီးတို့လည်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေပါနော်”

“ဆဲမနာဆိုမနာလေ မိရဲ့။ သမီးချိုပဲ အပြဲအလှူပေးခဲ့ရတာ”

“အင်းလေ... စိတ်တူကိုယ်တူဆိုတော့”

“အမယ်လေး! စိတ်တူကိုယ်တူ မဟုတ်ပါဘူး အန်တီရယ်။ တွေ့
လိုက်တိုင်း နောင်ဂျိန်ချနေတာ။ သူနဲ့တည့်တဲ့အချို့ဆိုလို့ စာကျက်တဲ့
အချို့နဲ့ပဲရှိတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သမီးတို့က လူငယ်ချင်းလည်း ရင်းနှီးကြတယ်
ဆိုတော့”

“မိ ကြည့်ရတာ သမီးနဲ့သားကို တစ်မျိုးယူဆထားသလိုပဲ။ သူတို့
နှစ်ယောက်က အရိုးသားဆုံးသူငယ်ချင်းတွေပါ မိရယ်။ တစ်မျိုးမထင်လိုက်
ပါနဲ့။ ဒင်းတို့နှစ်ယောက်က မိဘချင်း ရိုက်ပေးစားတောင် ခြေစုံကန်ပြီး
ငြင်းမယ့်နှစ်ကောင်ပါ”

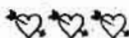
“ဪ... မသိလို့ပါနော်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“အန်တီက ညီမလေးနဲ့ဖိုးလကို သဘောမတူလို့လား”

“အာ... မမကလည်း”

မျက်နှာလေးရဲသွားသည့် ရွှေအဆင်းကိုကြည့်ပြီး လူကြီးတွေက
သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ကြလေ၏။ ငိုထားသည့်မျက်နှာလေးက မို့

ဖောင်းဖောင်းလေးဖြစ်နေရာမှ ရှက်ပြုံးလေးကြောင့် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်
က ခွက်ခနဲချိုင့်ဝင်သွားလေသည်။ အင်မတန်ချစ်စရာကောင်းသည့် မိန်း
ကလေးပါလား။

၁၃၆

အချစ်ဆိုတာ ...
ဘဝမှာ ...
တစ်ကြိမ်သာ ရင်ခုန်စေတာ
မဟုတ်ဘူး ...

အခန်း(၁၃)

သန့်ရှင်းသပ်ယပ်နေသည့် ခြံဝင်းလေးကိုကြည့်၍ စိတ်ချမ်းသာသွားရသည်။ တိုက်အိမ်ကို အစိမ်းနုရောင်ဆေးအသစ် သုတ်ထားတာမို့ သစ်လွင်တောက်ပနေလေ၏။ အိမ်လိုက်ကာတွေကိုလည်း အစိမ်းနုရောင်လေးတွေဖြင့်သာ တပ်ထားသည်မို့ သူ့အကြိုက်တွေဖြစ်နေလေသည်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ထားနေကျစာအုပ်ကို သူဝင်ယူ၍ အပေါ်ထပ်အိပ်ခန်းဆီ တက်လာခဲ့၏။ အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်မှ လေပြည်တစ်ချက်သွေးလိုက်သဖြင့် လိုက်ကာလေး လွင့်တက်သွားသည်။ လိုက်ကာကိုအသာဖယ်၍ စာကြည့်စားပွဲမှာ ထိုင်လိုက်၏။

စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေသလိုပင်။ သူနေနေကျအခန်းဖြင့်ပေမယ့် စိမ်းသက်နေသည့်အလား။ အံ့ဆွဲထဲမှ ဘောပင်ကတ်ကိုခွဲထုတ်လိုက်စဉ် သော့တံလေးတစ်ချောင်းက ကြမ်းပြင်ပေါ် ဒေါက်ဖန် လျှောကျသွားလေ၏။ သူကောက်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့ဗိုရိုသော့ ဖြစ်နေလေသည်။

မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်။ ဗီနိုသော့ကိုထားတာ ဗီနိုပေါ်မှာပဲဟာ။
ဘာတွေ့မှားနေတာလဲ။ ဗီနိုကို သော့တံဖြင့်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့လည်း အဝတ်
အစားတွေက ထားနေကျအတိုင်းပင်။

ရာသီဥတုက နည်းနည်းအေးလာတာမို့ Sweater နက်ပြာလေးကို
ယူလိုက်စဉ် အရာတစ်ခုက လွင့်ကျသွားလေ၏။ Muffler တစ်ခုပါလား။
သူကောက်လိုက်တော့ အောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မှောက်လျက်လေးကျနေ
သည့် ကတ်ပြာလေးကိုတွေ့လိုက်ရ၍ ယူလိုက်သည်။

“သက်ဆိုင်သူအတွက်” တဲ့။

လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးကြောင့် ချို့လက်ရေးမဟုတ်မှန်းသိ၏။ တစ်
ခုခုတော့ မှားနေပြီထင်ပါရဲ့။ ဘာမှန်းသာ သေသေချာချာမသိတာ။

“သားရေ... ဆေးခန်းဖွင့်ပေးပါတဲ့။ ဒယ်ဒီ ရေချိုးနေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

သူ အိမ်အောက်ကိုပြန်ဆင်း၍ ခြံထောင့်ရှိဆေးခန်းလေးကို တံခါး
တွေ ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်လိုက်၏။ တံခါးတွေက အသံတွေ တယ်မြည်
လှချည်လား။ ဆီထည့်ရဦးမည်။ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုလှန်လိုက်စဉ် သူ
တအံ့တသြဖြစ်သွားမိ၏။

ဘုရားရေ! ဒီ Date တွေက လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ကတည်းက Date
တွေဖြစ်နေပါရောလား။ ဒီကြားထဲမှာ နောက်ဆုံးစာရွက်ကိုလည်း ဖြထား
လိုက်သေးသည်။

နာခေါင်းဝမှ သနပ်ခါးရနံ့ကြောင့် သူလှည့်ကြည့်လိုက်မိတော့ ဆေး
ခန်းဝမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေလေ၏။ သူ့ကိုနှစ်လှိုင်းပြုံးပြ
လိုက်သဖြင့် သူမမျက်နှာထက်မှ ပါးချိုင့်လေးက ခွက်ခနဲပေါ်လာသည်။

၁၄၀ ♡ မမသန္တရီမောင်

ချစ်စရာလေးပါလားနော်။ သူ့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြီးပြလိုက်၏။

“ခဏစောင့်ပါနော်၊ ဒယ်ဒီရေချိုးနေလို့ပါ။ ပြီးရင် လာပါလိမ့်မယ်”
ကောင်မလေးက ခေါင်းကိုညှိတ်ပြလိုက်ပြီး ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်
လေသည်။ သူ့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို မျဉ်းသားအကွက်ချ၍ Date တင်
လိုက်ပြီး၊ အမှတ်စဉ် (၁) ရေးလိုက်၏။

“နာမည်ပြောပါ”

ကောင်မလေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခုံမှထလာကာ နာမည်နေရာ
မှာ လက်ရေးပိုင်းပိုင်းလေးဖြင့် ချရေးလိုက်လေ၏။

“ရွှေအဆင်း”

“အသက် (၁၈)နှစ်”

ရွှေအဆင်းဆိုပါလား။ ဒီနာမည်လေးကို ကြားဖူးပါတယ်။ ဘယ်မှာ
ကြားဖူးတာပါလိမ့်။ သူ့ ဇဝေဇဝါတွေ့လိုက်ပါသော်လည်း ဦးနှောက်က
စဉ်းစားမရ။

“သားရေ . . . အဖျားတိုင်းစရာရှိတာ တိုင်းထားနှင့်နော်၊ ဒယ်ဒီ
အဝတ်လဲပြီး လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒယ်ဒီ”

ဒယ်ဒီ လှမ်းအော်လိုက်တာကို ပြန်ဖြေလိုက်ပြီး ကောင်မလေးက
ခေါင်းညှိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ပုံစံက ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်လေးနှင့် သနပ်ခါး
ကွက်ကြားလေးကြောင့် ဖျားပုံမရပါ။

“ကုတင်ပေါ်ထိုင်ပါ။ ဘာဖြစ်လဲ”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုခေါင်းခါပြလိုက်လေ၏။ နုကွပါပဲ၊ စကား
မပြောတတ်ဘူးထင်တယ်။ တစ်ယောက်တည်း အေးမနီးလာပြရတယ်လို့

Thermometer ဖြင့် စစ်ကြည့်တော့လည်း အဖျားက လုံးဝရှိမနေချေ။

“အဖျားတော့မရှိတူး၊ ပြောပါဦး... ခေါင်းမူးတာလား၊ ဗိုက်အောင့်တာလား”

ကောင်မလေးက သူ့ကိုမျက်လုံးဝိုင်းလေးဖြင့် မော့ကြည့်နေသဖြင့် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားမိသည်။ အင်း... ဦးနှောက်မပြည့်တဲ့ပုံ ဟုတ်လို့ တော်ပါသေးရဲ့။

“တစ်ခုခုဖြစ်လား... ခေါင်းမူးလား”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်ပြလိုက်သဖြင့် သူပြုံးပြလိုက်မိ၏။ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်ခြံကပဲ ထင်ပါရဲ့။ နေတော်တော်စောင်းနေပြီမို့ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တာကို မတွေးမိဘူးလား၊ ချာတိတ်မလေးရယ်။ သူ ဒယ်ဒီဆေးဗီရိုထဲမှ မြန်မာဆေးဘူးတွေကြားထဲမှာ ရှာလိုက်၏။ လူပျံ့တော်ပတ္တမြားသွေးဆေးဘူးသေးလေးကိုယူ၍ ကောင်မလေးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ခေါင်းမူးတာ ဒါလေးသောက်ပြီး အိပ်နော်၊ ကဲ! ပြန်လို့ရပါပြီ”

သူ အရှေ့စားပွဲမှာထိုင်လိုက်တော့ ကောင်မလေးက သူ့ရှေ့မှာ ထာရပ်ပြန်၏။ အင်း... ဆေးဖိုးပေးမလို့ထင်ပါရဲ့။

“ဆေးဖိုးပေးမလို့လား”

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြန်၏။ သူ အံ့ဆွဲကြီးထဲမှ သစ်သားသေတ္တာလေးကိုယူ၍ဖွင့်ကာ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပါသည်။

“ဆေးဖိုးက စေတနာရှိသလောက်ပဲ ထည့်ရတာ။ မထည့်လည်းရတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးသိလား၊ ပြန်တော့နော်... မှောင်ရင် မင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိတယ်”

သူမခေါင်းလေး ခပ်သွက်သွက်ညိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲရုပ်ထား

သည့်ပိုက်ဆံလိပ်လေးကို သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ်ပေါ် တင်ပေးလျက် ဆေးခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ သူ ပိုက်ဆံလိပ်လေးကို ဖြန့်ကြည့်တော့ ငါးရာတန်သုံးရွက်ဖြစ်နေလေ၏။ များလိုက်တာ။ သူပြန်လိုက်ပေးရန် ထထွက်လိုက်တော့ လမ်းမမှာ အရိပ်အယောင်မျှ မမြင်ရတော့ချေ။ (၁၅၀၀) တောင်ပါလား။ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မိန်းကလေးရယ်။

“သားရေ... နောက်မှာ လူနာတွေ ဒီလောက်ပုံနေတာ လမ်းကြီးကိုငေးနေပြီး ဘာတွေ ရွေးနေတာလဲ”

သူ အလန့်တကြားဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ လူနာတွေရောက်နေတာ တော်တော်များနေပါရောလား။ ကမန်းကတမ်း လူနာစာရင်းကိုအမြန်လုပ်လိုက်ရင်း ရှက်ပြီးတစ်ချက် ပြူးလှိုက်မိသည်။ ကိုယ်တော့ ခက်နေပြီထင်ပါရဲ့ ပါးချိုင့်လေးရယ်။

ညခုနစ်နာရီထိုး ဆေးခန်းပိတ်ချိန်အပြီးမှာ ထမင်းစားကြစဉ် မာနီထံမှ မေးသံထွက်လာ၏။

“သား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဗျာ”

“အေး... ခုန ဆေးခန်းမှာလည်း ဒီလိုပဲ စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်ဘူး။ သားနော်... စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ အတန်းကြီးမှ စပ်ပလီထိရင် မကောင်းဘူး”

“အာ! ဒယ်ဒီကလည်း ကျွန်တော် ဒီလောက်ထိ ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့် မျက်နှာက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ ဘာကြောင့်လဲ”

သူ လှစ်ခနဲပြီးလိုက်သဖြင့် မာနီက သူ့ကိုမျက်နှာမဲလှိုက်လေ

သည်။

“ကြည့်ပါလား... ပြုံးစိစိနဲ့ ရုပ်ကိုက မဟုတ်တာလုပ်တော့မယ်
ချိုး”

“ဟာ... မာမိကလည်းဗျာ”

“ဘာ မာမိကလည်းလဲ၊ မိဘတွေကို ဖုံးမထားနဲ့နော်။ အသက်က
ဆယ်တော့ဘူး”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး မာမိရဲ့၊ ဟို... ခုနက ဆေးခန်းကို ကောင်
လေးတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ အဲဒါ”

“ဟေ့ကောင်၊ ဆရာဝန်တွေရဲ့ကျင့်ဝတ် ထုံးတမ်းစဉ်လာကို မမေ့
ဘူးလေ”

“ဒယ်ဒီကလည်း ကျွန်တော်မှ ဆေးမကုရသေးတာကို”

“ဒါပေမဲ့ မင်းကုသပေးနေတာပဲ မဟုတ်လား”

သူပြုံးလိုက်မိပြန်သဖြင့် မာမိထံမှ အသံထပ်ထွက်လာပြန်၏။ ဒုက္ခ
မိမိ၊ မာမိကတော့ သူ့ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေပါရောလား။

“ဟောကြည့်... ပြုံးပြန်ပြီ”

“ဟင်းဟင်း... ကောင်မလေးက ချစ်စရာလေး မာမိရဲ့၊ ပါးချိုင့်
လေး နှစ်ဖက်စလုံးပါတယ်။ ဆံပင်ကလည်း အရှည်ကြီးပဲ။ အဖျားလည်း
ချိုဘဲ ဆေးခန်းလာပြတာ။ ခေါင်းမူးတယ်ဆိုလို့ ပတ္တမြားသွေးဆေးဘူးပဲ
သေလိုက်တယ်။ အဲဒါ ဆေးဖိုးဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံပေးသွားလို့”

ဒေါက်တာကျော်သာတို့ဇနီးမောင်နှံ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ကြည့်၍ ပြုံးလိုက်မိ၏။

“ဘယ်လောက်များ ပေးခဲ့လို့လဲ”

“ထောင့်ငါးရာ”

“ဟ၊ များလှချည်လား”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် ပြန်ပေးလိုက်မလို့ အပြင်ကိုရောက်တုန်း
ဒယ်ဒီက နောက်ကရောက်လာတာလေ”

“မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဒီကောင်မလေး ငါ့သားကို လာပိုးတာပဲဖြစ်မှာ”

“ဟာဗျာ... ဒယ်ဒီကလည်း ကောင်မလေးက ခိုးနိုးသားသားပါ။
နာမည်လေးကလည်း ချစ်စရာလေး... ရွှေအဆင်းတဲ့”

ဒေါက်တာကျော်သာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်နေတော့သည်။
အင်း... သားတော့ သူ့ချစ်သူကို ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပိုးခန်း စပါပြီကော။

သူ အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ခဲ့ပြီး ပိုက်ဆံအသစ်သုံးရွက်ကို ဒိုင်ယာရီ
စာအုပ်ထဲ ညှပ်ထည့်လိုက်စဉ် သူလုံးဝမမှတ်မိနေသည့် နေ့စွဲပေါင်းများစွာ
နှင့် သူ့လက်ရေးတို့ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

14.Nov.2004

အင်မတန် ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို စတင်တွေ့ခဲ့ရတယ်။
လှလိုက်တာ မိန်းကလေးရယ်။

15.Nov.2004

မယုံနိုင်စရာဘဲ၊ ဒယ်ဒီကုပေးတဲ့ကောင်မလေး အောက်ပိုင်းသေ
သွားတယ်။ ဒယ်ဒီကို သူတို့တရားစွဲမယ်ပြောတော့ ဒယ်ဒီ Shock ဖြစ်
ပြီး Coma ရောဂါရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားရပြီ။ လုပ်ရက်လိုက်တာ ကံ
ကြမ္မာရယ်။

31.Dec.2004

တရားရှုံးစဉ်မှာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တဲ့ ဘိုးဘိုးဦးသော်ကရဲမျှက်လုံး
တွေက သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ သူ့အကြည့်တွေအောက်မှာ လောင်
ကျွမ်းပြာကျမတတ် ငါခံစားခဲ့ရတယ်။ ဘိုးဘိုးရယ်... ကျွန်တော့်မှာက
အားကိုးရာမြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ပြိုခဲ့ရတာပါဗျာ။

14.Dec.2005

ညီမလေးရဲ့အသက်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ကယ်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ညီမလေး
ငါ့ကို တော်တော်ခင်တွယ်သွားရှာတယ်။

17.February.2005

ညီမလေးက သိပ်သနားဖို့ကောင်းတယ်။ Wheel Chair လေးနဲ့
အမြဲနေရတာလေ။

21.March.2005

စာမေးပွဲရှိလို့ မလာဖြစ်တာနဲ့ ညီမလေးက ငိုတယ်တဲ့။ ငါစိတ်
ခကောင်းလိုက်တာ။

23.October.2006

ညီမလေးက ငါ့နှလုံးသားကိုတောင်းတယ်။ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ။
မင်းအတွက်ဆိုရင် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သမျှအရာအားလုံးကို ပေးလိုက်ချင်တာ
ပါကွယ်။ ချစ်သူဖြစ်တဲ့အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ငါ့အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲက ကြယ်

၁၄၆ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

သီးလေးကိုဖြုတ်ပေးခဲ့တယ်။ ညီမလေးမျက်နှာမှာ မျက်ရည်တွေပြည့်လို့။

စာအုပ်က ပြီးဆုံးနေလေပြီ။ ညီမလေးတဲ့။ သူ လုံးဝသတိမရတဲ့
ကာလတွေမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ပါလား။ အဲဒီချစ်သူဟာ Wheel
Chair လေးနဲ့ အောက်ပိုင်းသေနေတဲ့မိန်းကလေး ဖြစ်နေပါရောလား။
ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အတိတ်ကို သူပြန်ရှာဖွေရဦးမည်။
ဪ... ညီမလေးဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရယ်။

အချစ်က ...
တစ်ခါတစ်ရံ ...
လှည့်စားတတ်တယ် ...

အခန်း (၁၄)

ကျောင်းဆင်းတော့ ချိုနှင့်အတူ ဈေးတစ်ပတ်လှည့်ဝယ်ကြ၏။ အရုပ်ကောင်တာရှေ့မှာ ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ဖက်ကျစ်ထားသည့် တရုတ်မအရုပ်လေးကို သူလှမ်းကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပါးချိုင့်လေးနဲ့ တော်တော်တူတာပဲ။

“ဟဲ့! ဘာကို သဘောတကျကြည့်နေတာလဲ”

“ဟိုအရုပ်ကလေးကိုပါ”

“မကြီးမငယ်နဲ့ ဖိုးလရယ်”

“နင် ငါ့ကိုမွေးနေ့လက်ဆောင် ဝယ်ပေးမယ်ဆို။ အဲဒီအရုပ်လေးပဲ ဝယ်ပေးတော့”

“ဟယ်! နင်ပဲ Pressure Cap ယူမှာဆို”

“နေပါစေ၊ အဲဒါ လေးလေး ဝယ်ပေးလိမ့်မယ်။ ဒါပဲဝယ်ဇားဟာ”

“ဪ... ဖိုးလတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး”

ချိုက ကောင်တာမှာ အရုပ်လေးကို Packing ထုပ်ခိုင်းနေစဉ် သူ့နောက်ပါးမှ သနပ်ခါးနံ့က မွှေးကြိုင်သွားသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ အို! ရွှေအဆင်းပါလား။ သူမက စက်လှေကားမှဆင်းရန်ပြင်နေသဖြင့် သူ့ခြေထောက်တွေက အလိုလိုလိုက်မိပြီးသား ဖြစ်နေလေ၏။

“ရွှေလေး... ရွှေလေး”

လူတစ်ယောက်က သူမကိုလှမ်းခေါ်လိုက်ပြီး သူမ၏လက်ဖျားလေးကို လှမ်းကိုင်လိုက်လေ၏။ ထိုလူကို သူ့ပြင်ဖူးသလိုရှိနေသဖြင့် ငေးနေချိန် ချိုက သူ့လက်မောင်းကို လာဆွဲလေသည်။

“ဝယ်ဖို့မကျန်တော့ဘူးမဟုတ်လား။ လာ... သွားစို့”

သူ ခြေလှမ်းကိုသွက်သွက်လှမ်း၍ စက်လှေကားမှဆင်းလိုက်စဉ် သူမတို့နှစ်ယောက်က အောက်ကိုပင် ရောက်သွားလေပြီ။ ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ သူမကိုတက်စေပြီး တံခါးပြန်ပိတ်နေချိန်၌ ချိုက မြင့်မြတ်ကိုတွေ့သွားလေ၏။

“ကိုမြင့်မြတ်”

“ဪ... မချိနဲ့သာ”

“ညီမလေး ပါလာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ချိုအသံကြောင့် ကားပြတင်းမှ ခေါင်းလေးပြုထွက်လာ၏။ ညီမလေးတဲ့။ ချိုက ရွှေအဆင်းကို ညီမလေးလို့ခေါ်လိုက်တာပါလား။ သူမ ဇနီးနှာထက်မှ အပြုံးတစ်ပွင့်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“ပြန်တော့မှာပေါ့... ဟုတ်လား”

သူမ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ချိုက အိတ်ထဲမှပန်သီးခပ်ကြီးကြီး

၁၅၀ ♡ မသေချာစရာ

တစ်လုံးကိုနှိုက်၍ သူမလက်ထဲကို ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

“ညီမလေး စားဖို့နော်၊ အားရင် လာလည်ဦးလေ”

“ကျွန်တော်တို့ သွားလိုက်ပါဦးမယ်ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့ရှေ့မှ ကားလေး လျှော့ခနဲထွက်သွားလေ၏။ သူ ခဏမျှတ
ကြည့်နေမိသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်းကို မသိနိုင်တော့။

“သွားမယ်လေ ဖိုးလ”

“ဟင်... အင်းအင်း”

ကားပေါ်ကိုတက်လိုက်ရင်း မျက်မှောင်ကို ကြုတ်ထားလိုက်မိ၏။
သူမတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေတာလိမ့်။ နှစ်ယောက်
စလုံးကို တစ်နေရာရာမှာ ရင်းနှီးခဲ့ဖူးသလိုလို။ သိပ်မသေချာ။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ပါးချိုင့်လေး”

“ဟဲ့၊ ဘာပါးချိုင့်လေးလဲ”

“ဟိုဟာပါ၊ ခုနပါးချိုင့်လေးနဲ့ကောင်မလေးကို ငါမြင်ဖူးတယ်”

“ဘယ်တုန်းကလဲ”

“ဟိုတလောက ဆေးခန်းလာပြတယ်။ သနားပါတယ် ချိုရယ်
သူ့ခမျာ ရုပ်ကလေး ချစ်စရာကောင်းသလောက် စကားမပြောတတ်
ဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဟင်၊ နင် ဒါတော့မသိဘူးလား ချိုရာ”

ချိုနဲ့သာက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ချလိုက်၏။ ဪ... ခင်

လ... ဖိုးလ... သူရင်ခုန်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးကိုများ အသနားတွေ ပို
 နေလိုက်တာ။ အန်တီတို့ပြောထား၍သာ သူ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်တော့
 အဲ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ အင်း... ဒီကောင် ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာသာ
 စောင့်ကြည့်ရဦးမှာပါပဲ။

သူအိမ်ပြန်ရောက်တော့ ချိုပေးလိုက်သည့်အရုပ်လေးကို ဗီရိုထဲ
 ထည့်သိမ်းလိုက်စဉ် ပရုတ်နံသင်းနေသည့် Sweater အဖြူလေးကိုမြင်
 လိုက်ရ၏။ ကတ်ပြားဖြူဖြူလေးမှာ ရေးသားထားသည့် လက်ရေးပိုင်းပိုင်း
 လေးများကို တွေ့ရပြန်သည်။

‘သက်ဆိုင်သူအတွက်

မွေးနေ့လက်ဆောင်’ ဆိုပါလား။

ဒါ ဘယ်သူလာပေးသွားတာလဲလိမ့်။ သူ အကျိုးကိုင့်၍ ထွက်ခဲ့စဉ်
 မာမိက လှေကားမှ တက်လာ၏။

“မာမိ... ဒါ ဘယ်သူလာပေးသွားတာလဲဟင်”

“လူကြုံနဲ့လာပေးတာပဲ သားရဲ့။ မာမိလည်း ဘယ်ဆီမှာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ ဒီလက်ရေးနဲ့ ပစ္စည်းနှစ်ခုရှိနေပြီ မာမိ”

“ဟုတ်လား... သားအသိထဲကပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။ ကဲကဲ... ရေမြန်
 ဖြန်ချိုးလေ။ သားဒယ်ဒီပြန်လာရင် ဆေးခန်းကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပြီးသား
 ဖြစ်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

သူ ရေချိုး၍ အဝတ်အစားလဲပြီး ဆေးခန်းတံခါးတွေကို ဖွင့်လိုက်
 ဆို ပါးကွက်ကျားနှင့် ကလေးမလေးကို ဗြုန်းစားကြီးတွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟောဗျာ! အစောကြီးရောက်နေတာလား။ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

၁၅၂ ♡ မေသဒ္ဓါမောင်

ကောင်မလေးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး သူမခြေထောက်ကို လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း၊ ခြေခေါက်လဲထားတာနဲ့ တူပါရဲ့။ တော်တော်
ရောင်နေတာပါလား။

“လာလာ... ဆေးလိမ်းပြီး စည်းပေးလိုက်မယ်”

သူ့ အတွင်းခန်းလိုက်ကာကို မ၍ သူမကိုခေါ်ကာ ကုတင်ထဲ
ထိုင်စေလိုက်သည်။ ဒဏ်ကြွေလိမ်းဆေးကို အသားထဲစိန်ဝင်အောင် ဆေး
ချာလူးပေးပြီး ပတ်တီးဖြူဖြင့် သေချာကျစ်ကျစ်လေး စည်းပေးလိုက်
သည်။ ဗေစင်မှာ လက်ဆေးနေစဉ် သူမက ကုတင်ထက်မှ အောက်သို့
လျှော့ဆင်းလိုက်လေ၏။

“အာ... လိမ့်ကျတော့မှာပဲ။ ဖြည်းဖြည်းဆင်း”

သူ့အနီးသို့ရောက်သွားစဉ် နာနေသည့်ညာခြေကို ထောက်လိုက်
သဖြင့် သူမက သူ့ကိုလှမ်းဆွဲလျက် ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲ လဲကျလေ၏။
အဆမတန်ခုန်ပေါက်လာသည့် ရင်ခုန်သံတို့နှင့်အတူ သူမကို သူငဲ့ကြည့်
နေမိသည်။ ထူးဆန်းလိုက်တာ။ ဒီမိန်းကလေးဟာ သူ့ကိုရင်ခုန်သံ
မြန်လာစေပါလား။

ရှေ့စားပွဲမှာထိုင်၍ အရောင်ကျစေရန်နှင့် အကိုက်အခဲပျောက်
ကို တွဲပေးစဉ် သူမလက်ထဲမှ ပိုက်ဆံလိပ်လေး ရောက်လာပြန်သည်။

“မယူတော့ဘူးနော်၊ မင်း ဆေးခန်းလာပြတာ ဘာမှကုန်ကျ
မဟုတ်ဘူး။ ဟိုနေ့ကတည်းက ကိုယ်ပြန်လိုက်ပေးဖို့ကြည့်တာ၊ မင်း
မတွေ့တော့လို့၊ ကဲ! ရော့... ပြန်ယူသွားလိုက်ပါ”

သူက ကောင်မလေးငွေကိုပါမက အိတ်ထဲမှ ဂေါင်တန်နှင့်
တန်ကိုပါ ပြန်ပေးလိုက်တော့ ကောင်မလေး၏ အင်မတန်လှပလွန်းသည့်

မျက်ဝန်းများထဲမှ မျက်ရည်တို့ ပြည့်လွှဲကျလာလေတော့သည်။

“ဟာ! မငိုဘူးလေ၊ ဒုက္ခပါပဲ”

သူ့အမြန်ထရပ်လိုက်ပြီး လက်တို့က မရည်ရွယ်ပါဘဲ သူမ၏မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ပေးမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

“မငိုနဲ့လေ၊ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ပြောတာပါ မိန်းကလေးရယ်။ ခုလို မင်းငိုတော့ ကိုယ် ဘယ်စိတ်ကောင်းမှာလဲ... တိတ်တိတ်”

သူ့ချော့လေ ကောင်မလေးက ပိုမိုလေဖြစ်နေသဖြင့် ဘာလုပ်ရမယ်မှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် ဆေးခန်းထဲသို့ မာမီဝင်လာလေ၏။

“ဟယ်! သမီးလေးက ဘယ်နှယ့် ငိုနေတာတုန်း။ သားက ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဘာမှမပြောပါဘူး မာမီ၊ ဆေးဖိုးငွေပြန်ပေးတာကို ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုချလိုက်လို့... အဲဒါ”

“လာလာ... သမီး၊ အန်တီနဲ့ အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့၊ အပြင်မှာ လူတွေရောက်လာပြီ။ မြင်ကုန်ရင် ရှက်စရာကြီး၊ ကြည့်ပါဦး... သနပ်ခါးတွေလည်း ပျက်ကုန်ပါပြီ”

“ဖြည်းဖြည်းခေါ်ပါ မာမီ၊ သူ့ခြေထောက် နာနေတယ်”

နောက်ပေါက်မှထွက်သွားသည့်မာမီက သူ့ကိုအကဲခိုရန်ကောဟု မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်သဖြင့် သူ့ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။ ဒုက္ခပါပဲ... မာမီကလည်း ခုတလော သူ့ကိုတော်တော်ကြည့်မရဖြစ်နေပါလား။

ဒယ်ဒီရောက်လာတော့ ဆေးခန်းမှာ အလုပ်ရှုပ်သွားသဖြင့် သူ့အားတော့။ ဆေးခန်းရှေ့မှာ ရပ်လာသည့်ကားပေါ်မှ လူငယ်ယောက်ဆင်းလာလေသည်။

၁၅၄ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

“ညီ”

“ဗျာ”

“ကိုယ့်ညီမလေး ပြန်သွားပြီလား”

“ညီမလေး”

သူ့ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲမြည်ဟီးလျက် ညီမလေးဟူသည့်အမည်ကို ထင်
ခါထပ်ခါ ရေရွတ်နေမိသည်။ ထိုလူက သူ့ကိုပြုံးပြလေ၏။

“ကိုယ့်ညီမလေး ခြေခေါက်သွားလို့ ဒီဆေးခန်းမှာ လာပြတာလေး
နာမည်က ရွှေအဆင်းတဲ့”

“ဪ... အိမ်ထဲဝင်သွားလိုက်ပါ အစ်ကို။ သူငိုနေလို့ မာမိဆီ
သွားတယ်။ အထဲမှာရှိမှာပါ”

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

လူနာနည်းနည်းပဲရှိတော့တာမို့ သူ အိမ်ထဲသို့အပြန်လိုက်ဝင်ခဲ့တော့
သူမတို့က ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြလေ၏။

“မာမိ... သူ့ကိုမပြန်ခိုင်းနဲ့ဦးနော်၊ ကျွန်တော်ပေးစရာရှိလို့”

သူ အပေါ်ထပ်ကိုပြေးတက်လိုက်ပြီး အရုပ်ဘူးလေးကိုယူ၍ ပြန်
ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန် ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မှာလေ၊ အဲဒါ သားတို့လာခဲ့ရင်
သမီးမေမေတို့ကိုပါ ဖိတ်လိုက်တယ်လို့ ပြောပေးပါ”

“ဘာအတွက်လုပ်တာလဲ အန်တီ”

“သားမွေးနေ့အတွက်ပါ”

“ဪ”

သူမတို့နှစ်ဦး ထရပ်လိုက်စဉ် သူက သူမထံသို့ အရုပ်ဘူးကို ကမ်း
ပေးလိုက်ပါ၏။ သူမက မျက်လုံးလေးဝိုင်းလျက် သူ့ကိုပြန်မော့ကြည့်နေ
လေသည်။

“ယူလေ... မင်းဖို့ ကိုယ်လက်ဆောင်ပေးတာပါ”

သူမ ခေါင်းခါပြလိုက်တော့ သူက သူမ၏လက်ကလေးကိုဆွဲယူ၍
ထည့်ပေးလိုက်သည်။

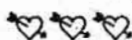
“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုလေးရယ်”

“ဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး အန်တီ”

“အေးကွယ်”

သူ့ရှေ့မှထွက်သွားသည့်မိန်းကလေးကို သူငေးကြည့်နေမိ၏။ ကြည့်
မိမ်း! သူ... သူ... စကားပြောတတ်သားပဲ။

၁၅၆

အချစ်ကြောင့် ...
ရရှိခံစားနေရသည်
ဝေဒနာအားလုံးတို့သည်
အခြားသောအရာများထက်
ပို၍ချစ်မိနိုးစေ၏

အခန်း (၁၄)

ဆရာတော်တွေ အရုဏ်ဆွမ်းဘုန်းပေးပြီး ပြန်ကြွသွားအပြီးမှာ
ညည်သည်တွေ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ရောက်လာလေ၏။ ဒယ်ဒီနှင့်မာမိ
က ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့်ဆရာဝန်တွေကို ညှိနှိုင်းနေသည်။ ချိုတို့သားအမိတွေ
မိ အိမ်ရှင်လုပ်၍ ညှိနှိုင်းနေရ၏။ သူက ကျောင်းမှာ သူငယ်ချင်းအုပ်စု
ပြန်တာကိုနှုတ်ဆက်စဉ် အိမ်သို့ အရိပ်လေးတစ်ခု ရောက်လာလေသည်။

“ဟော! သမီးလေးတို့ ရောက်လာပြီလား။ သားရေ. . . ညီမလေး
တို့ကို နေရာချပေးလိုက်ပါကွယ်”

လာပြန်ပြီ။ ဒီညီမလေးဆိုတဲ့ စကားလုံးလေး။ သူ သူမတို့မိသားစု
တို့ ပြုံးပြန့်နှံ့ဆက်၍ စားပွဲဝိုင်းတစ်ခုမှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပါသည်။

“သုံးဆောင်ကြပါနော်၊ အားမနာပါနဲ့။ ကျွန်မက နေမြင့်နေပြီဆို
တာ့ မလာတော့ဘူးလို့ထင်နေတာ။ သမီးလေးက လှလိုက်တာကွယ်။
ဘာရောင့်ပဲဝတ်ဝတ်. . . သိပ်လိုက်ဖက်တာပဲ”

သူမက ရှက်ပြီးလေးပြီးလိုက်ပြီ။ ခေါင်ကိုင်ခွဲချလိုက်လေ၏။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး။

“သားရေ... ဟင်းရည်ပူပူလေး ထည့်ပေးကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမီ”

ကြာဆံချက်ကျွေးတာမို့ ပူပူနွေးနွေးစားစေရန် မီးဖိုခန်းထဲဝင်၍ အသစ်ထည့်ကာ သူပြန်ထွက်ခဲ့၏။ အန်ကယ်နှင့်အန်တီကို အရင်ထည့်ပေးပြီးမှ ကိုမြင့်မြတ်နှင့်သူမကို ထည့်ပေးလိုက်၏။

“ရွှေလေးကို ငှက်ထည့်ပေးနော် ကိုလေး”

သူခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်ပြီး ငှက်သုံးလုံး ဆယ်ထည့်ပေးတော့ သူမမျက်နှာမှာ အပြုံးနွမ်းနွမ်းလေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“ကိုလေးရော စားပြီးပြီလားဟင်”

“ဟင့်အင်း... မောလို့ မစားအားသေးဘူး ရွှေအဆင်းရဲ့”

နာမည်တပ်ခေါ်လိုက်တော့ လူကြီးနှစ်ယောက်ကပါ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်၏။ အဓိပ္ပာယ်တို့ပျော်ဝင်နေသည့် မျက်လုံးတွေကို သူ ဘာသာမပြန်တတ်ဘဲ ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“သားရေ... ညီမလေးကို အချဉ်ထည့်ပေးလိုက်ပါဦး”

မာမီလက်ထဲမှ အချဉ်ပန်းကန်ကိုလှမ်းယူ၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဒီအရာတွေက သူနှင့်ရင်းနှီးနေသလိုလို။ အို... ရင်ထဲမှာ တကယ့်ကို တစ်မျိုးကြီးပါပဲလား။

“သမီး... ငါ့တွေရှိနေတယ်လေ”

သူမမေမေ၏ တီးတိုးအသံအကြားမှာ ကျိတ်နှိုက်လိုက်သည့်နံ့ကြောင့် နံဘေးမှာ သူထိုင်ချလိုက်၏။ ရော့၊ ခက်နေပါပြီ၊ တယ်အင်္ဂလွယ်

တဲ့ ကလေးမလေးပဲ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မငိုဘူးလေ”

“ရွှေလေး... ရွှေလေး ပြန်တော့မယ် မေမေ”

“ဟယ်! သမီးရယ်၊ ရောက်တာမှ ဘာကြာသေးလို့လဲ။ မကောင်းဘူးထင်တယ်”

“ရွှေလေး မခံစားနိုင်တော့ဘူး မေမေရဲ့”

ဗလုံးဗထွေးပြော၍ ငိုလိုက်သံကြောင့် သူတို့အနီး မာမိပါ ရောက်လာ၏။ သူမက အသံကျယ်ကျယ်မထွက်စေရန် ပါးစပ်ကိုပိတ်ငိုနေသဖြင့် ခို၍ပင်ပန်းစေလေသည်။

“သမီးလေးရယ်... ကဲ! သားရေ ညီမလေးကို ခြံထဲ ခဏခေါ်သွားချေ... သွားသွား”

“လာ”

သူ လက်ကမ်းပေးလိုက်တော့ သူမက လက်ကလေးကို အသာထည့်၍ ထရပ်လိုက်ပါသည်။ ခြံထဲမှာ လမ်းလျှောက်နေစဉ် သူမက မျက်ရည်တို့ကို ကျိတ်သုတ်နေလေ၏။ သူ ဘာစကားမှမပြောမိဘဲ အသာငေးကြည့်နေမိသည်။ သူမ သစ်ပင်ထက်ရှိ ငှက်ကလေးတွေအော်သံကြောင့် ခေါင်းဆာ့ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ငှက်ကလေးတို့ရယ်... မင်းတို့ဘဝတွေပဲ လွတ်လပ်တယ်နော်။ စတောင်ပံလေးခတ်ပြီး သွားချင်ရာကို သွားနိုင်တယ်။ ငါ့မှာတော့... ငါ့တော့ ခြေထောက်တွေရှိပေမယ့်”

သူမ မျက်ရည်တွေ ထပ်ကျလာပြန်၏။ ကြည့်စမ်း! ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေမှန်းမသိ။ ပြောချင်ရာပြောပြီး ငိုနေပြန်ပြီ။ သူ သူမအနီးသို့ လာသွား

လိုက်မိသည်။

“ရွှေအဆင်း... မင်းမှာ ထိခိုက်ကြေကွဲရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခုခု ရှိနေသလိုပဲ။ ဟုတ်လား”

“ကိုလေးက သိချင်လို့လား”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ဒီလိုကိစ္စတစ်ခုစားနေတာထက်စာရင် တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်တာက ပိုပြီးရင်ပေါ့စေတာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

သူမ တစ်ချက်တွေဝေသွား၏။ ရှည်လျားလှသည့် အနက်ရောင် မျက်ဟောင်းကော့မှာ တွဲခိုနေပါသည့် မျက်ရည်ဥလေးတွေကအစ လှရက်လွန်းပါသည့် ရွှေစင်ရုပ်လေးပါလား။

“ကိုလေးသိချင်ရင် ရွှေလေးပြောပြပါ့မယ်။ ရွှေလေးမှာလေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်က အခင်တွယ်ရဆုံး လူတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူကလေ ရွှေလေးကိုသိပ်အလိုလိုက်တာပဲ။ ရွှေလေး ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှကို လိုက်လျောပေးတဲ့အထိ ရွှေလေးကို အလိုက်သိတာပါ”

သူဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေမိ၏။ သူမက ခပ်တူ နားလိုက်ပြီး အကြည့်တို့က လွန်ခဲ့သည့်အတိတ်ကို လွင့်သွားသယောင်

“သူ့ကို ရွှေလေးသိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ။ အခုလည်း ချစ်နေဆဲပါပဲ။ နောင်ကိုလည်း ချစ်သွားမှာပါ။ အို... ရွှေလေးရဲ့အသက်နဲ့ထပ်တူ သူ့ကိုချစ်နေမှာပါပဲ”

“သူကရော ရွှေလေးကို တော်တော်ချစ်မှာပေါ့နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရွှေလေးက ချစ်စရာကောင်းတာကိုး”

“ဟင့်အင်း... သူ့က ရွှေလေးကို သနားကရုဏာလာပြီး ကြင်နာ

ရဲ့ပဲ ရှိခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက... အဲဒီတုန်းက ရွှေလေးက နေမကောင်း ဖြစ်နေတာကိုး”

“ဟုတ်လား၊ ရွှေလေးက ရောက်ကြီးကြီးမားမားဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်... နှစ်ရှည်လများ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ရွှေလေးကို သူ ခင်တွယ်ရုံ ခင်တွယ်ခဲ့တာပါ။ ဒါကို ရွှေလေးသိတယ်။ ရွှေလေးလေး သူ ရွှေလေးအပေါ် ဘယ်လိုပဲသဘောထားစေဦးတော့ သူ့ကို ရွှေလေး အသက်ထက်မက ချစ်မြတ်နိုးနေမိတာပါ”

“အခု သူက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ ရွှေလေးရဲ့”

“သူက... သူက ရွှေလေးရဲ့ဘဝထဲကနေ ထွက်သွားပါပြီ ကိုလေး ရယ်။ ရွှေလေးဆီ ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟင်! သူက ဆုံးသွားလို့လား”

“ဟင့်အင်း... မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆို ရွှေလေးကို စွန့်ပစ်သွားခဲ့တာပေါ့နော်။ တော်တော် လူမဆန် ဆဲပျိုလဲပဲ။ ရွှေလေးလို မိန်းကလေးကို အပျော်သဘောထားခဲ့တာ တော် တော် ယုတ်မာတာပေါ့”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ကိုလေးရယ်။ သူလည်း သူ့အကြောင်း သူ ရှိလို့ဖြစ်မှာပါ”

“အခု သူ့ကို ရွှေလေးပြန်တွေ့ရင် ဘာလုပ်ချင်လဲ။ ဘာပြောမှာ ပဲဟင်”

သူမ ခေါင်းကိုခါယမ်းလျက် မျက်နှာကိုငုံ့ချလိုက်သည်။ အားငယ် နှစ်သန်းနေသည့် မိန်းကလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ ကရုဏာငိုတွဲ တသွန်းသွန်းဖြူးနေလေ၏။

“ရွှေလေးတို့ဇာတ်လမ်းက ပြီးခဲ့ပါပြီ ကိုလေးရယ်။ ဘယ်တော့မှ ဂွံနံဆက်ခွင့်ရတော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ခါတလေ သူ့ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့ ခဲ့ရင်တောင် လှမ်းကြည့်ရုံကလွဲပြီး ရွှေလေးမှာ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိပါဘူး။ ရွှေလေးလေ... ညစဉ် ညစဉ် ဖုန်းထဲကနေ နားထောင်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ သူ့ရင်ခုန်သံလေးကို လှမ်းလို့မဆုံးတော့ဘူး။ ရွှေလေးက အဲဒီအသံလေးကို အမြဲနားထောင်ပြီးမှအိပ်ခဲ့တော့ အခုဆိုရင် ရွှေလေး အိပ်မပျော်ခဲ့တဲ့ညတွေ တော်တော်များနေပြီ”

“ရွှေလေးရယ်”

• သူမလက်ဖျားလေးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် သူမက သူ့လက်မောင်းကို ခေါင်းမိုလျက် ကျိတ်ရှိုက်လိုက်လေ၏။

“ညဘက်ကြီး ရွှေလေးခြံရံမှာ ကားဖြတ်သွားသံကြားရတိုင်း။ သူ့လေ့ချွန်သံလေးများ တစ်ခွန်းတလေ ကြားရရုံနဲ့ ရွှေလေး ညညမျှော်နေခဲ့မိတာ။ မနက်သာ မိုးလင်းသွားတယ်။ ဘာကိုမှ မကြားရတော့ဘူး။ ရွှေလေးက... ရွှေလေးက သူပေးတဲ့အသက်နဲ့ ရှင်သန်နေတာပါ။ သူ့ကြောင့် ရှင်သန်နေတဲ့ရွှေလေးရဲ့ဘဝမှာ သူကတော့... သူကတော့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ ကိုလေးရယ်”

သူ ကောင်မလေး၏ဆံနွယ်လေးများကို သပ်တင်ပေးလိုက်မိသည်။ ဪ... အသက်ငယ်ငယ်လေးနဲ့မမျှအောင် ခံစားနေရတာတဲ့ အလွမ်းဝေဒနာက ပြည့်သိပ်နေတာပါပဲလား ကလေးရယ်။

အချစ်ဟာ ...

ဆူးတစ်ချောင်းဆိုရင်

အိမ်ဆူးကို အစူးခံဖို့

ကိုယ် ရင်ဖွင့်ပေးထားတယ်...

အခန်း (၁၅)

စာမေးပွဲဖြေရတော့မှာမို့ ဒယ်ဒီဆေးခန်းမှာပင် ဝိုင်းမကူနိုင်တော့ဘဲ အခန်းထဲ အောင်းနေမိသည်။ စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် လူအနီးခေါင်းကို သေချာလေ့လာအပြီး ပိတ်စဖြင့် အုပ်ထားလိုက်သည်။ ညဉ့်နက်လာပြီမို့ အိပ်ရန်အချိန်တန်လေပြီ။ ဇက်ကို ဟိုဒီလှည့်ချိုးလိုက်ပြီး ပြဌာန်းစာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်စဉ် စာရွက်အပိုင်းလေးတစ်ခု လွင့်ကျလာလေသည်။

သူကောက်ယူကြည့်လိုက်တော့ ဂဏန်း (၆)လုံး။ ဘယ်အိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ပါလိမ့်။ သူ စာရွက်ပိုင်းလေးကို စာရွက်ဖိ ဖန်လုံးလေးအောက် အသာညှပ်ထားလိုက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့၏။

မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားစဉ် မှောင်မှောင်မည်းမည်းအရာတွေက သူထံပြေးလာနေ၏။ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်က ကားလိုတာလိုလို့ လင်တစ်ခု၏အဆုံးထိ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားအပြီးမှာ ညင်သာစွာ ပြန်လွှေ့လိုက်၏။ မီးရောင်မှိုန်မှိုန်ထွန်းထားသည့်တိုက်ကြီးကိုကြည့်၍ သူ ရေချိုးလိုက်မိ၏။

“ခို...ခို...ခို...”

“ခို...ခို...ခို...”

လေချွန်သံ မရှေးမနှောင်းမှာ လသာဆောင်တံခါးကြီးပွင့်သွားပြီး Wheel Chair စီးထားသည့်လူတစ်ယောက် လသာဆောင်မှာ ပေါ်လာလေ၏။ ရှည်လျားလှသည့်ဆံနွယ်တွေက လေအရေ့မှာ တလူလူလွင့်နေလေသည်။ သူလက်လှမ်းပြလိုက်စဉ် မိန်းကလေးကလည်း လက်တစ်ဖက် ထောင်ပြလိုက်လေ၏။

“ညီမလေးပိုင်တဲ့အရာလေးကို နားထောင်ချင်တယ်”

သူ ဟက်ခနဲရယ်၍ အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် စိမ့်ခနဲအေးသွားပြီး၊ လူက လန့်နိုးသွား၏။ ဘုရား... ဘုရား... ဖုန်းက သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ရောက်နေတာပါလား။ ရင်ခုန်သံ တဒိန်းဒိန်းမြည်သံတို့နှင့် အတူ ဖုန်းကို သူ မယူလိုက်သည်။ တစ်ဖက်က ရှိုက်သံတီးတိုးထွက်လာရင်း ဂလောက်ခနဲ ဖုန်းချလိုက်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သူ အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဖုန်းကို နေရာတကျပြန်ထားလိုက်မိသည်။

ဘုရားရေ! အိပ်မက်ထဲမှာ သူ့ချစ်သူနှင့် ပြန်ဆုံနေရပါလား။ မှန်ဝါးဝါးအလင်းရောင်အောက်မှာ မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင်မမြင်ရသဖြင့် သူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်မိစဉ် ရုတ်တရက် ဖုန်းသံက မြည်လာလေ၏။

“ဟဲ့လို”

“ဟဲ့! နိုးပြီလား”

“ချိုလား”

“အေးလေ... နင်ပဲ ငါ့ကို လေးနာရီခေါ်နိုးဆို။ မှာတုန်းက မှာ

၁၆၆ ♡ မမသန္တီမောင်

ထားပြီး အခုမှ ဘာချီလားလဲ”

“အေး... ငါ အိပ်တောင်မအိပ်လိုက်ရဘူး”

“ဟယ်! နင် ညဉ့်နက်တဲ့အထိ ကျက်နေလို့လား။ အဲဒီလိုမလုပ်ဘူးလေ။ စာမေးပွဲဖြေရင် ခေါင်းနောက်တော့မှာပဲ ဖိုးလရာ”

“ငါ... ငါ အိပ်မက်မက်နေတာဟ”

“ဟဲ့! စာမေးပွဲအတွင်း အရူးမထစမ်းနဲ့”

“ခဏပါ ချီရာ၊ အိပ်မက်ထဲမှာလေ၊ ငါ... ငါ... ငါ့ချစ်သူ သွားတွေ့တယ်တဲ့”

“တွေ့ခဲ့လား”

“အေး”

“ချောလား”

“ဟင့်အင်း... မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရဘူးဟာ။ သူ့လေ... သူက အောက်ပိုင်းမသန်ဘူးနဲ့တူတယ်။ Wheel Chair ထဲနဲ့ကွာ၊ သနားစရာလေး”

“အရူးရေ... ရောဂါထမနေနဲ့၊ စာမေးပွဲက အရေးကြီးတယ်”

“ချီ... နင် သူ့ကိုအပြင်မှာ မြင်ဖူးလားဟင်”

“ဪ... ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိမှာလဲ ဖိုးလရယ်။ ဒုက္ခပဲ။ နင်တစ်ခါပြောဖူးတာတော့ ဟုတ်တယ်။ သူ့ကို ဒုက္ခိတလေးမို့ အသနားပိုခဲ့တာတဲ့”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ငါတွေ့တာ ငါ့ချစ်သူအစစ်အမှန်ပေါ့”

“အေး... အဲဒါ အသာထား။ နင်စာကျက်လေတဲ့”

“အေးပါ၊ ကျေးဇူးပါပဲဟာ”

သူ ရေချိုးခန်းဝင် မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်၍ စာကြည့်စားပွဲမှာ ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ မိုးလင်းတော့ Breakfast စားပြီး၊ ချိုလာကြိုသည့် ကားပေါ်တက်လိုက်ခဲ့သည်။ စာမေးပွဲဖြေအပြီးမှာ အတန်းထဲမှထွက်ခဲ့စဉ် တီချယ်ဒေါက်တာခင်လေးဆွေနှင့် Corridor ထောင့်ချိုးမှာ ဆုံ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ၏။

||w Ds f... ဆေးခန်းထိုင်ဖြစ်သေးလား”

“အေး... သား၊ အချိန်ရသလောက်ပေါ့ကွယ်။ နေတော်တော် ကောင်းသွားပြီပေါ့။ ဟုတ်လား သား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားဒယ်ဒီ Duty ဝင်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဝင်နေပါပြီ တီချယ်”

“အေးအေး... ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ ညီမလေးဆီကိုရော မှန်မှန် ရောက်တယ်မဟုတ်လား”

“ဗျာ”

“သူ့ကိုကရုစိုက်ဦးနော်၊ ကလေးက ကျန်းမာရေးသိပ်ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး”

တီချယ်က ပြောပြောဆိုဆို ကားပေါ်မောင်းတက်သွားသဖြင့် သူ ဝိုင်၍ ကျန်ခဲ့သည်။ ကြည့်စမ်း! သူ့ညီမလေးကို တီချယ် သိနေပါလား။ လိပ်စာတွေ နာမည်တွေ မမေးလိုက်မိသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါပွလာမိသည်။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူမေးတော့ရော တီချယ်က ယုံမှာတဲ့လား။ ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်ပြန်မသိတဲ့လူလောက် ရယ်စရာကောင်းတာ မရှိပြီ။

ဪ... လမင်းသာ... လမင်းသာ... မေ့မလျော့မှတဲ့ အတိတ်

၁၆၈ ♡ မမသဒ္ဓါမောင်

က ချစ်သူရခဲ့တဲ့ အပိုင်းအခြားကာလလေးပါလား။

အိမ်ကိုပြန်ရောက်တော့ မာမိက ဧည့်ခန်းရှိဖုန်းဖြင့် စကားပြောနေ၏။ သူ လှေကားမှ တဖြည်းဖြည်းတက်လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်လား... အင်း... နောက်ဆို ပြန်ကောင်းလာမှာပေါ့ သမီးရယ်။ ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။ ဒီလောက်ဆို သူ့မသိစိတ်ထဲမှာ သမီးကို သိနေတာ သေချာပါတယ်။ ဘယ်လို! ဟုတ်လား။ သမီးက အသံမပေးလိုက်ဘူးလား။ စိတ်ကို ရှည်ရှည်ထားပေါ့ကွယ်။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ အေးအေး... ဒါပဲနော် သမီး”

“မာမိ ဘယ်သူနဲ့ဖုန်းပြောနေတာလဲ”

“ဟဲ့! စပ်စုစရာလား။ မာမိအသိပေါ့ သားရဲ့”

“ဒီနေ့ တီချယ်ကပြောလိုက်တယ် မာမိ။ ညီမလေးဆီ မှန်မှန်ရောက်ရဲ့လားတဲ့။ ကျွန်တော်က ဘာကိုမှမမှတ်မိတော့ ဘာမှပြန်မပြောလိုက်ရဘူး။ ကျွန်တော့်ညီမလေးတော့ နေမကောင်းဘူးထင်ပါရဲ့”

“ဟောတော်... သားနဲ့ပတ်သက်တာမှန်သမျှ သားပဲ သိတာလေ။ မာမိက ဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မှာလဲ သားရဲ့။ ကဲကဲ... ရေချိုး၊ ထမင်းစားကြမယ်”

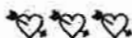
“ဒယ်ဒီကိုမစောင့်တော့ဘူးလား”

“သားဒယ်ဒီ ဒီညနေ Dinner ရှိလို့ ညမှောင်လိမ့်မယ်”

“ဪ”

သူ လှေကားမှဆက်တက်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲဝင်၍ ရေချိုး အဟော်အစားလဲကာ ကုတင်ပေါ်မှာ ခဏနားလိုက်၏။ မျက်လုံးအစုံကို ဖြိတ်ထားလိုက်စဉ် ပါးချိုင့်လေးနှစ်ဖက်ပါသည့် မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်မိ၏။

အင်း... မဟုတ်သေးပါဘူး။ သူ့မှာ ချစ်သူကိုရှာဖွေရမယ့်ဟာ၊
အခုတော့ သနားစရာမိန်းကလေးက ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အာရုံထဲရောက်
လာတာပါလိမ့်။ ခေါင်းကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေး ခါလိုက်ရလေ၏။

၁၇၀

အချစ်ဆိုတာ ...

ရင်နှလုံးကို အခြေပြုပြီး

စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တဲ့

အရာတစ်ခုပါ...

အခန်း (၁၆).

“သားရေ... မာမိမိတ်ဆွေရဲ့သမီးလေး နေမကောင်းဖြစ်နေတာ ကူညီပါဦးကွယ်”

“ဟာ! မာမိကလည်း ကျွန်တော်က ဆေးကုခွင့်မရသေးဘူးလေ”

“ရောဂါဆိုတာ ဆေးဝါးနဲ့ပဲ ကုသလို့ ပျောက်တာမှမဟုတ်တာဘဲ သားရယ်။ စိတ်နဲ့ကုသလို့ ပျောက်သွားတဲ့ရောဂါရှင်တွေ တစ်ပုံကြီး။ ကူညီလိုက်ပါ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ မာမိ”

“ဖုန်းလက်ခံပြောရုံပါပဲ၊ မာမိ လိုင်းချိန်းပေးလိုက်မယ်။ သားအခန်းထဲကပဲ ကိုင်လိုက်ပါ... နော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဖုန်းကိုကိုင်လိုက်စဉ် ဖုန်းထဲမှ တိုးလျလျအသံလေး သွက်လာလေ၏။

၁၂ ♡ ဓမ္မသဒ္ဓါမောင်

“ကိုလေးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ခုပြောနေတာ ရွှေလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရွှေလေး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ရွှေလေး... ရွှေလေး... နေမကောင်းဘူး ကိုလေးရဲ့။ အသက်
ရှူလို့လည်း မဝဘူး။ ရင်ဘတ်ထဲကလည်း အောင့်တယ်”

“အဲဒါ နှလုံးရောဂါဖြစ်ချင်တာ ရွှေလေးရဲ့။ ဂရုစိုက်မှပေါ့။ သိပ်
အမောမခံနဲ့လေ။ ပြီးတော့ စိတ်ညစ်စရာတွေလည်း မတွေးရဘူး။ ဆေးကို
ပုံမှန်သောက်ရတယ်”

“ရွှေလေးမှာ... ရွှေလေးမှာ စိတ်ညစ်စရာတွေကလွဲလို့ ဘာမှ
မနေဘူး ကိုလေးရဲ့။ ဘယ်လိုလုပ် စိတ်ချမ်းသာမှာလဲ”

သူတော်တော်လေး စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။ ဪ... ကလေး
ရယ်။ မင်းမှာလည်း ချစ်သူထားပစ်ခြင်းခံရသလို ကိုယ့်မှာလည်း လုံးဝ
သတိမရနိုင်တဲ့ ချစ်သူပျောက်ကို စမ်းတဝါးဝါး ရှာဖွေနေမိတာပါ။ မင်းနဲ့
ကိုယ်က ဘဝတူတွေပါကွယ်။

“ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့၊ သေသောသူ ကြာရင်မေ့တဲ့။ မဖြစ်
နိုင်တော့တဲ့အရာတစ်ခုကို ပြန်တမ်းတနေလို့ အပိုပဲဖြစ်နေမှာပေါ့။ ရွှေ
လေးရယ်... စိတ်ကိုကျိတ်ဖြေပါ”

“ကိုလေးရယ်... ရွှေလေးတို့အဖြစ်အပျက်ကြီးက လွယ်လွယ်နဲ့
မေ့ဖျောက်ပစ်လို့ ရနိုင်တာမှမဟုတ်တာဘဲ။ သူ့ကိုမေ့ဖို့ ရွှေလေးကို ကေ-
ဇူးပြု၍ မပြောပါနဲ့ ကိုလေးရယ်။ ရွှေလေး... ရွှေလေး သူ့ကိုမေ့လို့မရ
ဘူး။ ဘယ်တော့မှလည်း မေ့သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရွှေလေးကလည်းကွာ၊ ရွှေလေးမှာ ရောဂါရှိနေတယ်ဆိုတာလည်း သတိထားဦးမှပေါ့။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ရွှေလေးပဲ ဝေဒနာတွေ ထပ်တိုးပြီး ခံစားနေရမှာလေ”

“ကိုလေးရယ်... ဒီဝေဒနာတွေခံစားပြီး မြန်မြန်သေသွားလည်း အေးတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရွှေလေးမှာ ဆန္ဒတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ရွှေလေးမသေခင် နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ သူ့ရင်ခုန်သံလေးကိုတော့ ကြားသွားချင်ပါတယ်။ အဲဒါ အမှန်ပါ”

“အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ ရွှေလေးရဲ့။ ရွှေလေးက အခုမှ အသက် ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတာ... လောကရဲ့ပျော်စရာတွေကို ပျော်မွေ့ခံစားဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးကျန်ပါသေးတယ်။ လူ့ဘဝရခိုက်လေးမှာ လူ့လောက ညည်းစိမ်ကို အပြည့်အဝခံစားတတ်ရတယ်တဲ့။ ဒါကို ရွှေလေး နားလည်ပါ”

“ကိုလေးက ရွှေလေးကိုစိတ်ချမ်းသာအောင် သိပ်ပြောတတ်တာ ပဲနော်။ ကိုလေးသာ ရွှေလေးရဲ့အစ်ကိုဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒါမှ ရွှေလေးပြောချင်တာမှန်သမျှ ကိုလေးက နားထောင်မှာလေ”

“အခုလည်း ကိုယ်က ရွှေလေးအစ်ကိုပါပဲကွယ်”

“ဒါဆို ရွှေလေးကို ညီမလေးလို့ခေါ်ပါနော်”

“ညီမလေး... ဟုတ်လား”

“အင်း”

သူ့ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်ဟည်းသံက ကျယ်လောင်သွား၏။ ညီမလေးတဲ့... ညီမလေးဆိုပါလား။

“ကိုလေး... ကိုလေး”

“ဟင်”

“ဟိုလေ... ကိုလေးမခေါ်ချင်လည်း ရပါတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ခေါ်မှာပါ ရွှေလေးရဲ့”

“ဒါဆို ရွှေလေးကို အလိုလိုက်ရမှာနော်”

“လိုက်မှာပေါ့”

“ရွှေလေးတောင်းဆိုတာကိုလည်း လိုက်လျောရမှာနော်”

“အင်းပါ”

“တကယ်နော် ကိုလေး”

“တကယ်ပါ”

“မညာရဘူးနော်”

“မညာပါဘူး... ကတိ... ကတိ”

ကြည့်စမ်း! ဒီစကားလုံးတွေနဲ့ သူ ဘယ်တုန်းကမျှား ရင်းနှီးနေခဲ့ပါလိမ့်။ ပါးစပ်ထဲကနေ ရှောင်ရှောင်ရှူရှူ အဆင်တပြေထွက်နေသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်နေမိသည်။

“ကိုလေး... ညီမလေးလို့ ခေါ်ကြည့်ပါလားဟင်”

သူ့အသံတိတ်သွားသည်။ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးမှ တကယ့်တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ အိုလေ... ကလေးမလေးဘက်က မိုးသားမှုကို သူ တလွဲထင်နေတာ မကောင်းပါဘူး။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို တီးတိုးချလိုက်မိရင်း ပပ်တိုးတိုးလေး ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ညီမလေး”

သူ့မထံမှ ရှိုက်သံတစ်ချက် ထွက်လာ၏။ စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ် တောင့်ခနဲ မတ်သွားသည်။

“ညီမလေး... မငိုရဘူးလေ။ ဒီလိုငိုနေတော့ ကိုယ် ဒိတ်ဘယ်

ကောင်းပါ့မလဲ။ တိတ်ပါကွာ”

“ကိုလေး... ကိုလေး... ရွှေလေးကို အထင်မသေးပါနဲ့နော်။ ပြီးတော့... ပြီးတော့ အထင်လည်း မလွဲစေချင်ဘူး။ ရွှေလေးကိုလေ လေချွန်ပြပါလားဟင်”

သူ တွေခနဲ တစ်ချက်ဖြစ်သွားရင်း အိပ်မက်ထဲမှ လေချွန်သံကို ပြန်ကြားယောင်မိ၏။ ဟုတ်တယ်... အိပ်မက်ထဲကလို ချွန်ကြည့်ဦးမှပါပဲ။

“ရှို့... ရှို့... ရှို့...”

“ရှို့... ရှို့... ရှို့...”

“ရှို့... ရှို့... ရှို့...”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်။ ကိုလေးက သိပ်တော်တာပဲ”

သူ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ချလိုက်မိသည်။ အတိုင်းအဆမဲ့ ရင်ခုန်လာသဖြင့် ခဏရပ်လိုက်စဉ် ဖုန်းက သူ့ရင်ဘတ်နေရာနားကို ရောက်သွားလေသည်။ နောက်မှ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာပြီး ဖုန်းကိုပြန်ခွာလိုက်မိ၏။

“ကိုလေးကို ရွှေလေး... ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားလေပြီ။ သူ ဖုန်းကိုကိုင်လျက် ငိုနေမိသည်။

ဪ... ရွှေလေးရယ်။

အချစ်ဟာ ...

ပဟေဠိတစ်ပုဒ် မြစ်နေရင်

ဒါကို ပြောနိုင်ဖို့

သော့တစ်ခုတော့ ရှိနေမှာပါ ...

အခန်း (၁၇)

ညနေဘက် ဒယ်ဒီဆေးခန်းမှာ ဝိုင်းကူပေးနေမိ၏။ ညရှစ်နာရီမှာ ဘုရားကိုးဆူပွဲ ဖိတ်ထားတာမို့ ဆေးခန်းမှာ လူနာကုန်သည်နှင့် ပိတ်လိုက်၏။ အင်း... ဘုရားပွဲဆိုတော့ ရှုပ်အဖြူနဲ့ ယောပုဆိုးအနက်လေး ဝတ်မှပါပဲ။ ရှုပ်အဖြူထပ်ကို ယူလိုက်စဉ် Plastic အိတ်ထဲထည့်ထားသည့် ရှုပ်အဖြူတစ်ထည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဒီအင်္ကျီက ဘာဖြစ်လို့ အိတ်ထဲရောက်နေရတာပါလိမ့်။ ပြန်လို့လား။ စွန်းနေလို့လား။ သေချာသိစေရန် အိတ်ထဲမှဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘာမှဖြစ်မနေပါ။ ထူးဆန်းတာပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီအင်္ကျီကို အိတ်ထဲထည့်ထားမိပါလိမ့်။

အင်္ကျီကိုပြန်ခေါက်စဉ် ဘယ်ဘက်အင်္ကျီအိတ်ကပ်အဖုံးမှ လစ်ဟာနေသည်ကို သူမြင်လိုက်ရ၏။ ကြယ်သီး... ဟာ! အလှကြယ်သီးလေး ပြုတ်နေတာကိုး။ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်။ ကြယ်သီးပြုတ်ရင် ပြန်တပ်

လို့ရတာပဲဟာ။ ဒီလို ဘာကြောင့်သိမ်းထားရမှာလဲ။ စဉ်းစားစမ်း!

အို... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါ... ဒါ သူ့ချစ်သူနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခွင့် ရခဲ့တုန်းက အမှတ်တရသိမ်းထားတဲ့အင်္ကျီပဲဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ဟုတ် တယ်... ကြယ်သီးလေးကို သူမထံ လက်ဆောင်ပေးလိုက်တာလေ။

သူ အင်္ကျီကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ပိုက်လျက် ကြည်ကြည်နူးနူးလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ အင်း... သူ့ချစ်သူကိုမှတ်မိဖို့ အချိန်တော်တော်နီးကပ် လာပြီပဲ။ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ မာမိုမျက်နှာ ပေါ်လာလေ၏။

“ဟယ်! အင်္ကျီကြီးပိုက်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ သား။ စွပ်ကျယ်လက် ပြတ်လေးနဲ့ အအေးမိတော့မှာပဲ။ မြန်မြန်လုပ်လေ၊ ဒယ်ဒီတောင် အောက် ကိုရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိ”

သူ မီးပူတိုက်ထားသည့်ရှုပ်အင်္ကျီတစ်လည်ကို အမြန်ကောက်ဝတ် ၍ ဆံပင်တစ်ချက်နှစ်ချက်ပြီးကာ အောက်ကိုဆင်းလာခဲ့၏။

“အေး... အမေလုပ်တဲ့သူက ငြီးလိမ်းပြင်ဆင်တာ မစောင့်ရဘူး။ သူက လူငယ်ဖြစ်ပြီး ကြာသကွာ”

သူ ကျိတ်ပြုံးလိုက်သည်ကို မာမိက တွေ့သွားလေ၏။

“ဟော! ပြုံးပြန်ပြီ ဒီအပြုံးလေး”

“အာ... မာမိကလည်း ပြုံးတာတောင် မပြုံးရတော့ဘူးလား”

“ပြုံးတာတော့ ပြုံးပေါ့ သားရဲ့။ သားမျက်နှာက အပြုံးက မဟုတ် တာလုပ်မယ့်ကလေးလို ကျိတ်ပြုံးတာကိုး”

“မာမိကလည်းနော်၊ ကျွန်တော်က ကလေးပီစိလေးမှ ဟုတ်တော့ တာကိုး”

“ကလေးမဟုတ်လို့ ပူရတာပေါ့တော်။ ဘယ်နှယ်... တော်ကြာ
မဟုတ်တရုတ်တွေနဲ့ သွားကြိုက်တော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူနာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါလိုက်မိ၏။ ကားမောင်းသည့်
နေရာမှာ တက်ထိုင်၍ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ဒယ်ဒီညွန့်သည်ခြံကျယ်
ကြီးထဲသို့ ကွေ့ချလိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့၏။ ဧည့်သည်သိပ်မများလှတာ
မို့ အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားကန်တော့ပြီး အောက်ထပ်ဝိုင်းမှာ စု
ထိုင်လိုက်ကြသည်။

သူတို့စားသောက်နေကြစဉ် လူကြီးတစ်ဦးက လှမ်းပြုံးပြ၍ နှုတ်
ဆက်လိုက်လေ၏။

“သား အခုအဆင်ပြေနေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် Taxi တမမောင်းရတော့ဘူးပေါ့”

“ဗျာ!”

Taxi ဆိုပါလား။ ပျောက်ဆုံးနေသည့်ကွင်းဆက်ကို ရတော့မှာမို့
သူ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဦးက ဘယ်သူပါလဲခင်ဗျာ”

“ဦးနာမည်တောင် မေ့သွားပြီလား သားရဲ့။ ဦးက ကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့
သားတို့ကုမ္ပဏီကိုလာရင်း သား Taxi ပေါ်မှာ အိတ်ကျန်ခဲ့လို့ သားပြန်
ပေးခဲ့တာလေ။ ဦးနာမည်က ထက်မြက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်မရှိပါနဲ့ ဦးရယ်။ ဦးလာခဲ့တဲ့ကုမ္ပဏီက နားည်
ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲဗျာ”

“ဟေ!”

ဒယ်ဒီက လူကြီးကိုပြုံးပြနုတ်ဆက်လိုက်ပြီး သူ့အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်ပါသည်။

“ဪ... ဒီလိုကို။ သားက အားလုံးကိုမေ့လျော့သွားတာမျိုးလား။ ကျောင်းမပြီးသေးဘူးဆို”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ။ သားက ကျွန်တော်အမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့ကာလတစ်ခုလုံးကိုပဲ ကွက်ပြီးမေ့သွားတာ။ ကျွန်တော် ဒယ်ဒီ Coma ဖြစ်တာကအစ ဘာကိုမှ မမှတ်မိတော့ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာ”

“ဪ... တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ။ ကျွန်တော် ကြားဖူးတာက အတိတ်ကို လုံးဝမေ့သွားတာမျိုးပဲရှိတာ။ အင်း... ဟုတ်တာပေါ့။ ဒီလို သားရဲ့... သားပြောပြလို့ပဲ ဦးက သားအကြောင်းတိုသိခဲ့ရတာပဲ။ သားအဖေ ရောဂါဖြစ်ပြီး ခြံရောင်းပစ်တာတွေ၊ ဆေးကုစို့ ဘဏ်မှာအပ်ထားတဲ့ငွေတွေ တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ် ထုတ်သုံးခဲ့ရတာတွေကအစ၊ နေ့စဉ်ဝင်ငွေရအောင် သား အလုပ်နှစ်ခုလုပ်ပြီး ပင်ပန်းတာတွေအကုန်လုံး ဦးသိခဲ့ရတာ”

“အလုပ်နှစ်ခု... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခုက သား... နှင်းဆီရိပ်ဆေးခန်းမှာ လုပ်တယ်၊ နောက်တစ်ခုက တော်ဝင်ကုမ္ပဏီက Taxi ကို အချိန်ပိုင်းမောင်းတယ်၊ ဒါပဲ”

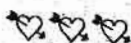
“နှင်းဆီရိပ်က ကျွန်မသူငယ်ချင်းရဲ့ဆေးခန်းမို့ သိပါတယ်။ သား Taxi မောင်းတဲ့ကုမ္ပဏီကိုတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် တော်ဝင်ကုမ္ပဏီကို ကျွန်တော်သွားရင် ဒီကိစ္စတွေ အကုန်သိရမှာပေါ့နော်။ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်အခက်အခဲဖန်တီးမှုကို ဖြေ

ရှင်းပေးခဲ့တာကိုး”

“သွားလိုက်ပါ သား။ ဒါမှ သားသိချင်တာကို အကုန်သိရမှာ။
လိပ်စာက...”

သူ လိပ်စာကို သေချာမှတ်ထားလိုက်ပြီး အိမ်ကိုပြန်ခဲ့လေ၏။
ဪ... အတိတ်ရဲ့လမ်းစကို ခြေရာခံမိပြီကော။

အခန်း (၁၈)

သုံးထပ်အဆောက်အဦထဲကို ဝင်လိုက်စဉ် သူ့ မရင်းနှီးဘူးထင်ရသည့် မျက်နှာများစွာ၏ နှုတ်ဆက်ခြင်းကိုခံရလေ၏။ အလိုက်သင့် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး MD ရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ Bell ကိုနှိပ်လိုက်စဉ် Remote Control ဖြင့် ဖွင့်ပေးသည့်တံခါးက လျှောခနဲပွင့်သွားလေ၏။ သူ တစ်လှမ်းချင်းဝင်ခဲ့စဉ် ဖုန်းသုံးလေးလုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည့်လူက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲမော့ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ညီ”

“အစ်ကို... အစ်ကိုက”

“ကိုယ်... မြင့်မြတ်လေ၊ မင်းမှတ်မိလို့လား”

“မြင့်မြတ်တော်ဝင်ဆိုတာ အစ်ကိုနာမည်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်... ထိုင်ပါ”

သူ ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ တအံ့နှေးနှေးခံစားမှုက အဆန်းတကြယ်။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... ညကမှ ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ရခဲ့တာ၊ ကျွန်တော် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အတိတ်ကာလအပိုင်းအခြားလေးကို ဘယ်လိုမှအစဖော်လို့ မရလို့ပါ အစ်ကို”

မြင့်မြတ် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ နားထဲမှာ ရွှေလေး၏အသံလေးကို ကြားယောင်လိုက်မိသည်။

“အမှုအခင်းဖြစ်ပြီး လျော်ကြေးအဖြစ် အိမ်ပြန်ဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ကိစ္စကို လုံးဝမသိပါစေနဲ့နော်။ သူ့ဘဝကို ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ ရွှေလေးတို့မိသားစုအကြောင်းကို သူသိသွားမှာစိုးတယ်။ ရွှေလေးကို သနားကရုဏာထားပြီး ကြင်နာခဲ့တာ ရွှေလေးက ဒုက္ခိတမလေးဖြစ်နေလို့ပါ။ သူ့ကို ဒီဘဝရောက်အောင် ဖြစ်ပျက်စေခဲ့တဲ့အရိပ်ဆိုးကြီးကြောင့် ရွှေလေးကို သူ မုန်းလိုက်မှာကို ရွှေလေး အကြောက်ဆုံးပဲ။ ဒါကြောင့် ရွှေလေးရဲ့ အကြောင်းမှန်သမျှ ဘာဆိုတာမှ မပြောပြပါနဲ့ ကိုကိုမြတ်ရယ်... နော်”

မြင့်မြတ် စစ်လက်စဖိုင်တွဲတွေကို အသာပိတ်လိုက်ပြီး ဘေးမှာ ပုံလိုက်သည်။ လမင်းသာ၏မျက်နှာမှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ပြည့်ဝလျက်။

“ညီ... ကိုယ့်ဆီက ဘာသိချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အခုလက်ရှိနေနေတဲ့အိမ်ကို ဘယ်သူပြန်ဝယ်ပေးတာလဲဆိုတာပါ အစ်ကို”

“ဒီကိစ္စကို ညီမိဘတွေ မပြောပြဘူးလား”

“ဟင့်အင်း... အစ်ကို”

“ညီမိဘတွေတောင် မပြောချင်တာ၊ ကိုယ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီးပြောလို့ဖြစ်မလဲ။ ညီ ပင်ပန်းခဲ့တဲ့ကာလတွေကို အစပြန်မဖော်ချင်ပါနဲ့တော့ ညီရယ်”

၁၈၄ ♡ မေသန္တရီမောင်

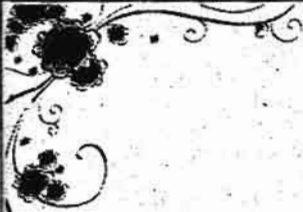
“ကျွန်တော် ထပ်သိချင်သေးတာ။ ကျွန်တော် လုံးဝမသိနိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်အကြောင်းကိုပါ”

“ကိုယ်ဘယ်သိမှာလဲ ညီ၊ ညီကို အမှုကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကူညီပေး ခဲ့တာကလွဲလို့ Personal ကိစ္စတွေ ကိုယ်မသိတာ အမှန်ပါ”

သူ ငိုသွားမိသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ သိချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းတွေ တစ်ခုမှသိခွင့်မရပါလား။ သူ အစ်ကိုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ဪ... မျှော်လင့်ချက်တွေ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဝေးခဲ့ရပြီပေါ့ ညီမ လေးရယ်။

စပ်ပန်တဲ့ချစ်ခြင်းနဲ့
ချစ်တတ်ကြတဲ့သူတွေဟာ
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အသက်ပေးချစ်ကြတာ အမှန်ပါ။

အခန်း (၁၉)

စာရွက်ပိုင်းလေးမှ ဖုန်းနံပါတ်လေးကို သူငေးကြည့်နေမိပါသည်။
ဒီနံပါတ်လေးက သူ့အာရုံကိုဖွင့်ပေးရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ သူ တစ်ချက်
ပြုံးလိုက်ပြီး နှိပ်လိုက်၏။ တတူတူအသံတွေမြည်ပြီး ဖုန်းကိုကိုင်မည့်သူ
မရှိချေ။ သူစိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ ခေါ်ပါသော်လည်း မရသဖြင့် ပြန်ချထား
လိုက်စဉ် ဖုန်းက ထမြည်လာလေ၏။

“တူ! . . . တူ! . . . ”

“ဟဲလို”

“သားလား . . . ဒယ်ဒီပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒယ်ဒီ”

“သားမာမိကိုပါခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပါ သား။ အရေးကြီးတယ်လို့
ပြောလိုက်”

“ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမှာလဲ ဒယ်ဒီ”

“မာမိသိတယ် သား။ အေးရိပ်ငြိမ်လို့သာ ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ ဖုန်းကိုချလိုက်ပြီး မာမိရှိရာ မီးဖိုဘက် ဝင်လာခဲ့သည်။

“မာမိ... ဒယ်ဒီက အရေးကြီးလို့ လိုက်လာခဲ့ပါတဲ့”

“ဟဲ့! ဘယ်ကိုလဲ”

“အေးရိပ်ငြိမ်လို့ပြောတာပဲ”

“ဟယ်! ဘုရား... ဘုရား... ဒုက္ခပါပဲ အေးအေး... လာ အခု

ပဲသွားကြစို့... သား”

မာမိက မီးဖိုခလုတ်ကိုပိတ်လိုက်ပြီး လက်ကို ဗေစင်မှာဆေးကာ အိမ်နေအဝတ်အစားနှင့်ပင် လိုက်ခဲ့လေ၏။ လမ်းထိပ်မှာ Taxi ငှားလိုက်ပြီး မာမိညွှန်းသည့်အတိုင်း အေးရိပ်ငြိမ်ကိုထွက်လာခဲ့သည်။

လမ်းချိုးကိုကွေ့ဝင်လိုက်စဉ် သူ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ကုန်းတက်ကို လီဗာမြှင့်၍ တက်လိုက်သဖြင့် သူ့ရင်ခုန်သံက တဒုတ်ဒုတ်နှင့် အခုန်ပြန်လာလေသည်။ ဒါ... ဒါ... သူ အိပ်မက်ထဲမှာ လာခဲ့တဲ့လမ်းပါလား။ ဒီလမ်းကို အဆုံးအထိ သွားခဲ့တာလေ။ အဲဒီလမ်းထောင့်ချိုးမှာ လသာဆောင်အကြီးကြီးဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ကြီးကိုတွေ့ရမယ်။

ကားက သူ့အာရုံထဲကအတိုင်းပင် လမ်းထောင့်ဆုံရှိ ခြံထဲသို့ကွေ့ဝင်ကာ မှောင်ဝင်အောက် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ သူ Taxi ဖိုးရှင်းနေစဉ်မှာပင် မာမိက အိမ်ထဲအပြေးဝင်သွားလေ၏။ သူ အိမ်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်လာခဲ့သည်။ ဒီအိမ်ထဲမှာ အောက်ပိုင်းမသန်တဲ့ သူညီမလေး ရှိနေလိမ့်မယ်။ ဟုတ်တယ်... သူ့ချစ်သူလေး ရှိနေတဲ့အိမ်ပါ။

အပေါ်ထပ်လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်း သူတက်လာခဲ့၏။ လှေကား

၁၈၈ ♡ မေသဒ္ဓါစောင်

ထိပ်အခန်းထဲမှ ဗျာဿာခတ်နေသည့်လူတွေကိုကြည့်၍ အခန်းဝမှာ ရပ်လိုက်သည်။ လူတွေကွယ်နေသဖြင့် ကုတင်ထက် လှဲနေသည့်လူနာကို မမြင်ရပေ။ ဒယ်ဒီက နားကျပ်ကိုဖြုတ်၍ နောက်ကိုဆုတ်လိုက်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“No, ma . . . လာလေ”

သူ့အနီးသို့လျှောက်သွားစဉ် ကုတင်ဘေး ပြုနေသည့်လူများ ဘေးသို့ရဲ့သွားလေ၏။ ကုတင်ထက်မှာတော့ သူ့ကို ကိုလေးဟု တဖွဖွခေါ်ခဲ့သည့် ရွှေအဆင်းမည်သော မိန်းကလေးက ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေလေသည်။

“သားရယ် . . . သမီးလေးကို ညီမလေးလို့ တစ်ခွန်းပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

သူ အံ့သြမှုများစွာဖြင့် ကုတင်ထက်မှ မိန်းကလေးကို ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ညီမလေးတဲ့ . . . သူ့ညီမလေးဟာ ရွှေအဆင်း ဖြစ်နေပါရောလား။

“သား . . . သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ သူသိပ်ကြားချင်နေတဲ့ နာမည်လေးတစ်ခွန်းကို ကြားခွင့်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ဒယ်ဒီက သူ့ပခုံးကိုတစ်ချက်ပုတ်၍ ပြောလိုက်သဖြင့် ကုတင်အနီးသို့ သူရောက်သွား၏။ သူမရင်ဘတ်ပေါ်မှာရှိနေသည်က သူလက်ဆောင်ပေးလိုက်သည့် အရုပ်မလေး။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်လာသည့်ခံစားမှုဟန်ပြုတစ်မကြီးကြောင့် လည်ချောင်းဝမှာ အသံတို့ တိုးထွက်မလာဘဲ ပိတ်ထားသည့်နှယ်။ သူ . . . ညီမလေး၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့တုတ်လိုက်မိသည်။

ကြည့်ပါဦး . . . ဖြူဖတ်ဖြူရော်နှင့် မျက်ကွင်းတွေ ညီနေသည့် မိန်း

ကလေးဟာ သူ့ကို အင်မတန်ချစ်မြတ်နိုးသည့် ချစ်သူလေးပေါ့။ သူ့ကို သူ့ကို... အသက်ထက်မက ချစ်မြတ်နိုးရှာသည့် မိန်းကလေးပေါ့။ နှုတ် ဖျားမှ အသံတီးတိုးထွက်လာ၏။

“ညီမလေး”

သူမက မလွှပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေဆဲ။ အန်တီနှင့် မာမိုထံမှ ဝိရှိက် သံတွေ ပြိုင်တူထွက်လာစဉ် သူ့မျက်ရည်တစ်ပေါက်က သူမပါးပြင်ပေါ် ကျသွားလေတော့သည်။

“ညီမလေး... ကိုလေး ရောက်လာပြီလေ။ ညီမလေးသိပ်ချစ်တယ် ဆိုတဲ့ ကိုလေး ရောက်လာပြီလေ။ ကိုလေးကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆို၊ ကိုလေး ရဲ့ရင်ခုန်သံကို နားထောင်ချင်တယ်ဆို၊ ညီမလေးပိုင်တဲ့အရာလေးကို နား ထောင်မယ်ဆို... ညီမလေး... ညီမလေးရေ”

သူ့အသံတိုးရာမှ ကျယ်လာပြီး တစ်ခန်းလုံးကို လွှမ်းခြုံသွားတော့ သည်။ တင်းကျပ်စွာဖက်ထားသည့် ညီမလေး၏ဦးခေါင်းက သူ့ရင်ခွင်ထဲ မှာ နစ်ဝင်နေလေ၏။ မျက်စိတွေ ပြာဝေလာကာ လူကြီးတွေ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ခေါ်လိုက်သံကိုပင် မကြားမိတော့။

ညီမလေးရယ်... ပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ကိုယ့်အတိတ်လေးကို အခု မှ ပြန်မြင်တွေ့ရတာ။ အခုပဲ ညီမလေးက ကိုယ့်ကိုစွန့်ခွာပြီး ကိုယ့်ဘဝ ထဲက သွားတော့မှာလား။ ကိုယ်ပေးတဲ့အသက်နဲ့ ညီမလေး ရှင်သန်နေ တာဆို၊ အခု ကိုယ်ရောက်လာတာကိုတောင် မသိနိုင်တော့ဘူးလား။ ညီမ လေးရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လေးမှာ ညီမလေးပိုင်တဲ့အရာလေးကို နောက် ဆုံး နားထောင်သွားချင်တယ်ဆို၊ အဲဒီဆန္ဒကိုပြည့်ဆည်းပေးခွင့်တောင် ကိုယ် မရနိုင်တော့ပါလားကွယ်။

“ညီမလေးရယ်... ကိုယ် ညီမလေးကို သနားကရုဏာသက်ပြီး ကြင်နာခဲ့မိရုံတင်မကပါဘူး။ ညီမလေးကိုမြင်မြင်ချင်း ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့သူ ပါ။ ညီမလေးကို ကိုယ့်အသက်လို မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ ချစ်နေတဲ့သူပါကွယ်။ ညီမလေးအတွက်ဆိုရင် ညီမလေး ဘာကိုပဲတောင်းတောင်း ကိုယ်ပေးပုံ ပါတယ်။ ညီမလေး... ညီမလေးရေ”

တဒုတ်ဒုတ် နှလုံးခုန်သံကြောင့် အဝေးတစ်နေရာမှ သူမ ပြေးလာ မိသည်။ အာရုံမှာ ကြားနေရတာက အနီးကပ်မို့ လူက ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား သည်။ မျက်လုံးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းဖွင့်မိစဉ် ရင်ခွင်တစ်ခုမှာ နစ်မြုပ်နေပါ သည့်သူမ။

ရှိက်သံတွေကြားမှာ သူမကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပွေ့ဖက်ထားသည့် သူ့ကို မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ အို... ကိုလေးရယ်၊ ရွှေလေး လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေ တကယ်ကို ပြည့်ခဲ့ရပြီပေါ့။

ဖျတ်ခနဲငုံ့ကြည့်လိုက်သည့် သူ့မျက်ဝန်းမှ ဝမ်းသာရိပ်ကို မြင်လိုက် ရသည်။ အနိုင်နိုင်ပြုံးပြလိုက်ရင်း လက်ထဲမှာ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား သည့်အရာလေးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ဝါးထဲမှာ ပေါ်လာသည် က မည်းနက်နေသည့် ကြယ်သီးလေးတစ်လုံး။

အို... ညီမလေးရယ်၊ ဒီလောက်သေးမွှားတဲ့အရာလေးကိုတောင် မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားပေးနိုင်တာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အပေါ် ယံမဟုတ်ဘဲ အလေးအနက်ထားတယ်ဆိုတဲ့သဘောပေါ့နော်။

“ကို... ကိုလေး”

“ညီမလေး”

“ကိုလေး မှတ်မိသွားပြီလားဟင်”

သူ ခေါင်းကိုအနိုင်နိုင်ညိတ်လိုက်ရ၏။ သူမမျက်နှာထက်မှ ပါးချိုင့်လေးနှစ်ခု ခွက်ဝင်သွားလေသည်။

“ရွှေလေးလေ... ကိုလေးကိုသိပ်ချစ်ခဲ့တာပါ”

“ကိုယ်ယုံပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်ယုံပါတယ်”

“ရွှေလေးကို... ရွှေလေးကို... ဘယ်တော့မှ ခွဲမသွားပါဘူးလို့ ကတိပေးပါနော်”

“ပေးပါတယ် ညီမလေးရယ်”

“တကယ်နော်”

“တကယ်ပါ”

“မညာရဘူးနော်”

“မညာပါဘူး၊ ကတိပါကွာ... ကတိပါ”

လူကြီးများထံမှ ခပ်သဲ့သဲ့ရယ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ ခွက်ခနဲ ချိုင့်ဝင်သွားသည့် ပါးချိုင့်လေးကို အမြတ်တနိုး ငုံ့မွှေးလိုက်မိသည်။ သူမမျက်နှာလေး ရဲခနဲပြစ်သွားပြီး သူ့နားရွက်ကို ဆွဲလိမ်လိုက်လေသည်။

မြော်... ကိုယ်... အသက်လို ချစ်မြတ်နိုးတာကို ညီမလေးလည်း နှလုံးသားနဲ့ထပ်တူ နားလည်မှာပါလေ။ . . ။

လေးစားလျက်...

မေတ္တာစာ

7th Nov. 2007
PM 10:45